

Tráo Đổi Vương Phi

Contents

Tráo Đổi Vương Phi	1
1. Chương 1: Bị Bỏ Lại	2
2. Chương 2: Đến Triệu Quốc Cầu Thân	4
3. Chương 3: Đến Triệu Quốc Cầu Thân(2)	5
4. Chương 4: Đổi Tân Nương	7
5. Chương 5: Vương Phi(1)	9
6. Chương 6: Vương Phi(2)	10
7. Chương 7: Vương Phi (3)	11
8. Chương 8: Vương Phi (4)	13
9. Chương 9: Phu Quân Nổi Giận	15
10. Chương 10: Thái Tử Phi	16
11. Chương 11: Vĩnh Phi Biến Mất(1)	19
12. Chương 12: Vĩnh Phi Biến Mất(2)	21
13. Chương 13: Viễn Vương	23
14. Chương 14: Bồi Yếu	25
15. Chương 15: Nguyệt(1)	27
16. Chương 16: Nguyệt(2)	28
17. Chương 17: Nguyệt(3)	30
18. Chương 18: Nguyệt(4)	31
19. Chương 19: Kết Thúc	34
20. Chương 20: Ngoại Truyện: Gia Đình Nhỏ Của Tinh	37

Tráo Đổi Vương Phi

Giới thiệu

Vì hâm mộ Trầm tướng quân mà nàng đã rủ muội muội trốn ra khỏi hoàng cung để chạy đến t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trao-doi-vuong-phi>

1. Chương 1: Bị Bỏ Lại

Từ tường tướng quân phủ treo ra Mộng Nhật cảm thấy toàn Thân nóng ran khó chịu. Thật không ngờ chỉ vào tường quân phủ uống trộm một chung trà mà lại trúng phải xuân dược của người ta. Mắt nàng chợt lóe sáng khi thấy giải dược đi ngang qua, nàng như một con rắn nhỏ quần ngay đến hần tần công kẻ vừa bắt được kia.

Hắn có lẽ chính là kẻ được nhất trong vô số những kẻ này giờ nàng gặp. Đối phương có vẻ hơi sững sờ một chút khi nàng công kích đến. Nhưng ngay sau đó hắn hung hăng đẩy nàng ra có điều đôi tay kia của hắn vô lực. Mùi máu sộc lên mũi khiến Mộng Nhật lấy lại thần trí. Nàng nhìn người trước mắt, hắn đang bị thương nặng. Nhẹ nhàng liếm sạch vết thương trên vai hắn, rút trong túi ra một lọ linh dược trị thương nàng vì hắn mà rắc thuốc. Thế nhưng hắn lại đẩy nàng ra

- Yêu nữ cô làm gì thế...Hắn lùi lại muốn tránh xa yêu nữ mê hoặc người kia. Lúc bị nàng hôn hắn thậm chí có ý nghĩ muốn đáp trả lại. Ý nghĩ đó chỉ thoáng qua thôi cũng khiến hắn bị dọa sợ hãi, hắn chẳng phải rất ghét nữ nhân đó hay sao ? Sao có thể có ý nghĩ muốn cùng nàng thân mật.

- Bôi thuốc cho chàng...Giọng nói nàng có chút yêu mị và mềm mại cứ như đang dụ hoặc hắn khiến trái tim hắn run nhẹ lên. Thế rồi nàng cũng không nhiều lời lại bỏ nhào vào hắn tích cực chiếm đất công thành. Nhưng lần này hắn không đẩy nàng ra nữa mà lại trở thành kẻ chủ động tấn công ngược trở lại nàng.

- Giúp ta ...ta khó chịu...Mộng Nhật không biết ý thức đã bay đến nơi nào mà bắt đầu trở nên phóng túng do dược vật. Nam nhân kia nhìn nàng rồi trầm giọng

- Nàng trúng xuân dược sao ? Nhìn mi nhân khổ sở tự hành hạ bản thân mình rồi lại nhìn vết thương trên vai được nàng bôi thuốc. Hắn nở một nụ cười nguy hiểm giang tay kéo nàng về phía mình...

Từng bị Nữ nhân hắn hết lòng yêu thương phản bội Thát Tử Khương không còn thiết tha gì với tình cảm lứa đôi trai gái. Vì tránh phụ vương hắn lải nhải ca cẩm về việc hắn phải lập phi hần liền xung phong đi thăm dò thực lực của Triệu Quốc.

Thế nhưng nhìn tình hình quân đội nơi này thực hùng mạnh. Lén vào phủ tướng quân thực không thể ngờ chỉ đi dạo một vòng mà hắn cũng đi lạc vào trận pháp của vị tướng trẻ kia. Chật vật lắm hắn mới thoát khỏi trận pháp thế nhưng vết thương quá sâu khiến hắn phải vận công trị thương thì bỗng nhiên ở đâu một nữ tử ập tới. Hắn cứ tưởng mình tiêu đời rồi hắn là hôm nay sẽ bỏ mạng nơi đây. Thế nhưng không ngờ được nàng như con rắn nhỏ quần quanh lấy hắn thậm chí còn lớn mật ăn luôn cả môi hắn.

Chán ghét nữ nhân, càng chán ghét những nữ nhân phóng túng hắn cố đẩy nàng ra. Thế nhưng đập vào mắt hắn là khuôn mặt nhợt nhạt khổ sở. Làn môi anh đào bị nàng cắn thật chặt đến mức ứa máu tươi. Lệ rơi lã chã đầy mặt hai móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay khiến tay nàng chảy máu. Đôi mắt đẹp lung linh như nước hồ thu kia nhìn lại hắn rồi cúi xuống xem xét vết thương trên vai hắn. Như một con mèo hoang nhỏ nàng cúi mình liếm những vết máu trên vai sau đó rắc dược lên đó.

- Yêu nữ cô làm gì thế. Hắn quát lên giận dữ.

- Bôi thuốc cho chàng... nàng trả lời hắn nhưng giọng nói mềm mại yêu mị và quyến rũ cứ như đang dụ hoặc khiến hắn chấn động trái tim khẽ run nhẹ lên. Nàng ta lại một lần nữa lao vào hắn nhưng sau nụ hôn của nàng hắn bắt đầu tìm thế chủ động. Hoảng sợ vì chính hành động của mình hắn lại đẩy nàng ra.

- Giúp ta ...ta khó chịu. Khuôn mặt đỏ bừng đến khổ sở nàng rơi lệ, thân mình bắt đầu uốn éo khó nhìn khiến hắn cảm thấy nàng có gì đó khác thường.

- Nàng trúng xuân dược sao ? . Nhìn mi nhân khổ sở tự hành hạ bản thân mình rồi lại nhìn vết thương trên vai được nàng bôi thuốc. Đầu tiên là hoảng sợ, sau đó là sững sờ, kinh ngạc nhưng hiện giờ lại là cảm giác thương tiếc. Chỉ vừa gặp nàng chưa đến một canh giờ mà hắn có đến chừng ấy cảm giác. Đột nhiên ý nghĩ có lẽ nàng sẽ xoa dịu được trái tim hắn khiến hắn từ bị động trở thành chủ động. Hắn nở một nụ cười nguy hiểm giang tay kéo nàng về phía mình...

Ôm mi nhân còn đang ngủ say hắn ngắm nhìn khuôn mặt nàng. Nàng đã trêu chọc ai mà khiến người ta phải hạ xuân dược như thế. Nhìn cách ăn mặc của nàng lại vừa chạy ra từ tường quân phủ, không phải

nàng cũng như hấn tới dò xét tướng quân phủ đó chứ ?. Bất giác trên môi nở nụ cười, đưa tay hấn vuốt mái tóc kia một cách âu yếm. Hấn chính là nam nhân đầu tiên trong đời nàng, còn nàng cũng là nữ nhân đầu tiên hấn chạm đến có lẽ bọn họ thực sự có duyên phận. Hấn muốn biết về nàng, dù có thể nàng thân cận hấn là do được vật nhưng nói gì thì trình tiết của nàng cũng mất trong tay hấn. Với lại trong việc lần này nếu hấn không muốn hấn nàng cũng không thể ép buộc. Nếu đã là nữ nhân hấn muốn hấn nhất định phụ trách với nàng. Dù rằng hấn không thể giao tâm hấn cho nàng nhưng trách nhiệm này hấn sẽ không chối bỏ.

Nhận ra kẻ khác đang đến Thát Tử khương đem áo khoác của mình che kín thân thể nàng tránh cho kẻ khác trông thấy.

- Vương, việc người sai thuộc hạ đã tra rõ...

Tinh ám vừa đến hấn cúi mình báo cáo, khẽ liếc nhìn nữ tử bên cạnh vương. Nàng ta trông rất quen mắt nhưng cũng không dám nhiều lời vì chuyện của chủ nhân hấn trước nay chưa từng dám hỏi tới. Tinh ám là một trong ba ám vệ theo hầu Tử Khương, Tinh ám, Hành ám, Thiết ám. Là ba ám vệ có nhiệm vụ cùng khả năng khác nhau. Tinh là kẻ nhạy với thông tin, mọi việc hấn đều có thể tra ra. Hành chuyên theo dõi hoặc lần theo dấu vết kẻ khác. Thiết là đi theo bảo vệ, trong ba kẻ này dù nói bọn họ có bản lĩnh riêng nhưng khi cần một người cũng có thể làm luôn phần việc của người khác nhưng mức độ đạt hiệu quả tất nhiên là không bằng. Trong ba kẻ kia thì Thiết có thể nói là kẻ kém cỏi nhất.

- Chúng ta rời khỏi nơi này rồi hãy nói... Bảo Thiết theo bảo vệ nàng và tìm hiểu thân phận của nàng ta. Tinh có chút ngạc nhiên xẹt qua trong ánh mắt nhưng rất nhanh biến mất. Nữ tử kia hấn là rất quen mắt thế nhưng chủ nhân cũng không kêu hấn điều tra nên dù có biết hấn cũng không muốn nhiều chuyện. Tử khương ôm lấy nàng cẩn thận mặc lại y phục cho nàng rồi khoác tạm chiếc áo của mình lên. Tinh ám rất hiểu chuyện, hấn thậm chí không cần chủ nhân ra lệnh lập tức rời tầm mắt sang hướng khác. Sau khi đã mặc lại y phục cho nàng hấn cẩn thận đặt nàng trên một nhánh cây vững chắc và rậm rạp. Nhìn một lúc lâu mới cùng thuộc hạ rời khỏi.

Tinh ám cảm thấy thật kỳ lạ, chủ nhân nhà hấn kiêu ngạo đến nhường ấy vậy mà lại bỏ tâm sức tỷ mỉ mặc lại y phục cho tiểu cô nương kia. Còn để lại một ám vệ đi theo nàng ta cho dù tên kia là kẻ khá ngu ngốc và lười biếng.

Khi họ rời đi không lâu Mộng Nhật cũng mơ màng tỉnh giấc. Nàng suýt nữa ngã khỏi cành cây, nhắm mắt nhìn y phục đã được mặc hoàn chỉnh trên thân còn có chiếc áo khoác lạ những hình ảnh của đêm qua thoáng hiện lên trong đầu khiến nàng đỏ mặt. Dù là một Quận chúa tùy hứng, thường hay chạy ra khỏi cung, chạy khắp nơi kết giao huynh đệ. Thế nhưng nói gì thì nàng cũng chỉ là nữ nhi, dù có lên đến kỹ viện học hỏi nhưng là lần đầu làm loại chuyện này. Mà như nàng biết những việc thế kia nữ tử chỉ nên cùng phu quân của mình. Theo như những gì nàng học tập được tại kỹ viện thì hôm qua hình như cũng là lần đầu của hấn. Thôi đành, là nàng gây nên chuyện đành chịu trách nhiệm gả làm thê tử hấn vậy. Thế nhưng tên chết tiệt kia chạy đâu mất rồi... ?

Mộng Nhật Ngửa cổ lên trời mà rống to hung dữ.

- Người chạy xa một chút, chớ có để ta bắt được...nếu không thì đừng có trách bốn quận chúa. Mộng Nhật đỏ mặt nhưng lần này là giận dữ chứ không phải là thẹn thùng như lúc này. Hấn bỏ chạy vậy chẳng phải càng hay sao ? Nàng sẽ không phải chịu trách nhiệm cùng hấn thế nhưng cái cảm giác bị bỏ lại sao có thể khó chịu như thế.

Bỏ lại, hai từ này khiến nàng sực nhớ đến mũi mũi của mình, nàng làm tỷ tỷ kiểu gì mà có thể quên khuấy mất mũi mũi của mình thế chứ.

Thiết vừa đến theo chỉ dẫn của Tinh nhìn thấy một nữ tử giả nam trang ngồi vắt vẻo trên cành cây quất âm lên với vẻ hung dữ. Nữ nhân điêu ngoa tùy hứng này có phải chọc giận vương gia rồi không ? vì sao phải điều tra về nàng ta ?. Nhưng việc điều tra này hấn thực sự rất dở, theo dõi còn tạm ổn chứ điều tra cần làm gì hấn đâu có biết. Hừ nếu đã không giao việc đúng người thì hấn chỉ làm đúng với khả năng của mình là được, không cần phải quá cố gắng làm gì.

Những ngày sau đó Mộng Nhật chạy khắp trong ngoài thành, chỉ cái ý nghĩ kẻ kia bỏ lại nàng mà đi thôi

cũng khiến máu nàng sôi lên. Hắn tốt nhất là cầu cho nàng đừng tìm ra hắn, nếu không thì hắn là rất thảm với nàng. Đang bực bội thì gặp phải muội muội hay ngẩn ngơ kia của nàng hỏi một câu như xoáy sâu vào nỗi đau.

- Tỷ tỷ nếu đột nhiên một người nào đó biến mất. Người bị bỏ lại liệu có cảm thấy bị tổn thương ? nàng vẫn rất lo lắng cho hắn nếu hắn cảm thấy bị bỏ rơi giống nàng.
- Không nhưng sẽ tức giận muốn xé xác muốn băm vằm tên kia thành trăm mảnh. Mộng nhật Hàm hừ nghiêng răng nói. Mộng Nguyệt không để ý thái độ khác lạ của tỷ tỷ tiếp tục suy tư.
- Thật là tên chết tiệt, trời vừa sáng là đã không thấy đâu cả. Nếu để ta tìm ra hắn chết chắc rồi. Nàng vừa nói vừa trở về nghỉ ngơi trong nụ cười nhẹ của xảo nhĩ.
- Muội cười gì ? Nàng buồn bực lên tiếng hỏi nha đầu tinh quái kia. Nha đầu này từ nhỏ đã theo hầu nàng nên nàng xem nàng ấy như muội muội mà yêu quý.
- Quận chúa, Nam nhân đa phần đều thích nữ nhi dịu dàng, không thích dạng nữ nhi cùng hắn xưng huynh gọi đệ đâu, người như vậy sẽ dọa nam nhân chạy mất đó.
- Vậy sao ? Triệu Cương đại ca nói hắn rất thích ta mà....Nàng nghiêng đầu khó hiểu.
- Ồ cái đó không giống, nam tử họ cần một thê tử ngoan hiền nội hàm kiểu như Nguyệt chủ nhân. Còn nữ tử có tính cách giống bọn họ làm bằng hữu thì được, làm thê tử ...thứ cho xảo nhĩ nói nhiều chứ có ai muốn cưới huynh đệ của mình làm thê tử chứ...

Mộng Nhật Nghiên đầu suy nghĩ đến đó nàng có mở miệng nói chuyện gì nhiều đâu chứ...thế nhưng hắn vẫn bỏ chạy không phải sao...

2. Chương 2: Đến Triệu Quốc Cầu Thân

Thất Tử Khương trở về Phiên Quốc báo cáo tình hình mà hắn thăm dò cho phụ vương thế là mọi người bắt đầu bàn bạc kế hoạch tạo mối bang giao cho hai nước. Nói đến thiết lập mối quan hệ của hai nước tất cả đều cho rằng hòa thân chính là biện pháp hay nhất hiện nay. Bọn họ nói quân vương Triệu quốc còn trẻ tuổi chưa có con vậy hòa thân thì bọn họ đến cầu thân ai bây giờ. Tử Khương mệt mỏi trở về, hắn không muốn tham gia vào những tranh cãi của đám triều thần. Về đến phủ Tổng quản nhìn thấy hắn vừa mừng vừa vội.

- Vương gia, Thái tử cùng Thái tử phi ghé phủ đã mấy ngày nói chờ ngài về. Hắn nhướng mi nhìn Thất Úy rồi chột thổ dài
 - Sao không nói ta không có ở phủ kêu họ về đi... Hắn vừa về tới lão có cần đẩy ngay trách nhiệm cho hắn không.
 - Lão nô cũng nói thế nhưng Thái tử phi nhất quyết phải gặp được ngài nhìn thấy ngài bình an trở về mới rời đi. Đến Thái tử cũng không khuyên được nàng.
 - Báo với họ ta đã trở về rất mệt mỏi không gặp khách hạ lệnh đuổi người. Hắn lạnh lùng ra lệnh. Kỳ nhi vẫn trẻ con như vậy, đã gả làm thê tử hoàng huynh rồi mà vẫn bướng bỉnh tùy hứng. Hoàng huynh cũng quá chiều nàng rồi. Nói gì thì giờ nàng cũng là chị dâu hắn, không thể giống như lúc trước.
- Ngoài phòng ồn ào một trận Thất Tử Kỳ một Thân bạch sắc lung linh hiếu động mà kiêu kì tựa như tiên tử hạ phàm nàng ồn ào chạy đến bên ngoài phòng của hắn bị Tinh và Hành chặn lại ở phía ngoài tức giận trừng mắt với họ.
- Tử Khương ta biết huynh về rồi huynh ra cho ta nhìn một chút, thấy huynh khỏe mạnh ta sẽ đi...Nàng dùng giọng điệu nhỏ dịu nũng nịu như ngày trước hay dùng khăn cầu hắn . Nàng biết mỗi khi nàng làm nũng hắn sẽ không từ chối nàng bất cứ điều gì.
 - Ta khỏe lắm chỉ là rất buồn ngủ hoàng tẩu cùng hoàng huynh có gì mai hãy đến... Hắn mệt mỏi đáp, cảm thấy thật phiền.... Hai chữ hoàng tẩu kia hắn cố nhấn mạnh không phải để cảnh tỉnh bản thân mà để nhắc

nhỏ nàng thân phận hiện giờ của bọn họ đã khác. Âm Tinh liếc mắt nhìn Tử Kỳ mặt mày nhún nhố cổ bước đến muốn đẩy cửa bước vào liền hướng vào phòng nói :

- Chủ nhân, có tin của Thiết gồi về nói đã tra ra thân phận nữ tử ngài phân phó hẩn ở lại bảo hộ. Hẩn cố ý nói ra việc này trước mặt Thát Tử Kỳ kia hẩn thực sự không thích vị Thái tử phi này. Quả nhiên câu nói kia của Tinh khiến cho Tử kỳ như sững lại trước cửa hóa đá toàn tập đến thở hình như cũng quên luôn.

Tử Khương nghe Tinh bẩm báo trên môi khẽ câu lên một độ cong vừa phải. Hẩn biết Tinh Không thích Tử Kỳ nhưng quả thật lúc này hẩn ta đang bắc cho hẩn một bậc thang cho hẩn trèo xuống.

- Thật sao, người tiến vào bẩm báo, nàng là nữ nhi nhà ai, ở nơi nào , gia cảnh ra sao ?

Phang...một tiếng vang lớn từ cánh cửa phát ra sau khi Tinh Tiến vào. Tử Kỳ dùng sức ném vỡ chung canh bỏ trên tay vào cánh cửa. Hành nếu không nhanh chân có lẽ cũng bị chung số phận bất tặc dĩ ăn canh bỏ giống cánh cửa kia. Nàng rơi lệ bỏ chạy, thở dài Thát Hoài Thương lặng lẽ đi theo phía sau thê tử.

- Ta cũng về trước khi nào rảnh lại ghé đệ. Hẩn nói với giọng điệu khách khí rồi rời đi.

Tử Khương Không thêm quan tâm đến bọn họ nữa dời mắt sang nhìn Tinh. Hẩn có chút chột dạ cúi đầu.

- Thiết nói nàng ta ở trong hoàng cung Triệu quốc, hình như là Quận chúa còn tên thì hẩn không thể biết được vì bọn cung nữ cũng chỉ gặp nàng liền bái kiến quận chúa. Hẩn nói nguyên văn thư tín Thiết gửi về. Thật buồn cười có ai lại có kiêu báo cáo tình hình còn mập mờ thế kia cơ chứ. Nhưng hẩn dám chắc rằng dù có cho tên kia thêm bao lâu hẩn chắc chắn cũng không thể tra rõ ràng thân phận nàng ta được.

- Quận chúa Triệu quốc ? Tử Khương lại một lần nữa hướng mắt ra phía cửa ở đó có bóng Thát Úy lấp ló không yên.

- Chủ tử, Hoàng hậu nương nương đưa danh sách tới nói muốn người chọn ra một người. Hẩn run run đưa đến thực sự khó xử khi phải dâng lên danh sách này. Hoàng hậu nương nương rõ ràng muốn thái tử phi chết tâm nên luôn ép chủ tử nhà hẩn gấp rút lập phi. Bà ta thực sự không hài lòng việc thái tử phi dù đã gả cho thái tử nhưng vẫn dôn tình cảm vào Nhị vương gia.

Thát tử Khương mỉm cười nhìn lão khiến lão càng hoảng sợ hơn, Vương gia xưa nay có biệt hiệu là tiểu vương sở dĩ có biệt hiệu kia là vì vương gia luôn luôn mỉm cười nụ cười của hẩn giống như yêu nghiệt luôn khiến kẻ khác phải đảo điên. Thực ra chỉ những người cực kỳ thân cận hẩn mới biết hẩn càng giận dữ thì nụ cười kia càng rực rỡ càng khiến đối phương choáng ngợp.

- Nói lại với hoàng hậu bốn vương đã chọn được vương phi của mình, không cần phiền đến nương nương bận tâm. Nói rồi hẩn quay sang Hành phân phó :

- Người vào cung một chuyến bẩm báo hoàng thượng bốn vương muốn cầu kiến về chuyện sang Triệu Quốc cầu Thân. Hẩn chỉ vừa nói xong tên kia đã không thấy bóng dáng.

3. Chương 3: Đèn Triệu Quốc Cầu Thân(2)

Lên đường ngày đêm ruốt cuộc đoàn người của Tử Khương cũng vào đến kinh thành Triệu quốc. Hẩn nhìn thuộc hạ trước mắt nụ cười trên môi ngày một sâu hơn khiến chúng thuộc hạ sợ hãi, Thiết không những không tra ra nàng là vị quận chúa nào trong hai quận chúa của Triệu Quốc thậm chí còn mất dấu nàng. Hẩn sai rồi đáng ra phải giao việc này cho Tinh hoặc Hành mới phải sao lại giao cho Thiết để tình huống hiện giờ trở nên rối tung rối mù.

Thiết Run rẩy nhưng vẫn cố lén nhìn vương gia. Nụ cười của ngài đúng là yêu nghiệt khiến hẩn không thể rời mắt. Tinh cảm thấy tên kia quả nhiên ngu ngốc không thường chủ nhân tức giận đến nhường ấy thế nhưng vẫn còn tâm trạng chết chìm vì nụ cười của chủ nhân.

Tử khương vô cùng tức giận, hẩn sao có thể nhầm lẫn muội muội của nàng và nàng kia chứ còn hồ đồ xin ban hôn. Mấy hôm trước khi vô tình gặp cả hai đang cùng nhau uống trà trong ngự hoa viên hẩn mới biết nàng có chị em song sinh. Hẩn có chút rối trí khi không phân biệt được hôm đó là ai đã ở cùng hẩn cho đến khi hẩn thấy nha hoàn của nàng cầm chiếc áo khoác của hẩn ra khoác cho nàng.

Hắn bắt đầu quan sát cả hai để tìm ra cách nhận ra nàng. Nàng nghịch ngợm hiếu động khá giống với Kỳ nhi nhưng ở nàng có sự táo bạo tùy hứng khó nắm bắt. Giống như lúc này trên phố chợ nhìn chiếc xe ngựa lao nhanh trên đường thẳng về phía mình nhưng chỉ đứng đó không tỏ ra hoảng hốt sợ hãi mà chỉ cười nhẹ nhàng. Hắn ghét thái độ đó cứ như với nàng mạng sống không quan trọng.

- Chủ nhân, theo thuộc hạ điều tra được thì Quận chúa Mộng Nguyệt được ban hôn cho tướng quân của Triệu Quốc Trầm Thiên.

- Trầm Thiên ? Tử Khương như nhớ ra gì đó phân phó Hánh rời đi. Mấy hôm trước Trầm Thiên có đến tìm hắn cứ hỏi hắn vì sao lại muốn cầu Thân cùng Mộng Nguyệt. Hắn tất nhiên không thể kể ra việc đột nhập tướng quân phủ sau đó cùng Nhật nhi ân ái. Sau đó lại nhìn nhầm muội muội nàng mà chạy tới cầu thân với hoàng thượng Triệu quốc. Lúc đó hắn chỉ cảm thấy tên kia có ý đồ với thê tử của mình nên cực kỳ khó chịu thậm chí còn muốn thật nhanh đuổi khách. Nhưng giờ nghĩ lại nếu thực sự tên kia có ý với quận chúa Mộng Nguyệt lại bị chỉ hôn cùng Mộng Nhật vậy chẳng phải là ghép sai duyên ương sao. Nếu đã sai hẳn là phải cùng nhau tháo gỡ, cùng nhau tìm cách sửa sai. Hắn biết vua một nước không nói chơi, lời đã ban ra hẳn là thánh chỉ. Nhưng nếu đã biết là sai hẳn là phải có đường cứu vãn hoặc tháo gỡ.

Chỉ một lúc sau Thất Tử Khương đã trở thành khách quý trong tướng quân phủ. Khi được dẫn vào hắn cảm thấy khác xa khi đột nhập vào nơi này Trận pháp ngày đó hắn lạc vào như chưa từng tồn tại.

- Thực ra là do ngài đang đi trong trận pháp nhưng đi theo ta nên trận pháp tự nhiên không có tác dụng. Nói chuyện là một tiểu nha hoàn lém lỉnh tinh quái đáng yêu. Nàng nháy mắt với hắn khiến hắn cảm thấy có chút chán ghét.

- Ta từng nghĩ rằng tướng quân nhà ta đã đủ yêu nghiệt nào ngờ ngài còn xuất hơn chàng...Nàng mỉm cười khúc khích nhìn vẻ mặt dù chán ghét vẫn tươi cười của hắn mà càng trở nên hứng thú. Đã bao lâu rồi nàng không trêu mĩ nam nhỉ.

- Đại tiểu thư, ngài làm ơn, đừng đùa nữa, Cô gia đang rất giận...Một tiểu cô nương có gương mặt và giọng nói giống hệt khác bắt tắc đi chạy lại kêu lên. Vị cô nương còn lại kia lại thoáng chốc lùi lại nấp sau Tam ám thoát một cái biến thành hắn tiến lại gần nhìn hắn mỉm cười Tam ám bắt đầu cùng kẻ giả mạo kia giao đấu nhưng rất nhanh nàng được một nam tử khác giải vây. Tử Khương dù rất kinh ngạc vì nơi này toàn kỳ nhân cùng cao nhân nhưng cũng không hề lộ vẻ khác thường trên mặt.

- Thứ cho nội tử ta vô lễ. Kẻ kia dùng lễ hướng họ tạ lỗi rồi cũng không chờ họ trả lời quay sang trách yêu thê tử

- Bảo Bảo nàng lại ra ngoài trêu ghẹo mĩ nam rồi. Vì phu đây không đủ cho nàng trêu hay sao ? Lần này trở về nàng xem ta dùng cách gì trị nàng... Hắn nheo đôi mắt phượng nguy hiểm Nhìn Bảo Bảo Khiến nàng mặt mày nhăn nhó. Có phải nàng đã sai rồi hay không sao lại lấy phải phu quân tà ác thế kia...Hèn gì mà cả hoàng thượng cũng không dám chọc vào Yến Vương hắn...

- Vũ Tường, thiếp sai rồi...chàng đừng dùng hình với thiếp...thiếp sẽ không thể sống nổi mất....Oa... oa...Khóc một hồi thấy phu quân không có vẻ xiêu lòng Bảo Bảo lại gào lên...Họ Nha chết tiết nhà chàng thiếp muốn hưu phu...oa...oa... Thiên Nhi cứu tỳ...a...a...Tiếng kêu khóc của Bảo Bảo khá ầm ĩ nhưng xa dần rồi cùng bóng dáng của họ biến mất khỏi khách phòng. (aki : anh chị này là vai chính trong truyện cướp tân lang)

- Bốn vị thông cảm. Đại tiểu thư nhà ta hơi ham chơi. Người này hẳn là chủ tử của ba vị đây ? Thứ lỗi cho tiểu nữ hơi thẳng. Ngài có thể gả thuộc hạ ngài cho ta hay không ? Nàng nhanh tay chỉ về phía Tinh đôi mắt như lóe sáng rồi lại cười rộ lên.

- Đại tiểu thư nhà ta vì ta thậm chí không tiếc mướn sát thủ san bằng ngũ độc giáo chỉ vì nàng muốn ta gả ột vị phó tướng của tướng quân. Nhưng ta nghĩ đi nghĩ lại thì hẳn ta hẳn là không suất bằng huynh ấy...thế nên...Nàng ta kéo dài câu nói một chút liếc thấy bóng dáng kia đã đi khỏi thì cười hi hi...Tiểu Đào gãi đầu le lưỡi

- Hi..hi..ta đùa thôi...các vị cứ ngồi chơi đợi chủ nhân nhà ta....

- Ô tử nước ta hôn nhân đại sự không lấy ra đùa...Tiểu cô nương nàng có hai cái sai. Thứ nhất là đùa sai, thứ hai là nói sai.... Phải là nàng gả cho Tinh nhà ta chứ không phải hẳn gả cho nàng...Tinh ý của người thê

nào ? Hừ bọn hần trong giống khỉ lắm sao lý nào có thể để cho hết kẻ này đến kẻ kia đùa dỡn

Tinh Theo câu hỏi của chủ nhân liếc nhìn Tiểu Đào một cái rồi lạnh nhạt nói

- Theo ý ngài đi... Hần cũng không phải khỉ để người ta dùng mưu lợi dụng, lợi dụng xong thì nuốn trốn ? Tiểu Đào nụ cười bỗng trở nên méo mó nhưng cũng không nói nhiều vì Trầm Thiên đã đến, nàng chỉ đành lui vào phía trong cầu mong bọn họ chỉ là tiện miệng nói đùa thôi.

Tại hoàng cung Triệu Quốc mộng Nhật hiểu động lung linh như ánh mặt trời nay lại ỉu xiu như ngọn đèn sắp cháy hết. Nàng như ngẩn ngơ khi biết muội muội mình sẽ gả cho nhị hoàng tử của Thổ Phiên mà kẻ kia lại là kẻ đã bỏ chạy sau đêm đó. Mộng Nhật đưa tay lên ngực cảm thấy ở nơi đó có gì đó đè nặng ê ẩm. Nàng rõ ràng thích Trầm Tướng quân, được ban hôn cho hần đáng ra phải vui mừng thế nhưng sao trong tâm tư lúc này chỉ toàn khuôn mặt tươi cười của Thất Tử Khương.

Nàng nhận ra hần khi gặp lại ở buổi tiệc chiêu đãi sứ thần của hoàng huynh. Cố tỏ ra không có việc gì thế nhưng nụ cười kia của hần luôn thu hút ánh nhìn của nàng .

Vẻ tươi cười dù thọ thương nặng ,hần cười nhưng nàng lại thấy được vẻ tức giận cùng khinh thường trong mắt hần ngày đó đối với nàng. Hần tươi cười khi vào triều cùng hoàng huynh bàn hôn sự, nàng lại thấy sự cô đơn trong nụ cười rạng rỡ kia. Khi kéo nàng thoát khỏi chiếc xe ngựa đang lao đến trên môi hần cũng vẫn giữ nguyên nụ cười, nhưng nàng cảm nhận hần đang hết sức tức giận. Ở cùng nàng khiến hần cảm thấy khó chịu đến thế sao ? Nàng cũng không cầu hần cứu, hần giận gì chứ, chạm vào nàng khiến hần chán ghét đến thế sao ?

Mộng Nhật bất giác rơi lệ trên khuôn mặt xinh đẹp khiến cho kẻ khác phải đau lòng đến độ nín thở.

4. Chương 4: Đổi Tân Nương

Mộng Nhật mơ màng tỉnh giấc, nàng vì thức dậy quá sớm nên khá mệt mỏi. Nhưng sao đi đã rất lâu rồi mà vẫn chưa tới tướng quân phủ. Vén rèm nhìn phía trước nàng bất giác kêu lên tiếng

- Ngừng kiệu. Đoàn người toàn dừng lại ngơ ngác nhìn về phía kiệu hoa, tân nương tử không ngồi yên trong kiệu nàng đứng lên bước đến trước cửa kiệu định bước ra ngoài chợt thấy một nha hoàn chạy đến. Mộng Nhật đang muốn vén khăn hỷ lên thì bị tiểu Thúy vội vàng bước đến ngăn nàng lại ở bên cạnh nhỏ giọng.

- Tiểu thư, có việc gì sao ? Nàng nghe giọng của tiểu thư có vẻ lạ, cứ như là vừa nghe thấy Tứ tiểu thư nói chứ không phải ngũ chủ tử nhà nàng.

- Tiểu Thùy... ? Sao lại là em, Xảo nhi đâu ? Sao em lại xuất giá theo ta thế này ? Mộng Nhật cảm thấy có gì đó kì lạ.

- Tứ chủ nhân, ngài sao lại ngồi trên kiệu này ? Chủ tử của nô tỳ đâu ? Đoàn rước dâu này là Nhị hoàng tử Thổ Quốc rước chủ tử của nô tỳ đến Thổ Phiên. Sao lại thành ra là người thế này ? Vậy có phải chủ tử của nô tỳ cùng ngài nhầm kiệu ? Làm thế nào đây ?

- Cũng có thể....lúc chia tay ở cửa thành bọn ta vì gió cát khiến mắt phương hướng nên lên nhầm kiệu. Hít một hơi thật sâu, nàng ước sẽ không phải đổi lại. Thế nhưng chỉ nhớ đến ánh mắt khinh thường của hần, tức giận của hần. Nàng lại nghe nói hần ngưỡng mộ Mộng Nguyệt nên cầu thân với hoàng huynh còn chỉ định tân nương phải là Nguyệt nhi. Dù là tỷ muội song sinh thế nhưng nàng và Nguyệt nhi không hề giống nhau chút nào. Nên kẻ hần muốn lấy làm thê tử là Nguyệt nhi nàng sẽ không mặt dày mà làm kẻ thế chỗ.

- Em lên báo với Nhị hoàng tử nói chúng ta cần đổi lại tân nương. Nàng nhỏ giọng phàn phó có chút không muốn. Thế nhưng người hần cười là muội muội nàng không phải nàng. Chỉ việc này thôi cũng khiến tâm nàng đau ê ẩm.

Thất Tử Khương đi phía trước đoàn kiệu dĩ nhiên với võ công của mình hần nghe thấy toàn bộ. Khó khăn lắm hần mới tráo được tân nương thế nhưng nàng lại muốn đổi lại sao ? Con giận dữ xâm chiếm toàn bộ tâm trí hần lúc này, nàng dù thất thân cùng hần nhưng vẫn ôm mộng trở thành tướng quân phu nhân. Hừ hần sẽ không để chuyện đó xảy ra nàng dùng hồng mớ tưởng làm thê tử nam nhân nào ngoài hần.

- Mộng Nguyệt quận chúa, chúng ta phải khởi hành thật nhanh thôi nếu không sẽ lỡ giờ lành. Thổ Phiên ta rất chú trọng may mắn nếu như xảy ra bất kỳ sự cố nào khiến hôn lễ này mang điềm không may e rằng sẽ phải hủy bỏ bang giao của hai nước rồi... Chẳng biết hấn xuất hiện từ lúc nào đã đứng bên cạnh hai chủ tử nàng. Hấn cố dùng giọng điệu nghiêm trọng đe dọa nàng. Nàng nếu muốn phá vỡ bang giao của hai nước thì cứ nói ra thử xem...

Mộng Nhật tròn tròn hai mắt há to miệng trân trối nhìn hấn, hấn dù đang cười thế nhưng lại vô cùng tức giận kiến lời nói đến cửa miệng nàng lại nuốt trở vô. Khi nghe hấn nói những điều kia thì Mộng Nhật khó khăn nuốt nước miếng, nàng tốt hơn hết là nên thế chỗ muối muối...Nguyệt nhi, tỷ thực xin lỗi muối, không phải cố ý giành tướng công với muối đâu. Nhưng đến nước này đành phải giả làm muối muối cùng hấn thành thân sau đó sẽ tìm cách trả lại thân phận này uội sau vậy. Không thể vì nhầm lẫn của tỷ muối nàng mà khiến cho bang giao của hai nước bị phá vỡ. Trước hết cứ thay muối muối thành thân mọi việc sẽ phải tính sau.

- Ta...ta ...ta có chút khát nước, muốn xin nha hoàn một chút nước. Chàng biết đó, đường về Phiên Quốc xa như vậy lại đi từ sớm...Tuy rằng lý do này dùng để lấp liếm sự việc thế nhưng nàng thực sự đói...Ngay lúc nàng còn đang chút lúng túng cố giải thích thì bụng nàng réo lên những tiếng vang thanh thúy như cổ chứng minh lời mình. Hấn Nghe tiếng bụng nàng réo to chợt bật cười, nàng trông có giống một vị quận chúa sao ? Hấn thấy nàng giống một thôn nữ hơn, vừa đáng yêu vừa thú vị.....

Đáng yêu, thú vị sao ? Hấn sao có thể lại suy nghĩ như thế về một nữ nhân kia chứ...Đầu óc hấn có phải hỏng rồi không... Tử Khương cố gạt bỏ suy nghĩ kia trong đầu bước về phía trước phân phó.

- Dừng lại nghỉ ngơi một chút...Chúng ta cũng chỉ đến biên giới, còn một phần ba đoạn đường nữa.

- Không...cứ đi tiếp thôi...ta nghĩ mình cố chút nữa cũng được...Nàng đỏ bừng mặt xấu hổ nói. Sau đó lại như nhớ ra gì đó sửa lại dáng đứng cho thật hiền dịu rồi nàng nghiêng mình hướng hấn cố dùng giọng nói nhẹ nhàng

- Thiếp không sao...nàng nhỏ giọng xấu hổ khuôn mặt đỏ ửng lên đến thật đáng yêu. Hấn mỉm cười vui vẻ, nàng đúng thật là thú vị. Mộng Nhật ngơ ngẩn cả người vì nụ cười kia của hấn mặt càng đỏ hơn

- Chàng cười... ? Nàng như chìm đắm trong nụ cười đó của hấn tim nàng đập rộn ràng. Nàng bị hấn mê hoặc mất rồi, giống như phụ hoàng say mê mẫu thân nàng, giống như hoàng tẩu say mê hoàng huynh...Giờ phút này nàng biết rằng chỉ cần được ở bên cạnh hấn nhìn thấy hấn cười thì dù cực khổ, dù hấn không yêu nàng nàng cũng cam nguyện. Đó có phải là yêu mà hoàng huynh cùng hoàng tẩu hay nhắc đến không . Cái cảm giác muốn sống cùng một người đến hết cuộc đời còn lại.

- Nàng.... Hấn có chút giật mình câu nói kia của nàng khiến hấn phát hiện đã rất lâu rồi hấn không thực sự mỉm cười.

- Ta chẳng phải lúc nào cũng mỉm cười sao ? Hấn cảm thấy có chút hiếu kỳ. Nàng có thể nhận thấy được tâm trạng hấn hay chỉ là tình cờ .

- Điện hạ, ngài quả thật thường xuyên tươi cười. Nhưng theo ta thấy ngài càng tức giận thì ngài sẽ càng cười thật tươi. Nhưng đó đâu phải cười ? Tử khương chấn động khi nghe nàng nói.

Kỳ Nhi dù lớn lên từ nhỏ cùng hấn thế nhưng đến nàng cũng không thể nhận thấy được điều đó. Trừ bọn thuộc hạ thân tín phải luôn đoán ý tứ của hấn mà hành sự thì ngay cả Kỳ Nhi cũng chưa từng nhìn ra tình cảm thật của hấn. Đó là lý do nàng luôn hỏi hấn không biết tức giận hay sao ? Đến ngày nàng tiếp nhận ngôi vị thái tử phi nàng còn oán trách hấn, trách hấn không giận dữ không yêu thương nàng. Nhưng tươi cười ngày đó của hấn khiến hấn có bao nhiêu nội thương đến giờ nàng cũng chưa từng biết.

- Nàng nhìn ra sao ? Khi nào ta giận dữ ? Có thật nàng biết được tâm tư hấn hay không .

- Hai hôm trước khi Ngọc Phi khen ngài là khi ngài không vui. Nhưng thực sự giận dữ có lẽ là khi Lam phi cố ý ngã vào ngài. Trong đấy mắt Tử Khương xẹt qua chút kinh ngạc rồi rất nhanh biến mất không dấu vết. Nụ cười trên môi hấn thực sâu nhìn nàng, nàng liệu có thể xoa dịu vết thương kia của hấn...Nếu là nàng...

5. Chương 5: Vương Phi(1)

Mộng Nhật quay trở lại kiệu ngồi nhai tạm điểm tâm mà trước khi lên kiệu nàng lén lút cất vào hỷ phục. Liếc mắt nhìn tiểu Thúy nàng nhỏ giọng phân phó.

- Tiểu Thúy. Lát em cố ý đi chậm lại rồi chạy trở về tướng quân phủ tìm Triệu Cương Phó tướng của Trầm Thiên nói với huynh ấy là ta và muội muội nhằm kiệu hoa. Nhờ huynh ấy giúp đỡ đưa muội muội ta đến Thổ Quốc đổi lại cùng ta. Mộng Nhật khó khăn đưa ra quyết định. Nếu nàng không nhanh chóng rời khỏi hắc thì sẽ không thể khống chế tâm của mình nữa. Sẽ muốn thay thế muội muội thực sự gả cho hắc. Trước khi trở thành kẻ ích kỷ tham lam nàng phải thật nhanh đưa ra quyết định này. Tiểu Thúy theo phân phó của nàng lén lút tách khỏi đoàn rước dâu rồi vòng trở lại đường cũ.

Ngay khi Tiểu Thúy định rời khỏi thì Tử Khương nhìn sang thuộc hạ bên cạnh, Hành rất nhanh hiểu ý biến mất theo phương hướng nàng ta rời đi.

Khi Tử Khương nghe những gì nàng nói với nha hoàn kia thì cơn giận dữ xâm chiếm toàn bộ tâm trí hắc. Triệu Cương ? Là phó tướng cao lớn thô lỗ hắc từng gặp mặt vài lần. Nàng cùng nam nhân kia có quan hệ thế nào ? Nàng nói về tên kia có vẻ rất thân thiết. Vì sao lại nhờ hắc giúp đỡ ? Còn có nàng vẫn chưa buông tha ý nghĩ muốn rời khỏi hắc, muốn đổi lại tân nương tử. Hừ... Không muốn làm thê tử của hắc đến thế hay sao ? Lần đầu tiên gương mặt luôn tươi cười kia xuất hiện vẻ giận dữ khiến kẻ khác rợn người nhưng chỉ trong nháy mắt đã biến mất hồi phục về hòa nhã trước giờ.

Tuy cảm xúc kia chỉ thoáng xuất hiện trên mặt hắc cũng không thoát khỏi mắt Tinh và Thiết.

- Người nói xem lúc này chủ nhân nghĩ gì mà tức giận như thế. Thiết lần đầu thấy chủ tử nhà hắc lộ cảm xúc thực ra ngoài cảm thấy sợ hãi hắc liệu có lại làm sai điều gì rồi không.

- Ta nghĩ chín mươi phần là do Vương phi tương lai...xem ra trong tương lai nàng chính là nữ chủ nhân duy nhất của chúng ta rồi. Tinh mỉm cười nhìn về phía kiệu hoa phía sau cảm thấy thích vị nữ chủ nhân này. Dù không biết nàng là người thế nào nhưng hắc hi vọng nàng sẽ xoa dịu vết thương của chủ tử do nữ nhân kia gây ra.

Hôn lễ diễn ra nhanh đến mức Mộng Nhật cảm thấy kỳ lạ. Hôn lễ của hoàng gia chẳng phải rất phức tạp cầu kỳ sao, sao lại diễn ra nhanh đến mức nàng thậm chí còn chưa kịp thích ứng thế kia.

Khi chợt nhận ra thì nàng đã ngồi ở tân phòng rồi. Phủ Vương gia đèn hoa rực rỡ khi tiệc đã tàn, Tử Khương bước vào tân phòng nhìn tân nương tử của hắc ngồi ngay ngắn trên giường hỷ. Hắc bước đến giúp nàng vén khăn tháo mũ phụng rồi cùng nhau uống chung rượu giao bôi. Mộng Nhật bỗng nhiên căng thẳng, nàng và hắc sự tình gì cũng đã phát sinh có gì mà phải sợ nữa kia chứ thế nhưng vẫn không thể khiến tim bớt loạn nhịp. Khi Tử Khương kéo nàng vào vòng tay của hắc hắc nở nụ cười nhìn khuôn mặt đỏ gay gắt vì thẹn của nàng mà cảm thấy đáng yêu. Hắc cũng không biết rằng sau lần đó hắc đã muốn ôm lại nữ nhân này đến nhường nào. Nhìn nàng mê mẩn vì nụ cười diễm đảo chúng sinh của hắc hắc thật sự hài lòng đưa tay kéo khuôn mặt nàng đến gần hơn phủ xuống môi hắc tham lam chiếm lấy hương vị mà hắc có chút nhớ nhung.

Khi cả hai đang chìm trong trầm mê của nụ hôn kia thì ngoài tân phòng Thát Úy cắt ngang không khí ngọt ngào của bọn họ :

- Vương, Phủ thái tử xin ngài quá bộ sang bên ấy.

Hắc như muốn gạt ngoài tai hết thảy nhưng tên kia cứ kiên quyết không đi liều chết đứng đó khiến hắc chỉ đành buông nàng ra :

- Báo với Thái tử bốn vương đã nghỉ ngơi cùng vương phi sáng mai ta sẽ sang sớm. Nói rồi lại tham lam đưa tay kéo y phục trên người nàng. Hắc biết chắc Kỳ nhi đang giả trò, nàng không biết lại nháo đến chuyện gì mà khiến hoàng huynh phải phá ngang đêm động phòng của hắc.

- Dạ... thế nhưng...thế nhưng Thái tử có nói thái tử phi trúng độc lại kiên quyết cắn chặt răng không uống thuốc giải. Nói nếu ngài không sang nàng ấy sẽ chết...lão run run trả lời...thực sự chủ tử sẽ nổi giận.

Choang...tiếng ẩm chén trong phòng vỡ nát. Đôi mắt hắn như quỷ thần, cơn giận như nuốt chửng hắn. Máu từ bàn tay nắm chặt mảnh vỡ của chiếc cốc vụn trên tay đâm vào da thịt khiến hắn bình tĩnh hơn. Nàng vẫn như vậy tùy hứng... Như sức nhớ ra gì đó khi phát hiện đôi tay mềm mại kia đang cầm lấy tay hắn vớt những mảnh vỡ đang tổn thương hắn kia lại rắc lên tay hắn thứ sang được trước kia nàng từng dùng trị thương cho vai hắn. Nước mắt nàng tuôn rơi trên mu bàn tay hắn.

- Xin chàng lần sau đừng thương tổn mình thế nữa...Nàng nghẹn ngào, khi thấy thái độ kia của hắn nàng liền nhận ra vị thái tử phi kia rất quan trọng đối với hắn. Đau lòng không rõ là vì trong lòng hắn có một nữ nhân khác hay vì hắn thương tổn bản thân mà nước mắt cứ thế trào ra.

Hắn đưa tay lau đi lệ rơi trên mặt nàng cực kỳ không thích nàng rơi lệ. Hắn cũng nhận ra lần đầu tiên hắn quên mất sự tồn tại của người khác mà che giấu cảm xúc của bản thân. Liệu có phải là bởi vì ở cạnh hắn là nàng nên hắn mới có thể dễ dàng quên mất thế kia. Tử Khương Không hề nhận ra cơn giận dữ trong hắn vì nước mắt của nàng mà dường như biến mất tăm không dấu tích.

Khẽ Thở dài một hơi hắn phân phó với bên ngoài :

- Chuẩn bị kiệu, ta đến đó xem một chút. Hắn quay sang nhìn nàng âu yếm...

- Nàng cứ ngủ trước đi, đừng đợi ta...hắn đoán Kỳ nhi sẽ không cho hắn trở về tối nay...Có lẽ đây sẽ là lần cuối hắn nhân nhượng cho những tùy hứng của nàng.

Tử Khương rời đi cũng là lúc Mộng Nhật Nhận ra tâm nàng đã từ lâu đặt trên người hắn. Nàng cùng hắn dù gì cũng đã bái đường thành thân, cho dù người hắn lấy có thể không phải là nàng . Dù muộn muộn nàng có thể tùy thời sẽ đến đổi lại vị trí vương phi này. Dù rằng trong tim hắn đã có một nữ nhân khác. Nhưng những việc này thì có làm sao, nàng hiện giờ đang bên cạnh hắn, chỉ cần sống hết mình cho bây giờ thì cả đời này như thế cũng đủ rồi.

6. Chương 6: Vương Phi(2)

Nghĩ xong liền làm, nàng không phải loại nữ nhân thấy kẻ khác dễ mất tới tướng công của mình thì ngồi yên rơi lệ. Nàng nếu đã nhận định liền làm mà không chút chần chừ suy nghĩ nhiều. Lấy ra bộ trang phục đẹp nhất trong số trang phục của Nguyệt nhi nàng thay ra bộ giá y nặng nề. Mộng Nhật ngồi vào bàn trang điểm khiến ỳnh rục rịch nhất có thể. Nàng phải đến xem xem vị thái tử phi kia tròn méo ra sao mà có thể chiếm được tâm hắn như thế.

Người ta nói biết người biết ta trăm trận trăm thắng đó là đạo lý. Vả lại là một tân vương phi lý nào thái tử phi bệnh nặng lại không đến hỏi thăm nhất là hiện giờ phụ quân của nàng lại đang ở đó thì có gì là không thể.

Mộng Nhật hài lòng ngắm nhìn mình trong gương, nàng nở một nụ cười dịu dàng mềm mại . Những gì Xảo nhi nói không phải nàng không nghĩ đến chỉ là nàng không muốn giống Nguyệt nhi tỏ ra yếu đuối khiến cho người khác phải hết lòng che chở. Thế nên nàng luôn tỏ ra mạnh mẽ, tỏ ra kiên cường nhưng thực chất nàng yếu đuối hơn ai hết. Nàng biết phụ thân thực yêu thương Nguyệt nhi nhưng lại không có can đảm thể hiện ra quan tâm của người. Lúc nào gặp nàng cũng chỉ hỏi đến Nguyệt nhi, nhờ nàng để ý chăm sóc muội ấy. Ba hoàng huynh của nàng cũng thế cũng chỉ dồn yêu thương ội ấy mà chưa từng nhìn thấy nàng. Thế nên nàng trở nên tùy hứng, thường nháo, thường phá, thường đối đầu cùng bọn họ.

Thực ra nàng làm thế vì nàng cô đơn. Là một cặp song sinh nhưng người nhận được nhiều quan tâm nhất cũng chính là muội muội của nàng,còn nàng chưa từng được họ để ý quan tâm. Nàng chẳng qua chỉ muốn gây chú ý, muốn họ biết nàng cũng tồn tại, cũng thấy cô đơn cũng biết ganh tỵ. Chính vì không được nhiều yêu thương nên nàng cũng chưa một lần quý sinh mệnh của bản thân. Sống chết với nàng không hề quan trọng, có đôi khi Mộng Nhật nghĩ rằng nếu nàng chết liệu những phiền muộn này có còn theo nàng hay chẳng.

Nhưng giờ nàng lại một lần nữa tìm ra mục tiêu để mình tiếp tục sống. Để có thể nhìn thấy hắn mỗi ngày, nhìn thấy hắn cười, nhìn thấy hắn tức giận, nhìn thấy hắn đau lòng. Cho dù rằng chưa chắc gì nàng đã có thể lại gần hắn nhưng chỉ cần còn có thể nhìn thấy hắn thì nàng cảm thấy đủ rồi. Mà không đúng, nói gì thì giờ nàng cũng là vương phi của hắn, sao có thể cho phép hắn thương tâm, lo lắng ột nữ nhân khác kia

chứ. Không thể để một việc vô lý như thế xuất hiện... Đi giành lại nam nhân của nàng thôi...Nàng chẳng phải quyết định chịu trách nhiệm cùng nửa đời sau của hân đó sao.

- Có ai ở ngoài đó không ? Nàng nhỏ giọng lên tiếng...không có tiếng trả lời...Dù có muốn đến phủ thái tử cũng phải có kiệu và phải biết đường chứ.

- Ta hỏi lại một lần nữa có người nào ở đó không ? Nàng không kiên nhẫn hỏi, chẳng phải lúc hân rời đi có phân phó thuộc hạ ở lại đó sao một kẻ nào đó tên Tinh. Nếu tên kia còn không lên tiếng nàng đành phải tự mình hành động thôi. Đẩy cửa bước ra thoáng chút đã có người đứng chặn ở cửa phòng nàng.

- Vương Phi đã khuya rồi ngài muốn đi đâu ? Không phải muốn trốn đi đó chứ, nếu thật để nàng trốn đi chủ tử về sẽ lột da hân.

- Ta muốn đến phủ thái tử thăm hỏi bệnh tình thái tử phi. Phu quân ta cũng đã ở đó thăm bệnh nhưng xem ra không thể về được ta là thân thê tử nên đến đó với chàng. Nếu để một mình chàng ở lại đó có vẻ không hợp lễ giáo cho lắm. Tinh Khá kinh ngạc vì câu trả lời này của nàng hân nhếch mép cười. Vị Vương phi này ngày càng thú vị rồi, hân muốn nàng sẽ trở thành nữ chủ nhân thực sự và duy nhất trong vương phủ này.

- Dạ, ngài đợi một lát ta phân phó chuẩn bị kiệu. Rất nhanh hân phát tay một bóng trắng nhanh chóng rời đi, một bóng đen cũng theo liếc mắt của hân rời khỏi đến chỗ vương gia hỏi qua ý kiến của người.

Mộng Nhật bước lên kiệu đi đến phủ thái tử. Khi kiệu dừng lại trước mắt nàng là một toà thành lớn không giống một phủ đệ thông thường. Từng phiến gạch viên đá ở đây đều được điêu khắc tỉ mỉ tinh tế. Sự lộng lẫy nơi đây làm nàng choáng ngợp. Dù từ nhỏ sống trong hoàng cung cũng vừa bước ra từ vương phủ nhưng vẫn cảm thấy có khác biệt thật lớn. Phiên Quốc là một quốc gia dù nhỏ nhưng rất giàu có, dù biết thế nhưng ở mức độ có thể khiến phủ Thái tử lộng lẫy xa hoa hơn cả hoàng cung triệu quốc thì có phải hơi quá hay không.

Dù đã gần nửa đêm thế nhưng trong phủ thái tử đèn đóm vẫn thấp sáng nên khi nàng vừa thông báo đã có người ra nghinh tiếp. Mộng Nhật được dẫn đến gian phòng ngồi đợi. Xuất hiện ở cửa là một nam tử có những nét tương tự như Tử Khương nhưng không yêu mị như hân. Từ kẻ kia có thể toát lên thần thể uy nghiêm của một vị đế vương.

- Mộng Nhật xin bái kiến thái tử điện hạ. Ta nghe nói thái tử phi bệnh nặng phu quân phải đi thăm bệnh giữa đêm khuya, thân là nội tử nên nghĩ cũng nên theo cùng cho phải phép. Nàng rất nhẹ nhàng hướng hân giữ lễ.

Thất Hoài Thương nhìn nữ tử trước mắt thầm đánh giá, nàng còn đẹp hơn Tử Kỳ vài phần. Phong thái đó, khí chất đó Tử Kỳ mãi mãi sẽ không thể có được là do sinh ra trong gia đình đế vương mà có sao. Nếu nói về hoàn cảnh trưởng thành tạo nên khí chất thì cũng không hân thể. Tử Kỳ dù là cô nhi nhưng được Phụ hoàng nhận làm dưỡng nữ từ khi lọt lòng, lớn lên trong sự bảo bọc yêu chiều của hân và Tử Khương. Nàng cũng không khác gì những hoàng muội của hân, Tử Kỳ dù không có khí chất nhưng dung mạo xuất chúng khiến nàng luôn kiêu sa rực rỡ. Còn nữ nhân trước mặt hân lúc này không chỉ về khí chất cao quý còn có dung nhan khiến người ta phải choáng ngợp.

7. Chương 7: Vương Phi (3)

Mộng Nhật cảm thấy vị Thái tử này cư xử khá khéo léo và khôn ngoan. Hân mời nàng dùng trà, và dường như không có ý định để nàng vào diện kiến thái tử phi. Càng không dă động gì đến phu quân của nàng chỉ hỏi đông hỏi tây nào là nàng cảm thấy Thổ quốc thế nào rồi cuộc sống mới có quen hay không. Ngồi tiếp chuyện với hân gần nửa canh giờ nàng bắt đầu mất kiên nhẫn đành đi thẳng vào vấn đề

- Thái tử gia, ta đến là cùng phu quân đến thăm Thái tử phi, ngài có thể dẫn đường cho ta đến chỗ vương gia để ta và chàng cùng thăm hỏi Thái tử phi cho phải phép hay không ?

- Ta...Hân khó xử lên tiếng. Mộng Nhật thấy thế không còn kiên nhẫn nữa cả giận

- Ngài thực không chút lo lắng sao ? Tình cảm lúc trước của bọn họ...Nói đến đây nàng mới biết mình đã vì nóng vội mà lỡ lời. Nhưng lời đã nói ra làm sao mà thu về được.

- Nàng biết sao ? Hắn kinh ngạc nhìn nàng... Hôn sự của họ không phải tồn tại là do bang giao của hai nước sao ? Hắn cứ tưởng rằng Khương nhi còn để ý chuyện của hắn và Kỳ nhi nên mới muốn đi hòa thân. Nhưng xem ra không phải

- Ta biết...Nàng nhẹ giọng nói nhưng tâm tư trùng xuống, những lo lắng của nàng nay đã được chứng thực. Chẳng phải nàng cũng đã đoán ra rồi sao thế nhưng tâm vẫn đau quá.Nghe nàng nói Hoài Thương trầm sắc mặt lại :

- Không giấu gì nàng, nội tử và Tử Khương... lúc trước có một thời gian là một cặp tình nhân. Nàng tuy lấy ta nhưng trái tim chưa từng thuộc về ta, hôm nay nghe hắn thành thân nàng ấy đã uống độc được. Nếu giờ ta dẫn nàng vào đó chỉ sợ sẽ khiến cho sự việc xấu hơn. Hoài Thương cũng không rõ vì sao hắn có thể cùng nàng nói thật chuyện mất mặt như vậy.

- Ngài không ghen sao ? Để thế tử mình gặp tình lang cũ ngài không lo lắng sao? Nàng cười nhẹ, nữ nhân kia không biết là người thế nào mà khiến hai nam tử đảo điên vì nàng như thế, nàng thực sự khá tò mò.

- Nếu nói không ghen là nói dối. Nhưng ta tin Tử Khương, đệ ấy nếu muốn đừng nói là Tử Kỳ ngay cả ngôi vị Thái tử của ta đệ ấy cũng có thể có được. Nhìn vẻ mặt của Hoài Thương Mộng Nhật không cho là hắn nói dối, sống trong cung từ nhỏ nên nàng cũng biết phán đoán xem những gì kẻ nào đó nói là thật lòng hay giả dối. Trong lời nói kia của hắn có thể không hoàn toàn là sự thật nhưng có đến 7, 8 phần sự thật trong đó.

- Thái tử, ngài có thể không lo lắng nhưng ta thì lo lắng, ta mặc dù là thế tử của Tử Khương thế nhưng hôn sự của chúng ta là do bang giao của hai nước mà có được. Ngày đại hôn tân lang lại bỏ ta một mình mà ở bên cạnh tình nhân cũ ta có thể không bất an hay sao ? Tạm thời không bàn đến hôn sự của ta chính là hòa bình của hai nước chỉ nói về ta đứng trên lập trường một nữ tử bình thường thôi. Nữ nhân lấy tướng công làm hạnh phúc cả đời, ta thực sự sợ mình không hạnh phúc. Còn nói ta gả khỏi quê hương ta xa như thế, không nắm chắc tâm của phu quân sẽ trở nên bất hạnh. Lại nói hạnh phúc của ta và vương gia cũng chính là hòa bình của hai nước. Ngài là một nam nhân, thấy một nữ nhân cần ngài giúp đỡ ngài có thể không giúp sao ? Huống hồ ngài thân là một Thái tử sao có thể mặc kệ quốc sự không lo đến?

- Ta...Hoài Thương nhìn vị vương phi kia mà không biết nên nói gì. Hắn không ngờ nàng lại có những lời lẽ sắc bén như thế đưa hắn vào một tình huống tiến thoái lưỡng nan như hiện giờ. Với một nữ nhân mà nói nàng có lẽ là người hội tụ hết những thứ mà nhiều kẻ ao ước. Nói khí chất nàng cao quý hơn bất kỳ ai, nói dung mạo nàng có thể khiến người ta choáng ngợp bởi nhan sắc kia, hơn nữa còn khá thông minh và sắc sảo. Tử Khương quả nhiên thật tốt số đệ ấy có được tình cảm sâu sắc của Kỳ nhi lại có một thế tử mà nhiều người mơ ước. Còn hắn, một thái tử cao cao tại thượng thế nhưng lại chẳng có gì.

- Nếu nàng lo sợ như vậy sao không dứt khoát từ bỏ Tử Khương đi. Chỉ cần nàng gặt đầu bốn Thái tử sẽ phế Thái tử phi để nàng ngồi vào vị trí đó. Làm thế vừa tác hợp được cho Tử Khương vừa không phải lo lắng về phu quân nữa nhất cử lưỡng tiện, nàng thấy sao ? Hắn thực sự cảm thấy hứng thú với vị vương phi này. Trước nay chưa từng cảm thấy hứng thú như thế về nữ nhân.

- Thái tử nói đùa rồi...Ta đã cùng Nhị hoàng tử của tể quốc báai đường. Gả cho chàng cũng bỏ cáo thiên hạ thế nên sao có thể thay đổi gả cho Thái tử đây. Còn nói gả ngoạn không thờ hai chồng, ta không nghĩ sẽ thay đổi phu quân ta đã nhận định. Lại nói Thái tử phi cho dù bị ngài phế bỏ thì cũng là cựu hoàng tẩu của Tử Khương, chàng nhất định sẽ không thể lấy nàng ta làm phi được nữa, sẽ không đúng về cả đạo lý và lễ giáo. Ngài đây là đang muốn Phu Phụ bọn ta bị thiên hạ chê cười, bị dân chúng hai nước phỉ báng đó sao ?

Mộng Nhật dùng lời lẽ rất mềm mại nhưng sắc như dao nhọn để chỉ trích Hoài Thương. Hừ kẻ kia thực sự là chọc giận nàng rồi nha. Có gì không nghĩ cách giữ lấy tâm thế tử mình lại muốn phá bình hôn sự của nàng kia chứ. Cho dù có là Thái tử của Thổ Quốc thì đã sao, có là hoàng thượng Thổ Quốc nàng cũng khinh.

- Ha..ha..ha... thật xin lỗi, là bốn Thái tử suy nghĩ không thấu đáo làm Vương phi giận rồi. Nếu có đùa quá trớn cũng mong Vương phi bỏ qua cho...Quả Nhiên là người thú vị, Hoàng đệ xem ra thực sự quá may mắn,

nàng không những là một nữ nhân mà nhiều người mơ ước có được mà còn là người rất có cá tính cùng bản lĩnh. Có mấy ai không vì ngai vị cao cao tại thượng mà siêu lòng kia chứ. Thế nhưng nàng chưa một phút may mắn do dự liền từ chối hẳn. Phải nói Tử Khương và nàng đúng là Tuyệt phối, mong rằng đệ đệ của hắn sẽ tìm được hạnh phúc, có như thế hắn mới không cảm thấy mình nợ huynh đệ này.

Nghe những gì Hoài Thương nói Mộng Nhật chợt đỏ mặt, nàng có phải quá mất mặt rồi không. Người ta chỉ đùa thôi mà nàng xem là thật còn mắng người ta như thế. Những kẻ họ Thát kia quả nhiên đều là chủ nợ của nàng kiếp trước thì phải. Thế nên đến kiếp này người em thì làm nàng si mê điên đảo còn người anh thì lại đùa giỡn nàng như một con rối nhỏ. Đến lúc này Mộng Nhật bỗng nhiên nhận ra rằng Hoài Thương sở dĩ trêu đùa cùng nàng là muốn kéo thêm thời gian để nương tử hắn ở riêng với Tử Khương. Người nữ nhân kia thực hạnh phúc, có đến hai nam tử vì nàng mà hao tổn nhiều tâm tư như vậy.

- Chủ nhân, vương phi đã uống thuốc... Quân gia của phủ Thái tử chạy lại bẩm báo lúc này trời cũng đã nửa đêm. Thế nhưng Mộng Nhật lại hết sức tỉnh táo bởi vì cả ngày hôm nay nàng đã ngủ trên kiệu hoa rồi. Nàng cất bước theo phía sau lưng Thái tử đi về hướng phòng của Thái tử phi.

Họ cùng đi đến một khu biệt viện rộng lớn lộng lẫy trong căn phòng trắng lộng lẫy có phu quân nàng ngồi bên cạnh giường, cánh tay chàng bị bàn tay mảnh khảnh của nữ nhân trên giường kia níu chặt. Thấy hắn tỏ ra lo lắng cho nữ nhân trên giường kia thậm chí còn vì nàng lau mồ hôi trên trán. Hít một hơi thật sâu, bước chân dù bước đến cửa nhưng sao không thể bước vào trong, không muốn cùng hắn đối diện lúc này. Lệ nàng rơi, tâm thực sự đau lắm, hắn đối với nữ nhân kia thủy chung vẫn chưa quên hẳn. Cố gắng để mình không bật khóc thành tiếng Mộng Nhật gạt lệ đang lăn tăn rơi làm che tầm mắt nàng. Hiện giờ kia dùng một giọng nói bình thản nhất có thể có lúc này :

- Ta nghĩ không nên phiền bọn họ, ngài có thể thu xếp cho ta một gian phòng nghỉ tạm hay không ? Hoài Thương như ngẩn ra khi thấy nàng rơi lệ. Hắt hắt một hơi thật sâu lấy lại thần trí của mình an bài cho nàng một căn phòng không quá xa Khổng Tước phòng. Thát Hoài Thương trong hai mươi ba năm qua chưa một lần cảm thấy ganh tỵ cùng Tử Khương, bởi hắn biết Tử Khương luôn thua thiệt hơn hắn. Thế nhưng hiện giờ một cảm giác ganh tỵ trào dâng trong lòng hắn. Phải thế nào để một nữ nhân suất chúng như nàng vì hắn mà rơi lệ, vì hắn mà đau lòng.

8. Chương 8: Vương Phi (4)

Mộng Nhật được sắp xếp ở tại một căn phòng sách cạnh phòng của Thái tử phi. Khóc đến mệt mỏi nàng ngủ thẳng một giấc cho đến sáng. Sau khi tỉnh dậy nàng lại phải đối mặt với một sự thật là người nàng yêu yêu một nữ nhân khác.

Ồ nàng là kẻ thực đơn giản, nàng sẽ khiến hắn chỉ nhìn mình nàng chỉ yêu mình nàng mà thôi. Khiến tâm hắn hướng về nàng là mục tiêu trước mắt nàng đặt ra. Mộng Nhật là kẻ đã nghĩ liền làm, không hề nghĩ được nhiều hơn nữa nàng thức dậy lại tiếp tục ngồi vào bàn trang điểm muốn mình xinh đẹp nhất xuất hiện trong mắt hắn. Bởi vì đã có ý định qua đêm ở phủ Thái tử kể từ khi bước vào nên nàng tất nhiên có đem theo xiêm y để thay đổi. Lần này nàng chọn cách trang điểm không phải lộng lẫy kiêu sa như hôm qua mà là vẻ dịu dàng, mềm mại thanh thoát. Sở dĩ hôm qua trang điểm lộng lẫy là bởi nàng nghĩ đến có một đối thủ cần mình đè bẹp chính là Thái tử phi. Thế nhưng chưa ra trận đã thảm bại rút lui , nay lại thay đổi hướng tấn công dĩ nhiên cũng phải thay đổi cả chiến thuật.

Khi nàng vừa định bước ra cửa thì gặp Hoài Thương đi đến. Gặp bộ dáng mới của Mộng Nhật vị Thái tử kia lại một lần nữa ngơ ngẩn cả người. Khác hẳn vị Hoàng phi rực rỡ kiêu sa đến khiến người khác choáng ngợp của ngày hôm qua. Nàng hiện giờ đem đến cảm giác mềm mại dịu dàng như nước, thanh nhã thoát tục cứ như tiên tử hạ phàm. Vì sao cùng một người nhưng hắn luôn cảm thấy như không phải. Mộng Nhật thấy Hoài Thương nàng không nói nhiều chỉ hơi nghiêng mình hướng hắn một chút tỏ ý giữ lễ. Từng động tác, cử chỉ của nàng đều khiến Hoài Thương choáng váng, vì sao hắn từng gặp nhiều thật nhiều nữ tử, thế nhưng chưa có một ai từng cái vung tay, nhấc chân, nghiêng người lại thanh thoát như thế.

Tử Kỳ đã khỏe hơn do đã dùng thuốc giải, nàng ngồi tựa vào đầu giường chuyên chú nhìn người trước mắt. Hắn không ngồi cạnh giường như nàng mong đợi mà chỉ đứng bên cửa sổ nhìn ra phía ngoài. Tinh đã báo

cho hấn biết Vương phi của hấn chạy đến phủ Thái tử từ đêm qua nhưng do tình trạng của Tử Kỳ hấn không thể đến bên cạnh nàng. Đêm tân hôn nhưng hấn không ở cạnh nàng mà lại đi chăm sóc nữ nhân khác liệu nàng sẽ nghĩ gì ? Vì sao lại muốn đến phủ Thái tử.

- Tử Khương...Tử Kỳ kêu chàng, nàng không thích hấn cứ nhìn ra phía ngoài kia như thế, cứ như tâm hấn không thật sự ở đây cùng nàng vậy, rất khó chịu.

- Thái tử phi, tẩu tỉnh rồi...ta nghĩ cũng đã đến lúc nên cáo từ rồi...Hấn vừa nói vừa xoay người lại trên môi vẫn giữ nụ cười lạnh. Tử Kỳ thấy hấn xoay người muốn đi vội vàng xuống giường.

- Vì sao chàng luôn như vậy với ta...Chàng rõ ràng quan tâm ta thế nhưng vì sao luôn tỏ vẻ như vậy... ? Ta biết chàng cười thê tử là muốn chọc tức ta, nếu không cũng không bỏ thê tử vừa cười một bên chạy đến đây cùng ta. Vì sao chàng không thể thừa nhận tình cảm đó....Sao cứ dằn vò ta thế này...

- Thái tử phi ta nghĩ nàng có khi đã hiểu lầm gì rồi. Tử Khương không bỏ lại tân nương tử một bên chạy đến thăm nàng, mà là cùng Thê tử mình đến quan tâm hoàng tẩu mình mà thôi. Vừa vào cửa Mộng Nhật đã trả lời câu hỏi của Thái tử phi, nàng biết Tử Khương hấn đang trong tình huống khó xử. Không rõ tình cảm chàng dành cho nàng ta có còn sâu đậm hay chẳng nhưng nàng biết nếu Thái tử ở đây chàng sẽ không thể không giữ lễ với thê tử của hoàng huynh nên đành thay phu quân ra mặt một chút. Sự xuất hiện của Mộng Nhật khiến nụ cười trên môi Tử Khương ngày một sâu hơn. Hấn đưa tay kéo lấy thê tử không ngoan này, nàng có khi còn khó nắm bắt hơn so với Kỳ nhi vì tính tùy hứng này. Mộng Nhật tròn xoe đôi mắt nhìn hấn kinh ngạc rồi khẽ cười dịu dàng cùng hấn. Được ở trong vòng tay của hấn lúc này khiến cho nàng hạnh phúc. Nhìn hai phu thê ân ái lại khiến cho Tử Kỳ ghen tỵ.

- Thật ngại quá ,vì Tử Kỳ mà phá hỏng đêm tân hôn của Vĩnh Phi (Thọ Vĩnh là tên vương hiệu của Thái tử Khương nên Tử Kỳ gọi nàng là Vĩnh phi) mong rằng muội không trách ta. Nàng Nhẹ nhàng mà bóng gió muốn chia rẽ tình cảm đôi phu thê kia. Nàng phải cho nàng ta thấy nàng mãi mãi mới là quan trọng nhất trong lòng Tử Khương ca ca.

-Ồ, Thái tử phi khách khí rồi. Gả làm thê tử của Tử Khương thì nhà chàng chính là nhà ta Hoàng tẩu của chàng cũng là hoàng tẩu của ta. Đêm tân hôn có là gì so với sức khỏe của hoàng tẩu kia chứ. Vả lại Phu thê là chuyện cả một đời, ta và chàng còn thời gian rất dài nên cũng không phải vội làm gì. Nàng mỉm cười đáp lễ, muốn khích tướng với nàng sao, vẫn còn non lắm.

Tử Kỳ không những không thể chọc tức được Mộng Nhật mà ngược lại còn chuốc bực vào thân khiến khuôn mặt nàng đỏ bừng lên tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Hoài Thương cảm thấy vị Vĩnh Phi này thực thú vị, Kỳ nhi trước giờ tùy hứng, chỉ có nàng chọc giận kẻ khác nhưng chưa có ai có thể chọc nàng giận.

Mộng Nhật dù nói vậy nhưng trong lòng thập phần lo lắng, sợ phu quân nàng không vui nên len lén đưa mắt nhìn Tử Khương. Thấy hành động đó của nàng, Tử Khương bật cười vuốt tóc thê tử trấn an.

Tử Kỳ thấy Tử Khương cười, nụ cười kia hấn chỉ luôn dành riêng cho nàng, dịu dàng kia cũng thế. Nhưng nay tất cả lại thuộc về một nữ nhân khác không phải là nàng. Nàng không cam tâm, hấn mãi mãi vẫn chỉ có thể yêu nàng, chỉ có thể đối xử dịu dàng với nàng. Vì từ nhỏ đến lớn Tử Khương chưa từng dịu dàng hay cười thật lòng với bất kỳ nữ nhi nào ngoài nàng, thế nên nàng rất tự tin trong tâm hấn nàng vẫn mãi là quan trọng nhất. Nàng không hề do dự khi nhận lời Hoài Thương làm thái tử phi của hấn vì nàng biết, dù nàng không ở bên Tử Khương thì với tính cách của hấn cũng sẽ không thể dung nạp bất kỳ nữ nhân nào khác ngoài nàng.

- Khụ...Khụ...nếu Vĩnh phi thực sự không ngại chi bằng hai vị cùng nán lại đây vài ngày đợi ta khỏe hơn sẽ dẫn nàng thăm quan Thổ Quốc...

- Đây... Mộng Nhật liếc mắt nhìn Tử Khương không biết phải trả lời thế nào. Thì Hoài Thương ở một bên lên tiếng.

- Phải đó, dù gì thì độc trên người Kỳ nhi cũng chưa hết, hai người cứ ở lại đây một thời gian bầu bạn cùng nàng.

- Thế nhưng... gian phòng ta ở lúc trước có vẻ rất nhỏ. Thái tử điện hạ, dù Thư Trai Các của ngài rất đẹp thế nhưng nó khá nhỏ với phu thê ta. Như thế thật không ổn cho lắm...Nàng chỉ là muốn dùng lý do này để

từ chối lời mời của Hoài Thương. Thú thực nàng cũng không hề thích lưu lại nơi này.

Mộng Nhật đáp lại lời mời của Hoài Thương mà không để ý thấy vẻ kinh ngạc hiện lên trên mặt Thái tử phi cùng phu quân nàng. Phải biết rằng Hoài Thương dù rất thương yêu đệ đệ cùng thê tử hần thể nhưng thư phòng của hắn luôn là cấm địa cho dù là bọn họ cũng chưa từng được bước vào. Thế nhưng Vĩnh Phi chỉ vừa vào cửa liền được sắp xếp nghỉ tạm tại Thư Trai Các bảo bối kia của hắn. Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc cùng kinh ngạc của Hoàng đệ cùng Thê tử Hoài Thương bối rối trả lời nàng.

- Dĩ nhiên là không rồi, nếu cả hai cùng nán lại đây ta phải sắp xếp phòng khách cho hai người chứ...Hoài Thương có vẻ không được tự nhiên nói...

- Không cần, phủ của đệ cũng rất gần đây thôi, mai bọn đệ lại tới vương phi của đệ vừa vào phủ còn chưa quen với nhiều thứ trong phủ nên bọn đệ xin phép về trước mai lại đến thăm Hoàng tẩu. Nói rồi Tử Khương nắm thật chặt tay vương phi của hắn đi thẳng ra ngoài. Dù trên môi hắn nụ cười không giảm thế nhưng Mộng Nhật cảm thấy hắn đang tức giận.

9. Chương 9: Phu Quân Nổi Giận

Suốt đoạn đường trở về hắn cùng nàng không nói một câu nào, cũng chẳng thèm nhìn nàng lấy một lần khiến cho Mộng Nhật cảm thấy cực kỳ khó chịu. Có phải hắn giận vì nàng đã tự ý chạy đến Phủ Thái tử không. Nhưng ngồi yên chờ đợi hắn trong lo lắng nàng thực sự không làm được.

- Chàng giận thiếp vì thiếp tự ý chạy đến phủ thái tử sao ? Không thể chịu đựng được cái không khí khó thở kia nữa nàng đành liều mình lên tiếng.

- Ta không có. Hắn lạnh giọng trả lời một mối quay lưng lại với nàng, không hiểu sao giờ phút này khoắc lên mình vẻ mặt tươi cười thật khó với hắn. Hắn không giận nàng vì nàng đã đến Phủ Thái tử mà tức giận khi biết Hoàng huynh đối xử với nàng hoàn toàn khác biệt so với bất kỳ kẻ nào.

Hắn vì sao lại để ý như vậy ? Chẳng Phải hôn sự này với hắn như một kế sách, một tên trúng ba đích đó sao ? Vừa chịu trách nhiệm cùng nàng, vừa tìm được một vương phi mà bất luận kẻ nào cũng không thể động vào, vừa trở thành mối bang giao cho hòa bình của hai nước. Thế nhưng hắn vì sao lại tức giận, lại khó chịu khi hoàng huynh đối với nàng đặc biệt ?

Về đến Vương phủ Thái Tử Khương nhốt mình trong thư phòng rồi ở lì trong đó không chịu ra ngoài. Mộng Nhật cảm nhận rõ tức giận của hắn. Ý thức rằng có lẽ mình đã sai Mộng Nguyệt cảm thấy cần phải lấy lòng hắn để nhận lỗi. Thế nhưng lấy lòng một nam nhân cần làm những gì nàng cũng không rõ lắm. Nàng chỉ biết khi hoàng huynh giận Hạ Yên tỷ tỷ sẽ vì hắn xuống bếp nấu canh hạ hỏa rồi quỳ ngoài cửa đợi huynh ấy uống người giận. Thế nhưng tỷ ấy chỉ vừa đặt gói xuống chưa kịp quỳ thì hoàng huynh nhà nàng liền nhảy bổ ra uống hết chén canh và tự động người giận.

Nghĩ ra liền làm.... Nhưng canh người giận này nấu thế nào nhỉ ? Mộng Nhật mất cả buổi trời để học nấu canh từ đầu bếp của vương phủ. Khi nàng hỏi về canh người giận thì má Lưu đầu bếp chính trong Thọ Vinh vương phủ chỉ phá lên cười rồi bảo nàng chỉ cần nàng toàn tâm toàn ý nấu thì dù là canh gì cũng có thể trở thành canh người giận. Thế là nàng theo bà ấy học nấu món canh để nấu nhất canh củ cải.

Tự tay đào những gốc củ cải trắng to tròn mập mạp Mộng Nhật một thân bùn đất lấm lem. Cũng không phải nàng chưa từng đi đào trộm khoai lang, nhưng củ cải khó đào hơn nhiều. Chỉ cần hơi mạnh tay một chút thân củ cải sẽ bị vật nhọn lấm lem bùn đất trong tay nàng phạm vào thân khiến củ cải không còn ngon nữa. Mất hết nửa ngày đào củ cải mới đào được một củ cải nguyên vẹn không tỳ vết.

Mộng Nhật nhìn bàn tay đầy thương tích do đá trong đất cửa vào có vài chỗ rách ra chảy máu mà nhúu mày... Nàng phải học thật giỏi việc đào củ cải này để sau này còn nấu canh cho hắn mỗi khi hắn giận chứ. Nếu lần nào hắn giận đối nàng cũng chặt vật thế này thì thật không ổn chút nào.

Nghĩ xong liền làm thế là Mộng Nhật quên luôn lớp học nấu canh mà chuyên tâm đào củ cải. Sau khi sự nhớ ra điều gì đó không ổn thì quả thực xảy ra chuyện lớn. Ngày hôm sau nhà bếp của phủ Thọ Vinh Vương phải đem củ cải ra chợ nhờ người ta muối làm củ cải khô cất vào kho mà ăn dần vì Vương Phi đào quá tay củ cải.

Cũng không biết rằng là trùng hợp hay cố ý thế nhưng ngay khi Mộng Nhật vừa làm xong món canh củ cải thì Hoài Thương lại đột nhiên xuất hiện ở phòng bếp Thọ Vĩnh vương phủ.

- Thái tử ngài sao lại ở đây ? Nàng kinh ngạc tròn xoe đôi mắt nhìn hần. Hoài Thương vì nghe đồn thổi về việc Vĩnh Phi tự tay đào củ cải mà cảm thấy hiếu kì nên chạy đến xem thực hư. Gặp nàng trong bộ dạng lem luốc đáng yêu thế này khiến hần cảm thấy nàng còn đáng yêu hơn cả hai hình tượng mà lúc trước hần được thấy ở nàng.

- Cái này là ? Thát Hoài Thương chỉ vào chén canh nhìn có vẻ chẳng ngon lành gì nàng cầm trên tay. Tự mình đào củ cải chỉ để nấu thứ nàng cầm trên tay này hay sao ?

- Là canh củ cải...Mộng Nhật Nhìn lại chén canh có phần xấu hổ, nàng cũng đã rất cố gắng lắm rồi. Nói gì đi nữa thì đây cũng là lần đầu tiên nàng vì người khác mà vào bếp nấu canh nên làm được thế đã là tốt lắm rồi.... Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Vĩnh Phi trong lòng Hoài Thương cảm thấy có chút buồn cười, hần đưa tay vuốt tóc nàng cười hiền hòa :

- Không sao, lần đầu nấu được thế này đã là khá lắm rồi...ta có thể nếm thử không ?

Tất cả những gì diễn ra từ khi Mộng Nhật đào củ cải cho đến khi Thái tử dịu dàng vuốt tóc Vương phi của hần đều rơi hết vào trong mắt Tử Khương. Cơn giận dữ như xâm chiếm lấy toàn bộ lý trí hần. Tử Khương đưa tay kéo Mộng Nhật vào trong ngực, nụ cười trên môi thật sâu nhưng ánh mắt thì như muốn giết chết người đối diện.

Hoài Thương làm như không thấy địch ý của Tử Khương mà ngược lại còn tỏ ra lo lắng cho chén canh đổ làm phỏng tay Mộng Nhật trên môi hần cũng có một nụ cười mang chút tà mị.

- Vĩnh Phi có sao không, ta nghĩ nên bôi thuốc thôi...

Khi Hoài thương nhắc đến mới khiến Mộng Nhật bừng tỉnh, thì ra chén canh nàng bỏ công sức hai ngày trời nấu kia đã đổ hết rồi. Còn chưa có khiến phu quân nguôi giận, còn chưa đưa cho chàng thưởng thức.

Nhìn công sức của mình đang nằm trên đất mà nàng cảm thấy đau lòng chỉ muốn khóc to. Thế nhưng có vẻ Phu quân đang rất giận, nếu nàng khóc trong khi Thái tử đang ở đây sẽ khiến hần mất mặt.

Mộng Nhật Nghiến chặt răng, nắm chặt tay mà nhịn xuống đau lòng nàng thậm chí còn chẳng để ý đến vết bỏng đỏ trên tay do canh nóng làm phỏng. Nhìn vẻ mặt khổ sở của thê tử khiến cơn giận của Tử Khương như nguôi lại.

Vết bỏng kia hần là đau lắm, sao hần có thể không cẩn thận như vậy. Hần đưa tay bắt lấy bàn tay bị phỏng của nàng , đôi mắt như quỷ thần nhìn chằm chằm vào đó. Hần ôm chặt nàng rồi lắc mình rất nhanh biến mất tầm khỏi đó. Tử Khương Thậm chí chẳng buồn nhớ chào vị hoàng huynh đang đứng đó mà ôm nàng chạy như bay đến phòng được.

Akiaki: ta phân vân mãi mới post lên chương này...hiện ta đang viết tới một đoạn khó...nên nếu có chậm post chương mới các tình iu thông cảm dùm ta...cũng tại đây là thể loại không dễ viết chút nào...lại càng khó nếu viết ngắn gọn và không quá lồi thoi dài dòng...Không biết hồ này đào có quá sâu rồi hay không nữa...sâu quá lấp khổ lắm...lấp không khéo ta lại ghét chính mình mất thoi...

10. Chương 10: Thái Tử Phi

Khi định thần lại thì chính là lúc Tử Khương đang vì nàng mà thoa thuốc lên bàn tay bị bỏng rất đang tẩy đỏ kia. Nhìn cử chỉ nhẹ nhàng, dịu dàng kia của hần khiến nước mắt kìm nén bất giác như hoàng hà vỡ đê mà tuôn trào. Tử Khương thấy nàng rơi lệ trở nên luống cuống, hần chưa bao giờ biết dỗ dành mỗi khi nữ nhân khóc. Lúc trước mỗi lần Kỳ nhi nức nở hần cũng chỉ biết lặng yên ngồi cạnh nàng.

Mộng Nhật khóc mỗi lúc một lớn hơn càng khóc càng hăng. Nàng khóc vì cảm thấy uất ức, vì sao nàng lại gả nhầm cho hần, vì sao nàng lại yêu thương hần. Vì sao trong tâm hần lại có một nữ nhân khác. Vì sao chén canh tâm huyết của nàng bỏ hai ngày trời nấu được lại đổ mất. Vì sao nàng không thể làm được chuyện gì nên hồn đến nhận lỗi lấy lòng cũng không làm tốt. Như trút hết những bất lực những đau đớn bấy lâu nay Mộng Nhật dùng hết khí thế có được khóc một trận.

Mộng Nhật rất ít khi rơi lệ nàng luôn che dấu yếu đuối của bản thân bằng nỗ lực, nỗ lực để người khác chú ý, để người khác yêu thương. Lớn lên không cảm nhận được yêu thương của người khác đành ỉn khiến nàng cũng không yêu bản thân. Đó là lý do sống chết với nàng không quan trọng nhưng từ khi gặp hấn đêm đó. Ý thức mình muốn cùng hấn chịu trách nhiệm khiến nàng cảm thấy muốn sống. Rồi được hấn cứu, gặp lại hấn khiến nàng biết nàng động tâm.

Cứ tưởng duyên phận bọn họ đã hết thế nhưng trời cao lại khiến nàng cùng muội muội nhằm kiếp hoa. Nàng đã nghĩ nắm bắt thời gian còn có thể ở cạnh hấn tạo ỉn những hồi ức đẹp, vậy những năm tháng sau này nàng sẽ sống nhờ vào nó , với nàng vậy đủ rồi. Thế nhưng , thế nhưng nghĩ và làm thật sự sao khó quá,kể từ khi gặp hấn nàng là một kẻ chưa từng rơi lệ đã khóc đến ba lần. Nàng nhận ra bản thân càng ngày càng trở nên yếu đuối hơn mất rồi.

Thấy thê tử khóc ngày càng dữ hơn, giọng nàng cũng vì thế mà lạc dần, lòng Tử Khương cảm thấy xót xa. Hấn biết tất cả, hấn biết tâm tư của nàng đối với hấn. Chỉ nhìn những vết cắt trên những ngón tay thôi hấn cũng biết được tâm ý của nàng. Khi Tinh hướng hấn báo cáo về tình hình nàng đến phủ Thái tử và cả nội dung bọn họ trò chuyện. Nàng thẳng thừng từ chối đề nghị của hoàng huynh khiến cho trái tim hấn lay động. Không ,không hấn thế lúc biết được nàng có thể hiểu hấn trong khi hấn và nàng biết nhau chưa nhiều. Ngay cả Kỳ nhi hay những thuộc hạ thân tín của hấn dù ở cạnh đã lâu cũng không hoàn toàn hiểu được hấn thế nhưng nàng lại hiểu. Chính điều đó khiến trái tim hấn dao động.

Khi phát hiện ra hoàng huynh đối với nàng đặc biệt hơn đối với những nữ tử khác, hấn chỉ muốn nhấn chìm mình trong giận dữ ghen tuông. Hấn khi nào thì bị tình cảm tri phối mất lý trí đến như vậy ?

Lúc trước yêu Kỳ nhi hấn không như vậy, khi biết khi biết hoàng huynh yêu thương Tiểu Kỳ hấn cũng không hề mất kiểm soát của bản thân. Hấn đau khi đẩy Kỳ nhi cho hoàng huynh, đau khi nàng rời bỏ hấn bước lên ngôi vị Thái tử phi. Nhưng hấn lại cảm thấy có thể giết chết bất cứ kẻ nào có ý đoạt mất Nhật nhi từ tay hấn. Kể cả bản thân nàng muốn rời bỏ hấn hấn cũng không được.

Tử Khương ý thức được cảm giác của hấn đối với Mộng Nhật rất khác mà khác thế nào hấn cũng không muốn để ý nữa. Thế nhưng điều khiến hấn đau đầu là nàng thế nhưng vẫn chưa ngừng khóc. Khóc quá nhiều khiến khuôn mặt kia có chút tái nhợt giọng lạc hết cả. Tiểu yêu tinh này sao không có chút quý trọng bản thân nào thế này

Khẽ thở dài, hấn không muốn nàng tiếp tục khóc nữa, Tử Khương vươn tay kéo khuôn mặt đang nức nở kia đến gần phủ môi hấn lên môi nàng. Nụ hôn kia kéo dài và dường như vượt khỏi tầm kiểm soát của Tử Khương. Trong được phòng hương vị ngọt ngào của đôi tân hôn lan tỏa khiến cho Tinh và Hành đứng phía ngoài cũng đỏ mặt tim đập cùng nhau nghĩ về hai tiểu nha hoàn nhỏ của bọn họ.

Trong được phòng Tử Khương ôm thê tử ngủ ngon lành trong lồng ngực suy tư. Khi quyết định lấy nàng hấn rất tự tin với thân phận của nàng cùng ràng buộc bang giao của hai nước sẽ là bùa hộ thân tốt nhất cho cả hấn và nàng. Nhưng hiện giờ hấn không còn tự tin hấn có thể tiếp tục lợi dụng nàng nữa. Nhìn khuôn mặt ngây thơ không biết gì của thê tử Tử Khương bỗng cảm thấy thật khó chịu, siết chặt nắm tay trong ống tay áo, hấn sai rồi hấn lẽ ra không được đặt tình cảm lên nàng. Càng lại gần nàng Tử Khương càng mất dần khống chế mà trước giờ hấn rất giỏi. Tử Khương bỏ lại Mộng Nhật còn say ngủ tại được phòng mà xoa người rời đi.

Khi tỉnh giấc Mộng Nhật nhận thấy nàng đang ở trong phòng được, chỗ nằm bên cạnh đã lạnh từ lâu. Nàng đỏ mặt bước nhanh ra khỏi đó thì vô tình đụng phải một lão già thấp bé với chòm râu dài. Mùi được ám trên người lão quá nồng khiến nàng cảm thấy dợn ở cổ muốn nôn nhưng khổ nỗi bụng rỗng tếch khiến nàng không có gì để nôn ra . Lão Không phạt ý vì hành động vô lễ của nàng mà ngược lại mỉm cười hiền từ chạy lại đỡ nàng. Không rõ vì tâm mình đã thuộc về hấn khiến ọi thứ quanh hấn nàng đều có cảm tình tốt hay sao mà ai trong vương phủ nàng đều rất thích họ.

Trong phủ Thái tử Tử Kỳ khép hờ mắt nhưng đôi mày vẫn nhíu thật chặt :

- Thái tử phi, thuộc hạ tra ra Vĩnh phi là kẻ yếu đuối, mau nước mắt và đặc biệt rất nhát gan.
- Nhát gan ? Yếu đuối ? Nàng thấy không giống cho lắm....Nhưng Tử Khương từ khi nào thì thích nữ nhân mau nước mắt cơ chứ. Có phải nàng ta đã điều tra về quá khứ trước kia của bọn họ rồi muốn lấy lòng Tử

Khương mà cố học theo nàng. Hừ...hừ...nàng ta quả nhiên là kẻ không đơn giản muốn cướp Tử Khương của nàng. Nàng phải đến Thọ Vĩnh vương phủ tỏ rõ uy phong của nàng với nàng ta.

- Chuẩn bị kiệu, ta muốn đến thăm hỏi Vĩnh phi. Nàng nhếch môi cười khi nghĩ đến cảnh Vĩnh phi mặt tái xanh sợ hãi mà đứng không vững.

Trong phòng khách Thọ Vĩnh vương phủ Thái tử phi ngồi chễm chệ trên ghế chủ tọa nhìn Vĩnh phi bước vào mà lòng dâng lên cảm giác thoải mái. Ngồi ở vị trí này giống như nàng mới chính là chủ mẫu Vĩnh phủ còn nàng ta chẳng qua chỉ là thiếp thất đến hành lễ vấn an nàng.

- Vĩnh phi không để bụng chứ mỗi lần ta đến Tử Khương toàn đề ta ngồi ở chỗ này... lâu dần thành quen nên cũng thích chỗ này nếu không ngại ta muốn sau này khi đến phủ chiếc ghế này sẽ là của ta ? Tử Kỳ Trang điểm thật rực rỡ kiêu sa ngồi ở ghế chủ mẫu nghênh ngang nói điều hết sức chói tai và khó chấp nhận.

Vừa bước vào phòng khách liếc sơ qua vị Thái tử phi kia Mộng Nhật thầm cười trong tâm, nàng ta đây là đang muốn đến gây chuyện cùng nàng sao ? Muốn chạy đến vương phủ nhà nàng tuyên cáo chiếc ghế chủ mẫu kia thuộc về nàng ta sao ? Nàng ta tuy tự tin thông minh nhưng còn phải xem gặp ai đã chứ.

-Ồ, thì ra thái tử phi thích chiếc ghế đó...

-Thất Ủy ngày mai lão sai người khiêng luôn sang phủ Thái tử cho Thái tử phi đây. Chỉ là ghế thôi mà, ta sẽ không keo kiệt mà tặng luôn cho Thái tử phi để khỏi vì quá tích nó mà trở nên ăn ngủ không yên. Cũng vừa hay ta cũng định đặt riêng một ghế chủ mẫu khác. Thất Ủy, ông sau khi cho người đem ghế sang phủ cho Thái Tử Phi thì đến tiện bàn ghế tốt nhất sai người làm cho bản vương phi một chiếc ghế mới. nàng lại quay sang Tử Kỳ hỏi

- Thái tử phi, tẩu có thích ta đặt cho tẩu một chiếc về để đặt trong phủ thái tử nhà tẩu luôn.như thế sau lại đến thấy thích mất công muội lại phải nhờ người làm cái mới.

Phi..ha..ha..

Tình ở một bên nghe Vương phi nhà họ đối đáp với thái tử phi thì phi cười lớn...Vương phi nhà hắn quả nhiên không dễ bắt nạt. Nàng không những không dễ chọc tức mà ngược lại mượn việc của bọn họ nói xiên nói xỏ lại chính bọn họ. Nàng sợ dĩ sai người khiêng ghế tặng sang phủ Thái tử là có ý nói nếu nàng ta thích cái ghế nàng sẵn sàng tặng luôn ghế sang phủ Thái tử về đó mà tự thưởng thức chiếc ghế. Còn sai người làm ghế chủ mẫu mới chính là muốn nói rõ với nàng ta chủ mẫu Vĩnh phủ thực sự là nàng. Lại có ý hỏi nàng ta có muốn đặt một chiếc hay không chính là muốn mắng bóng gió nàng ta là chủ mẫu phủ Thái tử mà không lo cho phủ nhà nàng ta có gì cứ chạy sang phủ nhà nàng mà giành giật thứ vốn không thuộc về mình.

- Triệu Mộng Nguyệt...Người...người nghĩ Tử Khương lấy người vì yêu thương người sao, ta và chàng mới là thanh mai trúc mã, ta mới là người con gái chàng yêu. Người đừng tưởng mình thành vương phi của hắn thì có thể trở thành nữ nhân hắn yêu thương nhất trong cuộc đời này. Tử Kỳ đỏ mặt tức giận nghiến răng nói.

-Ồ ta có thể trở thành nữ nhân chàng yêu nhất trong cuộc đời chàng hay không không tới phiên Thái tử phi nàng nói. Như Thái tử phi nói nàng và Tử Khương là chuyện của trước kia. Thế nhưng người có thể đi cùng chàng đến cuối cuộc đời chắc chắn không thể là Thái tử phi hoàng tẩu của chàng. Cho dù không phải là ta thì cũng sẽ không phải là nàng, không phải sao ?

- Người...thực vô lễ...Bản vương phi dù sao cũng là Thái tử phi, Người...người dám...dám...

- Dám thế nào ? ta tự xét này giờ cũng không nói gì quá đáng. Nàng có thể là Thái Tử phi cao cao tại thượng. Còn ta chưa bàn đến ta cũng là vương phi của nhị hoàng tử của quý quốc ta còn là Quận chúa Triệu quốc là mối bang giao của hai quốc gia còn là hòa bình của hai nước. Không lẽ không thể nói chuyện ngang hàng cùng Thái tử phi nàng đây sao ? Nói sao nàng cũng chỉ mới là mẫu nghi thiên hạ tương lai. Cũng không phải hiện tại đã là mẫu nghi thiên hạ, cao hơn ta sao ? Cao bao nhiêu ? Ta hiện tại không thấy được sự chênh lệch đó ?

Tử Kỳ tức đến mức nghẹn họng đùng đùng bỏ về trong giận dữ. Vì quá mức nóng giận thế nên Tử Kỳ không phát hiện Tử Khương cũng vừa vặn trở về phủ.

Khi thấy hấn bước vào Mộng Nhật thầm mắng bản thân một tiếng, nếu biết hấn về ngay lúc này nàng sẽ chịu uất ức một lần mà nhịn nàng ta. Có phải hấn đã nghe hết tất cả những gì nàng vừa nói rồi không, có phải hấn đang tức giận hay không. Nàng đúng thật là xui quá mà, sao lại trở thành vương phi đánh đá chanh chua trong mắt hấn cơ chứ.

Trong Phủ Thái Tử Thái Tử phi trở về phì phò tức giận, nàng chạy ngay đến mật thất nơi nàng đã rất lâu không trở lại từ ngày nhận nhiệm vụ ngày đó đến giờ. Tháo đi xiêm áo chói sáng Tử Kỳ mặc vào bộ dạ hành. Tức giận kia khiến nàng tìm về với thân phận thật của nàng, thân phận mà nàng đã ngàn lần muốn lãng quên nó Nguyệt ám. Nàng chính là ám vệ mà chính tay Hoàng hậu đào tạo ra nhằm mục đích đối phó Tử Khương.

Nhiệm vụ của nàng là làm tổn thương hấn, khiến hấn yêu nàng tha thiết rồi rời bỏ hấn. Cho đến tận bây giờ nàng cũng không thể biết chắc nàng đã từng làm đau hấn hay chưa ? Đã tổn thương được hấn hay chưa ? Nhưng có điều nàng biết chắc nàng đã và đang bị tổn thương vì chính nhiệm vụ này của mình. Nàng thực sự yêu hấn, đã có lúc nàng muốn rũ bỏ nhiệm vụ, phản lại tổ chức để được ở bên hấn. Nhưng lại sợ hấn sẽ không yêu nàng nữa nếu biết được thân phận thật của nàng. Càng sợ hơn Hoàng hậu sẽ động thủ cùng hấn.

- Ô. Ta còn tưởng nàng sẽ vĩnh viễn không trở lại chỗ này nữa chứ ? Hoài Thương buông xuống cuốn sách đang đọc dở trên tay nhìn Tử Kỳ mỉm cười nhìn giận dữ trong mắt Nguyệt. Hấn khẽ thở dài, cơn giận dữ kia có phải lại vì nhị đệ mà xuất phát hay không ? Nàng cho đến khi nào mới có thể hoàn toàn buông bỏ đệ ấy mà nhìn về hướng hấn đây ?

11. Chương 11: Vĩnh Phi Biễn Mất(1)

Nhìn sâu vào ánh mắt tức giận của Nguyệt, Hoài Thương nói với nàng với ý châm chọc.

- Lại tức giận vì hấn sao ? Ta thấy nàng nên tử bỏ tình cảm của mình đi nếu hấn thực sự trân trọng nàng sẽ không dễ dàng buông bỏ như vậy.

- Chàng cảm miệng cho ta....Chàng thì biết gì chứ ? Nếu không phải vì thân phận này không phải vì xuất thân này ta chắc chắn hơn ả Vĩnh phi kia gấp trăm lần. Nàng ta có gì hơn ta kia chứ ? Có hơn chăng chỉ là nàng ta sinh ra đã là phượng hoàng cao quý còn ta đến Thích ai, yêu ai cũng không do mình quyết định. Nếu sinh ra ta cũng có thân phận xứng với chàng, nếu ta không bị ràng buộc chàng nhất định sẽ yêu ta.

- Vậy sao ? Ta thấy Vĩnh Phi cũng không phải một nữ nhân bình thường. Vừa nói hấn vừa nở nụ cười trên môi, nàng hấn là người thú vị. Nhưng thật tiếc nàng lại trở thành đệ muội của hấn rồi hấn không muốn lại một lần nữa khiến Tử Khương bị thương tổn. Một lần là quá đủ rồi.

- Cảm miệng...chàng chờ mà xem ta đây mà không đối phó với ả ta không phải là Nguyệt...Nàng tức giận hét lên

- Nàng đừng đến nàng ta thì cũng xem như trở mặt cùng ta, nhớ lấy điều đó. Hoài Thương nói rất nhẹ nhàng không có chút gì tỏ ra uy hiếp thế nhưng lại vô cùng nghiêm túc. Chỉ nhìn tình cảm của Khương đệ hôm đó có thể thấy nàng ấy đối với đệ đệ này có bao nhiêu quan trọng. Hấn muốn Tử Khương hạnh phúc, mẫu thân hấn đã nợ Di nương và Khương nhi quá nhiều rồi, hấn muốn đệ đệ này hạnh phúc.

Tử Khương dù khuôn mặt không lộ vẻ gì thế nhưng sau khi vào thư phòng hấn mỉm cười thực sự cười chứ không phải nụ cười giả tạo trên mặt hấn. Nàng thật đáng yêu...Đáng Yêu ? Hấn như bị dọa bởi hai chữ này...khuôn mặt lại trở nên sắc lạnh. Chẳng phải đã hạ quyết tâm không đặt tình cảm lên nàng rồi sao là thế nào mà đã quên ngay như thế.

Mộng Nhật dĩ nhiên không biết phu quân nàng tâm trạng rối bời vì trong tâm hấn đang kịch liệt giao chiến. Nàng chỉ cảm thấy hấn có thể sẽ giận nên lại đi nấu canh nguôi giận cùng hấn nhận lỗi.

- Vương , Vương phi đang nấu canh. Hành bước vào đồng thời cũng báo lại hoạt động từ vương phi. Chẳng phải muốn biết chỉ cần hấn đi qua sẽ biết sao, có gì cùng ở trong phủ lại bắt hấn thông báo nàng đang làm gì

-Ồ thứ canh đó cũng không ngon lắm nhưng sao nấu lại vất vả thế chứ ? Kể nào đã dạy nàng nấu thứ kia ? Ngày đó hần đã quay lại phòng bếp uống hết chỗ còn lại trong nồi. Dù rất khó uống thế nhưng nó là tâm ý của nàng thế nên hần nhắm mắt uống hết trong sự ngạc nhiên đến không tin được của ba thuộc hạ cận bên. Thiết trợn mắt há mồm, Vương trước nay chẳng phải rất kén ăn đó sao, chỉ nhìn thôi cũng thấy bát canh kia chẳng mấy ngon lành thế nhưng...thế nhưng...mà thực không thể tin được...

- Vương, Lưu đầu bếp nói, thực ra thì đó là món dễ làm nhất rồi. Chứ những món kia toàn là thứ khó tìm, cứ theo tính cách của Vương phi rất dễ sẽ lên núi lấy Yến hay xuống biển bắt bào ngư, đào củ cải là đơn giản nhất. Lưu đầu bếp vài lần khuyên nàng dùng củ cải có sẵn thế nhưng vương phi nói phải tự tay làm mới có lòng thành. Nghe Tinh nói Tử Khương bỗng thấy cảm giác ngọt ngào ảm áp lan tràn.

Mộng Nhật hạnh phúc cầm chén canh củ cải đã hầm hết hai canh giờ vui vẻ hưởng thụ phòng đi đến. Chén canh này xem ra học nấu cũng phải, vừa gả về vương phủ mà nàng đã chọc giận phu quân đến hai lần. Thế nhưng khi nàng tiến vào thư phòng cũng là khi hần đang cùng ba thuộc hạ Hành Tinh Thiết mật đàm.

- Vương gia, hiện tại chúng ta mặc dù không lo ngại bọn họ đối phó nhưng mà phòng trước vẫn hơn.Tinh ở một bên can gián. Nghe đến đây, bước chân đang bước tiếp của Mộng Nhật dừng lại...Xem ra nàng đã đến không phải lúc, đang định quay mình bước đi nàng lại vô tình nghe tiếp câu chuyện.

- Phải đó, mặc dù nói lấy vương phi với mục đích dùng thân phận nàng làm lá chắn cho chúng ta thế nhưng đó chỉ là kế sách trước mắt. Hành cũng nhanh miệng bổ xung.

Thiết ở một bên không nói gì hần chỉ biết lần nào hần mở miệng đều khiến chủ nhân tức giận thế nhưng lần này không thể không hỏi :

- Vương, ta nghĩ vương phi nghe hết những gì này giờ chúng ta nói rồi, có cần diệt khẩu nàng không ? Vô công hần cao nhất nhưng mà đầu óc cũng chậm nhất không bao giờ làm được thứ cao siêu như là suy đoán ý nghĩ của chủ nhân nhà hần chi ệt. Hỏi thẳng chẳng phải rất tốt sao vừa biết chính xác cần làm gì vừa khỏi phải ở đó hao tổn đầu óc mà nghĩ xem chủ nhân nghĩ gì.

Tử Khương tối sầm mặt lại thậm chí vẻ tươi cười kia ngày thường hần hay khoác lên cũng biến mất tăm hơi. Ánh mắt như quỷ thần nhìn chăm chăm vào Thiết như thể muốn nghiền nát từng khớp xương hần thực đáng sợ. Thiết rung mình, nhả mặt đau khổ hần có phải lại nói sai gì nữa rồi không...sao mà lần nào hần mở miệng cũng thật là thảm thế này...

Tử Khương rất nhanh đuổi theo bắt lấy nàng khi thấy lệ nàng rơi đầy mặt hần bất giác cảm thấy lúng túng... Khi thấy hần đuổi theo nàng Mộng Nhật có phần hi vọng hần sẽ phủ nhận những gì nàng vừa nghe thấy.

- Ta nghe cả rồi....Nàng thương tâm nói lệ lại rơi vì cảm giác ê ẩm này.

- Thật xin lỗi...Ta chỉ đơn giản nghĩ rằng, nếu lấy nàng sẽ không ai dám động đến Vương phi của ta, ta cũng được Triệu quốc chống lưng...lại vừa chịu trách nhiệm được cùng nàng...Thế nên.... Hần càng giải thích càng cảm thấy không ổnKhông ổn chút nào nhưng không ổn ở đâu thì hần không rõ....thật kỳ lạ, những gì hần nói đều là sự thật...thế nhưng vì sao lại khó nói đến nhường ấy... Hần lấy nàng vì lợi dụng, đúng thế hần không thể phủ nhận điều đó. Dù biết đó là sự thật nhưng sao nói ra lại đau đến thế, làm tổn thương nàng cũng khiến tim hần đau đớn.Tử khương không nhận ta hần trước giờ hần chưa từng giải thích cùng ai thế nhưng lại một mực đuổi theo giải thích cùng nàng, chẳng qua là không biết phải giải thích thế nào cho nàng hiểu....

- Chịu trách nhiệm...Chàng biết...Biết...Nàng ngờ ngàng không dám tin...Hần nhận ra nàng...Nhận ra nàng sao ?

- Ta biết...Là ta nhận nhầm muội muội nàng...Thực xin lỗi...thế nên ta đã bàn cùng Trâm Thiên đổi tân nương về...

- Vậy cố ý xin ban hôn với muội muội ta cũng không phải chàng để ý nó...Nàng có chút nhẹ lòng hơn nhưng lý do hần lấy nàng cũng chỉ vì thân phận nàng có lợi cho hần và vì muốn cùng nàng chịu trách nhiệm. Chỉ nghĩ thế cũng khiến nàng rất đau rồi...Thấy nàng nhủu mày lệ vẫn rơi khiến hần chẳng biết nói thêm gì ngoài ba chữ :

- Thực xin lỗi...

- Đừng nói xin lỗi... Ta ghét nghe câu ấy...Nàng nức nở gào chỉ nghe ba chữ thực xin lỗi kia nàng lại thấy tim như thất lại...Cứ như hấn với nàng không có yêu thương chỉ có trách nhiệm và ấy này....

- Ta ghét chàng....Nàng đau đớn hăng nói ra những lời kia...Vì hấn làm nàng đau quá...rất đau....nàng thoát khỏi vòng tay hấn rồi vụt chạy mất.... Hấn chờ ra , ba câu ” ta ghét chàng ” kia của nàng như con dao nhọn xuyên thấu trái tim hấn khiến hấn đau đớn không thôi . Tinh ở một bên thấy thể liền phi thân đuổi theo Hoàng Phi mà không cần phân phó của chủ tử.

Mộng Nhật mặt đầy lệ chạy khỏi Thọ Vĩnh phủ, chẳng phải nàng đã biết hôn nhân trong hoàng tộc luôn là thế sao. Tất cả đều là hôn nhân có tính toán có mưu lợi, vì sao lại bị sốc khi nghe được sự thật kia chứ. Là vì hấn đối với nàng dịu dàng chu đáo sao, không phải vậy . Nam nhân trên giường chẳng phải luôn dịu dàng với nữ nhân của họ hay sao ? Dù họ không yêu, dù chỉ để thỏa mãn, họ vẫn có thể dịu dàng. Những thứ này nàng chẳng phải đều được học qua từ Kỹ viện rồi thế nhưng lại trong phút chốc quên mất mà tự lừa dối bản thân mình.

Khi bình tĩnh hơn Mộng Nhật mới phát hiện ra mình không biết đã chạy ra khỏi Thọ Vĩnh vương phủ từ khi nào và đứng trước một nơi xa lạ. Nàng chính thức bị lạc từ ngày gả vào Thổ quốc nàng cũng chưa chính thức dạo quanh nơi này. Đi đâu ra khỏi phủ cũng dùng đến kiệu phu cùng xe ngựa nên không biết đường là việc hiển nhiên mà thôi. Trên người lại không đem theo bạc nàng làm thế nào để trở về ? Nàng có thể trước thuê kiệu đến phủ rồi mới bảo nha hoàn trả tiền.

- Kiệu phu, cho ta đến Thọ Vĩnh vương phủ. Nàng hướng kiệu phu nhẹ giọng nói.

- Đưa bạc rồi hãy nói chuyện tiểu cô nương. Hấn chẳng thèm liếc mắt nhìn nàng nói.

- Đến đó ta sẽ nói quần gia trả bạc cho người...

- Bằng vào người sao ? Cho xin đi, chỉ là nha hoàn thôi cũng muốn ngồi kiệu. Hấn nói rồi lườm nàng một cái bỏ đi. Lúc này Mộng Nhật mới nhớ ra nàng đang mặc một y phục của nha hoàn phòng bếp mặt mày cũng hết sức lem luốc bởi tro bếp. Khẽ thở dài nàng không phải không muốn trở về mà với bộ dáng hiện thời của nàng cũng không có cách trở về.

Tinh thở dài nhìn vương phi của họ bị kiệu phu đuổi đi, hấn cũng tự cười mình thật ngốc tiền của mình đã bị nữ nhân kia tịch thu mất cả rồi. Hấn đáng ra phải đề phòng nàng khi biết nàng xuất thân là sơn tặc mới phải.

Tinh đang định hiện thân đưa vương phi về phủ thì có bất ngờ xảy ra... Bọn họ bị phục kích theo như thân thủ của những kẻ nơi này cho thấy bọn họ đều là cao thủ. Lần này xem ra hấn gặp rắc rối lớn.

12. Chương 12: Vĩnh Phi Biến Mất(2)

Buồn bực đi qua đi lại trong thư phòng Tử Khương nhíu mày nhìn trời bắt đầu tối thế nhưng vì sao Tinh vẫn chưa quay lại. Tinh chắc hấn đuổi kịp nàng thế nhưng vì sao cho đến giờ vẫn không thấy họ trở về.

- Vương theo như thám tử hồi báo, Khắp trong ngoài thành đều không tìm thấy dấu vết nào của Tinh và vương phi.

- Người đang nói gì thế ? Hai con người có thể tự nhiên bốc hơi được hay sao ? Đôi mắt ánh lên tia giận dữ như quỷ thần khiến kẻ báo tin phải run rẩy hoảng sợ. Thiết cảm thấy chủ tử của hấn dạo này thường xuyên lộ ra tâm tình trên mặt hơn lúc trước. Hấn thích chủ tử của lúc này hơn là một chủ tử dù giận, dù vui cũng chỉ mỉm cười khiến người khác khó nắm bắt của lúc trước.

Ở một nơi khác một nơi cũng âm u không kém, lạnh lẽo bởi bức tường mật thất kia cùng không khí nơi này khiến cho người ta có chút rợn người. Ngồi một mình dựa vào chiếc ghế mi nhân khép hờ hai mắt thế nhưng đôi mày lá liễu của nàng vẫn nhíu chặt khiến khuôn mặt tuyệt mỹ kia có chút đáng sợ. Chỉ khi một kẻ mặc dạ phục khác đến nói nhỏ gì đó vào tai nàng đôi mày kia mới dần ra trên môi là một nụ cười thỏa mãn

- Bảo bọn họ làm việc gọn gàng một chút, về thù lao ta sẽ trả đủ. Dứt lời Hắc y nhân kia cũng theo phân phó của nàng rời đi Nguyệt nhìn chăm chăm vào chiếc trâm bạc trên tay ngửa đầu cười lớn tiếng.

- Ha ...ha...ha... Hiểu Mộng Nguyệt, nếu có trách thì trách người số người không tốt, bao nhiêu đàn ông không chọn lại nhìn trúng nam nhân của ta. Giành nam nhân với ta sao ? Phải hỏi xem diêm vương có đồng ý hay không đã.

- Ô...ai phải hỏi ý diêm Vương thế ? Một Nữ nhân dáng vẻ hết sức kiêu sa nhưng đã đứng tuổi bước vào. Bà có nét giống với Tử Khương và Hoài Thương nhưng ánh mắt yêu mị hơn vài phần.

- Nguyệt Nhi tham kiến Hoàng Hậu nương nương ám Nguyệt rất nhanh quỳ xuống trước bà.

- Ta nghe nói Phủ Thọ Vĩnh Vương gia đang xuất lệnh truy tìm Vương phi của bọn họ...Việc này do Người làm Phải Không ?...Nữ nhân kia dùng đôi mắt có chút sắc lạnh u ám nhìn nàng...

-Việc này....Nguyệt run nhẹ khi nghe nàng ta hỏi...

Trong Thọ Vĩnh Vương Phủ Tử Khương đã không thể chờ thêm được nữa, không thể chỉ ngồi đây mà không làm gì.

- Hành xem xét trong ngoài thành thật kỹ xem Tinh có để lại ký hiệu gì không . Chắc chắn phải có xảy ra giao đấu nếu không với võ công của Tinh hấn không đột nhiên biến mất vô lý như thế được.

- Rõ ...Hành nhanh chóng rời đi, tất cả cũng chỉ vì hấn lỡ lời, nếu thật có gì đó xảy ra với vương phi hấn sẽ không thể tha thứ cho bản thân.

- Vương, Thái Ngự y cầu kiến. Bên ngoài thuộc hạ đến bẩm báo.

- Thát Thái ? Hấn đến có việc gì ?

- Ngự y nói đem thuốc an thai đến cho vương phi. Lão nói hôm qua gặp vương phi đang nôn khan tại được phòng thì lão bắt mạch và nhận định là hỷ mạch đã được gần 3 tháng.

Sắc mặt Tử Khương lúc này giống như là quỷ thần muốn lập tức giết sạch người lọt vào tầm mắt hấn. Bất an như nuốt chửng lấy hấn, nàng vì sao không thể tra ra tin tức. Nàng mang thai nhưng hấn không nhận ra, còn làm tổn thương nàng hấn thực đáng chết.

- Khởi động ám vệ. Cho dù lật tung hết từng tấc đất của Thổ Quốc lên cũng phải tìm ra nàng. Vừa nói hấn vừa nghiền nát hết tất cả ẩm chén trên chiếc bàn nhỏ từng cái từng cái trở thành bụi. Trên khuôn mặt kia không phải là nụ cười như trước giờ mà là đôi mày nhíu chặt đôi môi mím lại toàn thân hấn toát lên nguy hiểm đến mức khiến người khác rợn người.

- Rõ. Thiết rất nhanh nhận lệnh rời đi khởi động hệ thống am vệ của họ. Dù đây là điều họ luôn muốn chủ nhân ra lệnh thế nhưng ở tình cảnh này thì hấn không hi vọng chút nào. Dù nói vương phi kia có hơi dân dã thế nhưng hấn không có ác cảm như Thái tử phi gì gì đó. Chỉ nhìn thấy nào ta là hấn buồn nôn...

Ám vệ là một tổ chức bảo vệ cùng phục vụ cho hoàng tộc tại Thổ quốc. Bọn họ được tuyển chọn và đào tạo rất khắc nghiệt nhằm phát triển toàn bộ khả năng của họ. Ám vệ không giống như những thuộc hạ thông thường mà bọn họ giống những tử sĩ hơn. Nếu có khác chẳng thì Tử sĩ là bán mạng cho chủ nhân còn ám vệ thì bán đi toàn bộ linh hồn cùng sinh mạng của bọn họ. Bọn họ thậm chí còn không được phép có tình cảm, chỉ khi được chủ nhân họ cho phép nếu không thì với am vệ tình cảm không được phép nghĩ đến vì nó quá mức xa xỉ.

Ám vệ là hệ thống làm việc hiệu quả nhất mà kẻ đứng đầu đất nước này luôn muốn có được thế nhưng không phải muốn thì luôn có được. Ám vệ chỉ làm việc cho chủ nhân mà bọn họ nhận định.

- Chuẩn bị kiệu, ta đích thân đến phủ Thái tử một chuyến. Tinh người vào cung nói trước với hoàng thượng khi cần bốn vương sẽ cần ông hỗ trợ, nợ ân tình với mẫu phi ta hôm nay ta muốn lấy lại cả vốn lẫn lời.

Phạm hấn hấn có thể cho qua xem như không có việc gì thế nhưng lần này là thê tử cùng nhi tử của hấn. Hấn tuyệt không khoan nhượng nữa, nếu có chuyện không hay xảy đến với nàng hấn thực sự không thể tưởng tượng được. Sẽ không , sẽ không có chuyện như thế, hấn sẽ không để chuyện đó xảy ra, chỉ cần nghĩ sẽ mất đi nàng mà toàn bộ máu trong cơ thể hấn như đông cứng lại.

- Tinh sao không trả lời? Nói rồi hắn mới sực nhớ ra Tinh hiện đang mất tích cùng nàng. Nhi tử cùng thể tử của hắn bây giờ chỉ còn biết trông chờ cả vào tên kia mà thôi.
- Vương, Người có gì cứ phân phó ta...Vệ ở một bên lên tiếng. Hắn chờ lâu quá lâu để được chủ nhân ra lệnh.
- Người về rồi? Là về theo triệu hồi của các ám vệ sao? Đã mười năm rồi hắn mới gặp lại Vệ.
- Là theo triệu hồi...Ngài vẫn khỏe chứ? Khi thần đi ngài chỉ là một cậu thiếu niên luôn mỉm cười lạng lẽ? Chuyện gì đã lấy đi mất nụ cười của điện hạ ?

Khi Vệ nhắc nhở Tử Khương mới sực nhớ ra mặt nạ của hắn không biết đã tháo xuống từ khi nào. Môi nhếch lên một độ cong khá sâu, tử Khương dưới trợ giúp của vệ khoác lên chiếc mặt nạ mọi ngày. Muốn chiến thắng kẻ địch phải khiến chúng không thể đoán ra suy nghĩ của ta, và tất cả mọi người xung quanh ta không ai mà ta không cần cảnh giác. Đó là hai điều cơ bản mà Vệ đã dạy hắn ngày nào, từ khi hắn chỉ là một đứa trẻ bi bô chưa hiểu rõ hung hiểm của chốn thâm cung.

13. Chương 13: Viễn Vương

Nhìn Người Thầy năm nào của mình Tử Khương buông lỏng người dựa vào chiếc ghế nói với vệ một mỗi:

- Ta trước giờ luôn theo lời dạy của người, không bao giờ tạo ình tử huyết để đối phương có thể nhắm vào đó. Thế nhưng hiện giờ ta đã có một yếu điểm chí mạng mất rồi, người có thể cùng ta bảo vệ yếu điểm đó không?
- Thần hiểu, ái tình chính là thứ ngay cả thần cũng không vượt qua được. Thần sẽ làm hết sức mình để đem Vương phi về với điện hạ một cách an toàn.

Vệ khom người nói,tuy thân là một ám vệ thế nhưng hắn đã không thể bảo vệ Nữ chủ nhân của hắn cũng là nữ nhân hắn yêu nhất, vì thế hắn muốn bảo vệ thật tốt nhi tử của nàng. Khi Vệ định quay người bước đi thì Tử Khương nhẹ giọng như dặn dò:

- Nghĩa phụ, người phải tự bảo trọng. Phụ vương ta chắc chắn sẽ làm khó người.

Vệ ngược nhìn Tử Khương trong mắt ánh lên sự ám áp cùng dụ dằng, hắn chưa từng nghĩ tiểu tử này sẽ gọi hắn hai tiếng nghĩa phụ. Với hắn thế là đủ rồi, hắn chưa từng hi vọng nhiều như thế. Trung thành, tận tụy là những gì một ám vệ được dạy và phải luôn sống với hai điều đó vì chủ nhân. Nhưng với hắn Tử Khương không chỉ là chủ nhân mà còn là nhi tử của người hắn yêu và được sự ủy thác từ nàng.

Tại ngự thư phòng trong hoàng cung Thổ quốc Thát Vĩnh híp mắt nghiêng chặt rằng cố làm ra vẻ bình tĩnh.

- Nói với Tử Khương ân tình Trẫm nợ thể nhi hắn Trẫm sẽ hết sức hoàn trả...Hắn luôn đợi ngày này rất lâu, rất lâu rồi. Hắn thực sự ghét nhìn thấy tên này, chỉ nhìn thấy cũng khiến hắn tức giận.
- Không cần bệ hạ ngài nhọc công chỉ cần ngài thấy coi như không , nghe coi như điếc là được.
- Ý người là nhi tử của Trẫm mà người cũng có thể đoạt đi quyền quan tâm của một người phụ thân sao? Từ lúc nào mà ám vệ được phép xen vào chuyện của chủ tử? Đôi mắt kia ánh rõ giận dữ.
- Ngài chưa bao giờ là chủ tử của ta...lúc trước cũng vậy, bây giờ cũng thế...Hắn nói với vệ hết sức nhẹ nhàng không xem giận dữ trong mắt Thát Vĩnh ra gì.
- Phải, sao ta có thể quên mất người chính là nô tài của nàng...giờ nàng mất dĩ nhiên người lại trở thành nô tài của nhi tử nàng....Giọng nói Thát Vĩnh có chút châm chọc khinh thường...

- Phải ta chưa từng phủ nhận điều đó, Viễn Vương, Viễn phi chính là chủ tử của ta. Ta tôn trọng và yêu thương nàng nhưng nàng chỉ một lòng hướng đến phu quân của nàng. Chỉ khi người thay lòng qua lại với muội muội song sinh của nàng thì chính người đã tự tay giết chết tình cảm mà nàng dành cho người.

Hắn chẳng chút kiêng nể nào nói, hắn cảm thấy uất ức thay cho nàng. Thát Vĩnh chấn động, nhưng quả thật không thể phản bác lại những gì kẻ kia nói.

- Ta thực sự không hiểu nổi sao nàng có thể yêu một kẻ luôn mơ tưởng vương vị của nàng, tiếp cận nàng cũng vì vương vị...Vệ lại trầm thấp một câu tuy nhẹ nhàng nhưng trúng tâm tư Thát Vĩnh.

- Nàng...nàng biết sao...? Hắn run run chao đảo thân mình phải dựa sát vào góc bàn mới đứng vững được.

- Người nghĩ nàng không biết sao? Nàng nhìn ra hết, thế nhưng yêu người nàng đã bỏ mặc tất cả. Nàng thật đúng là ngây thơ, tưởng dùng tình cảm chân thành yêu người có thể sẽ khiến người yêu lại nàng. Nhưng nàng đổi về được gì chỉ là một thân đầy thương tích.

- Ta....

Phải, lúc đầu hắn tiếp cận nàng thực sự là vì vương vị, thế nhưng càng bên nàng hắn càng điên cuồng yêu nàng, yêu nàng rồi cảm thấy có lỗi vì mục đích ban đầu. Muốn phủ nhận tình cảm của bản thân với nàng hắn bắt đầu dây dưa cùng muội muội song sinh của nàng. Nhưng hắn nhận ra hắn chỉ đang lừa gạt bản thân mà khi nhận ra điều đó thì hắn vừa tổn thương mình vừa thương tổn nàng, còn có muội muội nàng.

- Ngày đó ta không hề biết Tử Đương giả dạng Tử Linh để lên ngôi hoàng hậu còn thay thế nàng trao đổi thân phận của cả hai. Sau lễ sắc phong ta mới biết việc này. Nhưng nàng vì sao không hề phản ứng ...vì sao...Nàng chỉ im lặng... ?

Ngày đó hắn đã từng điên cuồng cho rằng nàng không còn tình cảm gì với hắn nên mới không làm ầm lên khi biết hắn và Tử Đương có gian tình thậm chí còn đã có hài tử ba tuổi. Thát Vĩnh hét lên giận dữ hiện giờ hắn chẳng còn là vị vua cao cao tại thượng của lúc trước nữa chỉ là một kẻ đau đớn cố chấp với chính mình.

- Vì sao lại im lặng ư ? Ha..ha..thật nực cười...Người có biết Hoàng hậu của người hạ độc chủ tử của ta khiến nàng ấy bị câm, nàng nói với người thế nào đây?

Vệ lạnh giọng hỏi với vẻ chế giễu, chế giễu kẻ làm phu quân như hắn cũng là chế giễu bản thân mình. Bởi chất độc kia đã cướp mất nàng mãi mãi.

- Ta thực sự không biết Tử Đương hạ độc Tử Linh khiến nàng bị câm...chỉ là...chỉ là ...

Lời nói đến đó bỗng đứt đoạn, hắn nhớ có một lần nàng chạy đến gào khóc cùng hắn rất lâu nhưng ngoài khóc cũng chẳng nói câu nào thậm chí không mở miệng oán trách hắn thay lòng. Là do nàng không thể nói được sao? Thế nên không thể oán trách, không thể nói với hắn việc Tử Đương đã làm với nàng.

Nhưng sau lần đó nàng không để ý quan tâm gì đến hắn nữa cũng chẳng buồn để ý chuyện gì chỉ hững hờ với mọi thứ xung quanh. Hắn còn từng hoài nghi rằng nếu nàng không mang trong mình nhi tử của hắn có phải hay không sẽ chẳng còn cùng hắn có liên quan nữa.

Nàng càng hờ hững hắn càng điên cuồng tức giận, tức giận che mờ lý trí hắn. Hắn ra một đạo thánh chỉ ban cho nàng một biệt uyển ngoài cung không ngó ngang tới nàng nữa. Nhưng tình cảm kia của hắn với nàng không vì thế mà biến mất như hắn đã tự dối người dối mình. Hắn cố tỏ ra thương yêu hoàng hậu và thái tử hiện tại với mong muốn khiến nàng khổ sở ganh ghét, thế nhưng nhận được lại chỉ là bản thân càng khổ sở hơn.

- Ha...ha...thật hay ột câu ta không biết, hai câu ta không biết...ha...ha...Thế nhưng lại luôn nhận rằng người yêu nàng, yêu nàng thế nhưng mọi việc xảy ra với nàng người lại một câu ta không biết hai câu ta không biết nghe sao thật buồn cười.

Vệ cười lớn khinh bỉ ...

- Ta yêu nàng, ta thực sự yêu nàng, ta đã điên cuồng biết bao, nàng hờ hững cùng ta nhưng luôn mỉm cười cùng người. Nàng biết rõ thân phận người là ám vệ thấp kém dám mơ tưởng đến chủ nhân của mình nhưng vẫn không để người rời khỏi nàng khi ta nói muốn đổi người. Ta luôn ganh tỵ với người vì sao nàng luôn xem ta như không hề tồn tại nhưng lại chưa từng hờ hững với người. Thà rằng nàng tỏ ra căm ghét tỏ ra khinh thường ta, thông hận ta để ta biết trong tim nàng còn có ta.

Thát Vĩnh rống lên giận dữ...hắn ganh tị...vô cùng ganh tị...sao nàng chưa từng cho hắn cơ hội nhận lấy giận dữ của nàng nàng cũng quá tàn nhẫn với hắn rồi.

- Điện hạ yêu người nàng cũng yêu cả muội muội mình. Người nghĩ đây dựa cùng muội muội nàng sẽ khiến nàng tức giận hay tổn thương và đau lòng? Người luôn nói không thể chịu được ta luôn ở cùng điện hạ nhưng chính Người là người đẩy điện hạ ra xa. Ta ở cạnh điện hạ không làm tình cảm của nàng hướng về ta. Mà là người, chính người khiến người không thể yêu người được nữa.

Không phải hẳn muốn nói cho kẻ kia biết nàng yêu hẳn ta nhiều bao nhiêu nhưng chẳng qua hẳn cảm thấy uất ức cho nàng, cho tình cảm của nàng.

- Người chưa từng nghĩ vì sao nàng lấy vương hiệu của mình là Viễn Vương sao?

Thất Vĩnh như đứng không vững trước câu hỏi của Vệ . Viễn vương là vương hiệu của nàng hợp cùng tên hẳn chính là “vĩnh viễn”. Tình cảm của nàng cùng hẳn sâu nặng thế kia nhưng hẳn đã tự mình hủy hoại đi tất cả. Lúc đầu là vì tham vọng nhưng sau đó vì muốn làm nàng tức giận mà người luôn nổi giận lại chính là hẳn.

- Là Trầm nợ mẹ con nàng, chỉ cần Tử Khương lên tiếng vương vị này Trầm có thể trả lại cho hẳn bất cứ lúc nào. Thất Vĩnh thở dài nói, từ lâu vương vị này đối với hẳn không còn quan trọng nữa.

- Ta nói rồi, ta không đến đòi vương vị mà chỉ muốn ngài mất nhắm mắt mở làm như không biết, không nghe, không xen vào. Hẳn thực ra không muốn người này xen vào chỉ vì không muốn Tử Khương phải khó xử khi đối phó với chính phụ thân của mình.

- Được...Trầm hứa với người...

Vệ rời khỏi thư phòng cũng là lúc những thị vệ gác ở phía ngoài ngáp dài vì vừa được người ta giải huyết ngủ trên người. Vệ lắc mình biến mất tăm trong đêm tối, hẳn đến và đi không hề kinh động đến bất kì ai cứ như chưa từng xuất hiện vậy

14. Chương 14: Bối Yêu

Tại phủ thái tử Tử Khương ngồi thưởng trà trên khuôn mặt vẫn là nụ cười khiến chúng sinh điên đảo không thể nhìn ra vui buồn hờn giận.

- Đệ ghé thăm không rõ là? Hoài Thương cũng nhấp ngụm trà dò hỏi với vẻ nghi ngờ

- Đệ đến là muốn hỏi Thái tử phi của huynh một việc, cũng muốn hỏi Hoàng hậu, mẫu thân huynh một việc.

- Mẫu thân đã đến đây ư? Sao ta không biết? Hoài Thương tỏ ra nghi ngờ quay đầu nhìn quản gia. Nụ cười trên môi Tử Khương càng sâu hơn, ánh mắt ánh lên vẻ áp bức khiến người khác phải rợn cả sống lưng.

- Người tới tìm bổn cung? Bổn cung chẳng qua là ghé sang chơi với Thái tử phi không nghĩ tin tức của người cũng thật nhanh biết ta ở đây mà tìm đến. Người đến là một nữ nhân xinh đẹp lộng lẫy trên khuôn mặt có vài điểm tương đồng với Hoài Thương và Tử Khương.

- Không thể bằng với Nguyệt ám mà Hoàng hậu bỏ công nuôi dạy được. Tử Khương nhàn nhạt nói ra câu nói kia nhưng lại khiến Hoàng hậu nường nường, và cả Thái tử phi đồng thời sắc mặt khê biến.

- Ta cũng không muốn dài dòng, ta chỉ muốn đến hỏi bà Vương phi của bổn vương là bà hay là Tử Kỳ động vào?

- Hồn lảo...Người dám cùng ta xưng hô như thế...?

- Có gì không được, vương vị kia vốn của mẫu thân ta...làm thế thân của mẫu thân ta bao năm qua thì tưởng mình biến thành nàng rồi sao Di nương? Tử Khương cắt đứt lời của Hoàng hậu trong kinh ngạc vô hạn của bà ta.

- Người...người...người đang nói bậy bạ gì...

- Bà có từng nghĩ vì sao bà có thể dễ dàng như thế hạ độc mẫu thân ta, dễ dàng như thế thay mẫu thân ta ngồi trên ngai vị kia...Nếu không phải mẫu thân ta bỏ qua cho bà, bà nghĩ bà ngồi đó được bao lâu? Tử Khương nhẹ nhàng nhưng mạnh mẽ cắt đứt lời của hoàng hậu.

- Phải, cho dù tất cả chuyện năm đó là do ta làm thì thế nào...Giờ binh quyền trong tay ta, người chỉ như một con muỗi nhỏ nói sẽ có người nghe sao? Thắng làm vua thua làm giặc người và mẫu thân người đã thua rồi nên chấp nhận số phận đi thôi. Tuy lớn tiếng nói thế nhưng bà đến đây không đem theo cấm vệ quân, nếu hấn có hành động gì bà cũng không chắc có thể bình yên rời khỏi.

- Ta hôm nay đến không phải để hỏi tội bà về việc đó, cũng chưa muốn tính toán nợ nần với bà, chỉ muốn biết vương phi của ta hiện giờ ở đâu? Tuy câu nói khá nhẹ nhàng nhưng mang nặng đậm sát ý khiến hoàng hậu bị khí thế đó làm cho hoảng sợ.

Thấy sắc mặt mẫu thân Hoài Thương ở một bên thâm lo lắng, việc này thực có liên quan đến bà sao? Lại liếc sang Tử Kỳ toàn thân đang khẽ run nhẹ, hấn vội bước đến cạnh Tử Khương.

- Tử Khương đệ có thể nể mặt ta một chút, để việc này cho ta tra rõ rồi trả lời cùng đệ không? Dù sao họ cũng là Thê tử cùng mẫu thân ta. Hoài Thương ở một bên nhẹ giọng nói. Nghe xong Thát Đương nhếch miệng mỉm cười, chỉ cần nàng ra khỏi đây thì Tử Khương kia đừng hòng động được đến nàng, trong tay nàng có hàng trăm ngàn cấm vệ quân, cho dù hấn nắm trong tay ám vệ thì đã sao, nhiều bằng cấm vệ quân trong tay nàng sao?

- Nàng đang mang thai...Tử Khương nói thật nhỏ, âm lượng chỉ vừa đủ để Hoài Thương nghe được. Câu nói kia khiến Hoài Thương có chút chấn động, hấn hít một hơi thật sâu, khẽ khép đôi mắt lại trấn tĩnh lại tinh thần. Hoài Thương hướng hoàng đệ đang giận dữ của mình nhẹ nhàng nói.

- Cho ta chút thời gian...ta sẽ cho đệ câu trả lời thỏa đáng.

- Được, ta cho huynh một ngày xem như ta trả huynh ân tình ta nợ huynh khi xưa huynh cứu ta một mạng. Nhưng chỉ cần ta tìm ra chứng cứ vương phi của ta mất tích có liên quan đến bọn họ ta sẽ không khách khí. Nụ cười vẫn rất sâu trên môi tử Khương nhẹ giọng đáp ứng, hấn đảo mắt nhìn về phía Hoàng hậu và Tử kỳ rồi nhanh chóng rời khỏi.

- Cảm ơn đệ. Hoài thương mỉm cười. Tiểu tử này thật chẳng biết tính toán gì, hấn nợ người khác thì nhớ rõ như vậy, người khác nợ hấn lại không để trong lòng.

Theo như giao hẹn với Thái tử Tử Khương trở về Thọ Vĩnh vương phủ hấn ngồi đó nhìn chằm chằm vào bức họa chân dung nàng do hấn họa sau đêm đầu bọn họ gặp nhau. Hấn vì sợ sẽ quên mất khuôn mặt nàng nên đã họa ra ngay khi trở về. Lúc đó hấn còn chưa biết nàng là quận chúa, chỉ đơn giản nghĩ muốn tìm nàng và che chở nàng suốt quãng đời còn lại.

Tử Khương cười khổ, thật không thể tưởng được ở bên cạnh nàng kẻ được che chở lại chính là hấn. Yêu thương của nàng cố gắng của nàng đã xoa dịu nỗi đau vì bị phụ thân ghẻ lạnh trong trái tim hấn. Sự dịu dàng chăm sóc của nàng, khiến hấn cảm giác được áp áp của tình thân mà hấn chưa một lần được hưởng thụ vì sinh ra trong gia đình một đế vương.

Cầm bộ y phục nhỏ bé có hơi cũ trong ngăn tủ, đưa tay miết nhẹ đường chỉ cong queo ngoằn nghèo khiến hấn bật cười. Thật là xấu, thế nhưng nàng để vá được những lỗ thủng nhỏ kia, ngón tay nàng không biết bao nhiêu lần bị kim đâm, nàng muốn lén hấn vá xong bộ y phục nhỏ hấn nâng niu gìn giữ này.

- Ngài vẫn giữ nó sao? Vệ nhìn bộ y phục nhỏ thở dài. Đó là bộ y phục Tử Linh tự tay may cho hấn vào sinh nhật mười tuổi năm đó. Cũng là năm nàng rời xa hấn mãi mãi để hấn trở thành một cô nhi.

- Nàng đang mang thai...Hấn nói ra rất nhẹ nhàng nhưng lời nói lại nặng tựa thái sơn khiến khiến người nghe phải đau lòng.

- Điện hạ...

Hấn nhìn Tử Khương, vì sao đứa trẻ này lại luôn bất hạnh.

- Người nhìn xem, xấu quá nhỉ? Là nàng vá đấy, cong cong queo queo vá xấu thế này mà lại làm bàn tay bị thương đến thảm hại. Hấn khẽ thở dài rồi lại nhẹ giọng như đang hỏi tưởng với chính mình

- Món canh nàng nấu khó uống kinh khủng nhưng lại vì nấu nó mà làm mình trở nên chật vật. Biết rõ ta vì nữ tử khác mà bỏ lại nàng một mình trong đêm động phòng lại trang điểm thật lộng lẫy đuổi theo phu quân. Đứng trước cấm đồ của địa vị vật chất chưa một lần mây may do dự mà thẳng thừng từ chối. Kiêu

ngạo ngễng cao đầu khi đối mặt với kẻ cùng nàng tranh giành phu quân. Hắn quay sang vệ như có ý hỏi nhưng lại không nghĩ nhận câu trả lời

- Nàng vì sao lại có thể vì một phu quân như ta làm nhiều việc đến thế? Nữ tử đó yếu ớt, mỏng manh, đôi tay, đôi vai nàng rất nhỏ bé nàng lấy đâu ra sức mạnh nhiều như vậy? Đôi tay hắn cầm chiếc áo bắt đầu run nhẹ...
- Bởi yêu, Tình yêu khiến người ta có thể làm mọi thứ.
- Vậy người nói xem vì yêu ta nàng có thể cố sống trở về cùng ta hay không? Câu hỏi kia cứ luôn ám ảnh hắn bấy lâu nay, nàng mất tích đã quá lâu rồi, liệu hắn có còn cơ hội một lần nữa nhìn thấy nàng hay không?
- Có thể. Vệ trả lời mà trong miệng đắng chát, câu hỏi này hắn cũng từng hỏi điện hạ.
- Yêu ta nàng có thể cố sống vì ta không? Nàng đã mỉm cười gật đầu nhưng vẫn rời xa hắn. Dù có cố gắng thế nào trong đời người không ai thoát được sinh tử.
- Vương...Bọn thuộc hạ tra được ở Thành Nam có dấu vết của giao đấu, còn phát hiện có người đang thu dọn nơi đó, tra thân phận bọn họ tất cả đều là Nguyệt ám.
- Nguyệt ám? Vừa nói hắn vừa siết chặt bàn tay khiến móng tay đâm sâu vào da thịt máu tí tách nhỏ xuống sàn. Thế nhưng sắc mặt không thay đổi gì vẫn nụ cười kia, vẫn ánh mắt bình thản ngay cả giọng điệu cũng không nghe ra tâm tình.
- Đến phủ thái tử thôi. Giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại mang một áp lực mạnh mẽ.

15. Chương 15: Nguyệt(1)

Trong phủ Thái tử Hoài Thương không nói gì cũng không hề hỏi gì thê tử hay mẫu thân hắn, hắn chỉ tiến mẫu thân về hoàng cung kèm theo hai tiếng bảo trọng. Cũng không hỏi gì thêm Tử Kỳ về việc của Vĩnh phi chỉ bảo một mỗi muốn đi nghỉ sớm.

- Người luôn miệng nói Tử khương yêu thương người thế nhưng chưa thấy qua chàng nổi giận? Nực cười, Người thấy có ai ở trước mặt người mình yêu còn phải đeo mặt nạ chưa?
 - Câm miệng...
 - Sao? Sợ nghe sự thật sao?...Ha...ha... nghĩ mà cũng thật sáng khoái thì ra chàng đâu có yêu người...
 - Câm miệng...
- Ngồi bật dậy mồ hôi toát vã Tử Kỳ vùng khỏi cơn ác mộng, giật mình khi thấy Thái Hoài Thương từ lúc nào đã ngồi cạnh đó nhìn chằm chằm nàng với đôi mắt sắc lạnh.
- Ta đã cảnh báo nàng không nên đụng đến Vĩnh phi phải không? Giọng nói hắn lạnh lẽo mà đáng sợ, Tử Kỳ chưa từng thấy qua một Hoài Thương như thế.
 - Thiếp, thiếp không có...
- Nàng không rõ vì sao mình lại cảm thấy sợ hãi như vậy, hắn trước nay chưa từng như thế với nàng.
- Nàng còn chối? Thái tử phi hiện ra sao rồi? Nói...
- Hắn trừng to đôi mắt như quỷ thần nhìn nàng lớn tiếng hỏi. Tử Kỳ kinh ngạc, nàng chưa một lần thấy hắn nổi giận, chưa một lần...
- Ta nói ta không...
- Nhìn quanh một lúc Tử Kỳ như hiểu ra mọi việc.
- Chàng dùng Tâm Thuật? Ha...ha...dùng Tâm thuật với ta...?

Anh mắt nàng ánh lên thống hận nhìn hắn. Kẻ bị dùng tâm thuật trên người sẽ bị ám ảnh về những việc trái lương tâm đã từng phạm phải dần vật đến điên loạn.

- Nói,... Nàng đã làm gì Vĩnh Phi ?

Đôi mắt hần ánh lên lửa giận, mỗi khi nàng chối quanh như thế hần sự việc rất nghiêm trọng. Nghĩ đến Tử Kỳ có thể đã giết chết thể nhi của hoàng đệ cũng khiến hần không thể không giận dữ.

Nhìn ánh mắt hần toát lên lửa giận cứ như muốn giết chết nàng ngay lập tức khiến Tử Kỳ bất giác thấy đau , đau đớn kia khiến nàng bưng bưng giận dữ. Chỉ vì ả Vĩnh Phi kia mà chẳng những Tử Khương, ngay cả Hoài Thương cũng vì ả mà đối xử với nàng như thế.

- Ha...ha...chàng luôn miệng nói yêu thương ta sẽ bên cạnh ta chuộc hết những tội lỗi mẫu thân chàng gây ra với ta. Nhưng nhìn xem, trước kia vì hoàng đệ mình chàng không hề tiếc đổi đầu cùng ta cứu mạng hần. Giờ lại vì Thê tử hần mà muốn lấy mạng ta?

Nàng đã từng muốn cùng kết thúc cuộc sống đau khổ này cùng Tử Khương nhưng lúc đó đã bị hần ngăn lại. Cũng kể từ khi ấy tình cảm của Tử Khương với nàng không còn như trước. Vì cái gì mà quyền chết cùng người mình yêu nàng cũng không thể.

- Nếu ta thừa nhận Vĩnh Phi là do ta giết chàng sẽ làm gì ? Giết ta sao ? Ha...ha...Thật hay cho lời hứa yêu thương ta cả đời...ha..ha... Nàng ngửa đầu cười lớn tiếng nhưng lệ ứa trên khóe mi.

- Đi đâu đó thật xa và đừng bao giờ trở về nữa, Còn về phía Tử Khương ta sẽ lo liệu. Nàng trốn được bao xa thì cứ trốn...

Hần nhẹ giọng nói trong kinh ngạc của Tử Kỳ, nàng như không tin vào những gì nàng vừa nghe thấy.

- Chàng lo liệu bằng cách nào ? Không phải chàng định...

- Phải.

Hoài Thương vẫn rất nhẹ nhàng khẳng định nghi ngờ trong lòng nàng. Thê tử và mẫu thân của hần làm sai hần sẽ đứng ra gánh thay họ mọi tội lỗi cho dù phải dùng sinh mạng để bồi tội hần cũng sẽ làm.

- Ta không cần...Nàng gào lên giận dữ.

Nàng khi nào thì cần hần dùng mạng mình gánh lấy trách nhiệm về những gì nàng đã làm chứ. Căm ghét nường hần cùng căm ghét hần khiến nàng không muốn bản thân mình phải nợ hần bất cứ ân tình nào.

- Người ta yêu chỉ mãi mãi chỉ có mình Tử Khương thôi, dù chàng có làm gì cho ta ta cũng nhất quyết không yêu chàng mãi mãi không...

Nàng giận dữ quát vào mặt hần. Hần không tức giận mà chỉ mỉm cười nhạt

- Ta biết...

Hần biết nàng thống hận hần đã cứu nàng trở về lại không thể bảo vệ nàng mà để nường tước đoạt nàng từ tay hần, biến nàng thành Nguyệt phục vụ dưới tay bà. Từ ngày bị nường hần đoạt đi nàng hần biết nàng sẽ mãi hận hần dù hần có làm gì cũng mãi không đủ bù đắp mãi mãi không.

Ngày Nường bắt nàng thực thi nhiệm vụ đầu tiên, ngày nàng giết người lần đầu cũng là ngày hần tự hành hạ bản thân mình vì tội lỗi hần gây ra cùng nàng. Khi nàng gào khóc và đánh hần trách hần tước đi quyền được thuần khiết ngây thơ, quyền được sống như một con người, hần bị những trách mắng đó như lưỡi dao nhọn cắm sâu vào tim.

- Tử Khương không còn là Tử khương mà ngày trước nàng yêu nữa, nàng đừng hành động theo cảm tính như vậy nữa...Đi đi, đi càng xa càng tốt, ta sẽ cố che giấu cho nàng hết sức có thể...

Hần nhẹ nhàng nói việc hần có thể làm cho nàng chỉ có thể là như hế, hần đã ích kỷ quá lâu rồi vì muốn giữ nàng lại cạnh bên mà hần luôn muốn lờ đi những đau đớn của nàng. Giờ hần cũng nên buông tay rồi nên để nàng tự do bay đi thoát khỏi thân phận mà nàng luôn thống hận Nguyệt ám.

16. Chương 16: Nguyệt(2)

Một kẻ đang khum mình run run trước cửa phòng :

- Thái tử điện hạ, Vĩnh Vương lại đến...Hơn nữa còn rất giận dữ...Quản gia khom người bẩm báo Dù lão không biết liệu mình có đoán đúng lần này hay không , dù trên môi Vĩnh vương vẫn cười lời nói vẫn rất nhẹ nhàng nhưng hẳn nghe ra sát khí. Là kẻ theo hầu các bậc đế vương đã lâu khiến hẳn khá nhạy cảm với sắc mặt các chủ tử.

- Ta biết rồi,ta sẽ ra ngay...Hoài Thương xoay người muốn bước ra cửa thì bị Tử Kỳ chặn lại . Nàng điềm nhẹ lên huyết đạo của hẳn rồi mỉm cười cùng hẳn.

- Việc này là do ta mà ra hãy để ta đối mặt. Nàng muốn đặt cược một lần, cược tình cảm của Tử Khương đối với mình. Nếu lần này thực sự thất bại nàng sẽ yên lặng mà chấp nhận số phận Nguyệt ám của mình.

- Hẳn ở đâu ? Nàng hướng quản gia hỏi. Quản gia liếc chủ tử đang bị Thái tử phi điềm hiệt kia một cái toát mồ hôi lạnh nói

- Ngài ấy chờ ở hậu điện.

- Vậy sao ? Tử Kỳ mỉm cười ngọt ngào nàng gạt đầu cho quản gia lui xuống rồi bắt đầu ngồi xuống bàn nàng chạm trái tim điềm khiến bản thân thật lộng lẫy kiêu sa. Nàng tin rằng chỉ cần nàng làm nũng lấy lòng hẳn Tử Khương sẽ vì nàng mà bỏ qua tất cả.

Trong phòng khách của phủ Thái tử Tử Khương Ngồi đó trên môi hẳn kia vẫn là nụ cười khiến kẻ khác không nhận ra vui buồn tức giận. Tử Kỳ bước đến với chiếc áo choàng rộng quần quanh thân.

- Tử Khương...Giọng nàng nũng nịu gọi tên hẳn.

- Thỉnh Hoàng tẩu gọi ta là Vĩnh Vương gia. Giọng hẳn lạnh lùng vang lên khiến kẻ khác nghe mà có chút rét lạnh. Nhưng trên môi vẫn hẳn sâu nụ cười bình thản.

- Vĩnh vương gia? Chàng khi nào thì lạnh lùng với ta như vậy? Giọng nói nàng run rẩy nước mắt tuôn rơi. Câu nói của nữ nhân kia lại một lần nữa vang vọng trong tâm trí nàng. “Người luôn tự hào là thanh mai trúc mã cùng chàng thế nhưng chàng đã một lần muốn đụng đến người chưa? À ta quên mất, ta mới chính là nữ nhân đầu tiên chàng chạm vào. Chỉ với việc đó thôi thì dù chàng có không yêu thương ta, ta vẫn hơn người cả trăm lần rồi.”

Hít một hơi thật sâu Tử Kỳ lấy hết can đảm muốn chứng minh nữ nhân kia sai rồi, tình yêu mà nàng muốn dùng cả đời này đánh đổi không thể, tuyệt đối không thể thua trên tay ả.

soạt chiếc áo choàng kia rơi xuống đất để lộ ra một thân thể trắng muốt lung linh, Tử Kỳ trút đi toàn bộ y phục mình trước mắt Tử Khương ngẩng đầu nhìn hẳn với ánh mắt trở nên mong đợi hẳn sẽ vì nàng mà một lần nữa cháy lên yêu thương.

Tử Khương khước môi kẻ giật, mày hẳn hơi nhíu lại một chút ly trà trên tay bị hẳn dùng sức ném mạnh trên đất giọng nói mang theo lạnh lùng cùng khinh thường.

- Thỉnh Thái tử phi tự trọng, người nếu còn muốn ta tôn trọng người như hoàng tẩu của ta thì tốt hơn hết nên mặc y phục vào...Hẳn rít qua kẽ răng khiến câu nói mang theo khí thế bức người. Tử Kỳ lung lay thân mình, nàng ngã ngồi trên đất run rẩy nhặt chiếc áo choàng quần lại thân thể mình.

- Vì sao? Chàng và ả ta chẳng qua chỉ vừa quen biết chưa được nửa năm, vì sao...vì sao chàng cùng nữ nhân kia thì có thể còn ta thì không? Nàng gào lên trong đau đớn những tưởng hẳn sẽ giống ngày trước lúng túng khi nàng gào khóc hoặc chạy đến bên cạnh nàng thế nhưng nàng đã lầm.

Tử Kỳ ngỡ ngàng khi cánh tay Tử Khương đặt trên cổ nàng, hẳn dùng sức siết chặt cổ nàng, ánh mắt hẳn hẳn lên tia máu, như muốn bóp chết nàng khiến cho nàng phải khiếp sợ. Sự giận dữ kia từ hẳn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy thế nhưng hẳn nổi giận lại vì một nữ nhân khác không phải vì nàng. Trên môi nàng hiện lên một nụ cười thê lương chưa từng có , kẻ nàng yêu thương dùng hết sức yêu thương lại vì một nữ nhân khác mà muốn lấy mạng nàng.

- Người nghĩ mình xứng với bốn vương hay sao? Hóa thân trở thành Tử Kỳ lâu như vậy rồi nên quên mất thân phận Nguyệt ám của mình rồi sao? Giọng nói hẳn có chút âm lãnh rợn người...Thân mình nàng khẽ lay động khi nghe hẳn nói.

Hắn đã biết tất cả, và trái tim cùng tình cảm kia cũng vì thế mà biến mất. Khi nàng muốn đoạt đi mạng sống của hắn cũng chính là khi nàng tự tay giết đi tình cảm hắn dành cho nàng.

Tử Kỳ kinh hoàng nhìn hắn, lệ lại một lần nữa tuôn rơi hắn biết...biết tất cả...vì thế mà hắn chưa một lần , chưa một lần trao tình cảm cho nàng, chỉ có nàng một mực ngây dại yêu thương hắn điên cuồng....yêu thương hắn.

- Giết ta chàng không sợ sẽ không còn cơ hội gặp lại ả hay sao? Nàng vừa cười vừa nói trong đau đớn, khi đôi tay ấy vì câu nói kia mà buông lỏng thì Tử Kỳ rất nhanh trượt xuống thoát khỏi tay hắn.

Một giọt nước mắt nàng lại tuôn rơi, nếu phải thực sự buông tay tình cảm này, nàng muốn tự tay hủy diệt hắn. Một lần nữa nàng muốn ích kỷ,nàng nếu không phải kẻ hèn yếu nhất thì ít ra cũng phải là kẻ hèn cảm hận nhất. Khóe môi nàng khẽ nhếch lên nụ cười thê lương vươn tay, nàng khởi động cơ quan trong căn phòng.

akiaki: các tình yêu: máy ta bị hư...phải thật vất vả ta mới có thể lấy ra five mà mình đã viết...cùng mượn tạm được 1 chiếc máy cùi bắp pót tiếp truyện. thế nên những chương từ giờ trở về sau nếu có chậm...nếu có sai sót gì mong các tình iu đừng có ném đá ta...hột gà hay cà chua cũng được rồi...đá thì đau lắm...ta hứa sẽ tăng tốc ngay khi có máy...he..he...

17. Chương 17: Nguyệt(3)

Một mật thất trong phòng được mở ra, cùng lúc ấy cũng khởi động cơ quan trong gian phòng khiến những mũi tên nhọn từ tứ phía bắn về phía Tử Khương. Tử Khương xoay mình né tránh nhưng vẫn không thể thoát khỏi hai mũi tên khác. Khi nhìn lại hắn thấy Vệ ở bên cạnh hắn giúp hắn đánh bay một mũi tên còn một mũi tên khác thì đang cắm trên thân thể ông. Chật vật thoát khỏi bẫy, hắn để tuột mất Tử Kỳ khiến nàng xoay người bỏ chạy.

Nhìn Vệ bị thương hắn đưa tay muốn đỡ nhưng Vệ đã tự đứng được sau khi xử lý vết thương.

- Ta nghĩ đã đến lúc chúng ta nên hỏi thăm Hoàng hậu nương nương, di nương của ta rồi? Giọng nói vẫn thế vẫn không nghe ra vui buồn hờn giận nhưng khí thế thì bức người đến không thể thở nổi.

Khi khởi động cơ quan hướng các mũi tên hướng về hắn cũng là lúc nàng đau đớn quyết định buông bỏ hai chữ Tử Kỳ mà trở lại thân phận Nguyệt ám. Trở lại Âm nguyệt Các Nguyệt giết mình khi nhìn thấy Hoàng hậu đã ngồi trên đại điện về mặt tức giận nhìn nàng.

- Người thấy hậu quả mình gây ra rồi chứ? Tử Khương đã khởi động toàn bộ ám vệ chỉ vì hành động ngu ngốc kia của người...Hoàng hậu giận giữ nhìn Nguyệt nha đầu bà hao hết tâm tư nuôi dạy lại không bằng một Quận chúa của Triệu quốc.

Bà quả thật quá thất bại khi lệnh cho Nguyệt quyến rũ Tử Khương sau đó chà đạp và làm tổn thương hắn. Bà muốn con trai của Linh phải chịu nỗi đau mà bà ngày trước phải gánh. Khi biết bà chỉ là cái bóng thay thế của tỷ tỷ, bà muốn dồn mọi tức giận lên tỷ ấy. Thế nhưng tỷ ấy chưa một lần giận dữ khiến tất cả những gì bà làm dường như là vô nghĩa. Sau này Tử Khương kia cũng thế, mẩu tử bọn họ quả thực quá giống nhau đến mức khiến người ta nổi giận. Tử Khương đã khởi động ám vệ, chỉ nghĩ thôi mà thân hình Hoàng hậu đã có chút lay động đứng không vững. Lăn chạp mặt tại phủ Thái Tử khi nhận được cơn thịnh nộ của Tử Khương mới khiến bà cảm thấy sợ hãi, mới ý thức được rằng không phải hắn không làm gì được bà mà chẳng qua hắn không muốn đối chọi cùng bà mà thôi.

- Những ám Nguyệt ta phái đi còn chưa trở về sao? Chỉ đi thăm dò tình hình của bọn chúng sao lại lâu như thế không có tin truyền về? Hoàng hậu giận dữ quay sang hỏi một kẻ đang quỳ phía dưới.

- Dạ...kẻ kia run rẩy lắp bắp không biết nói gì thì thuộc hạ của hắn bước đến nói nhỏ vào tai hắn, sắc mặt hắn khẽ biến giọng nói run run bầm báo

- Bẩm nương nương đã quay về toàn bộ đã quay về...Hắn vừa nói mà thân thể không ngừng run rẩy

- Ô...vậy bảo bọn họ vào gặp bản cung...Hoàng hậu lười biếng dựa vào ghế dài có trải lông cáo phía trên mà nhắm hờ hai mi mắt. Phải biết được thực lực của đối phương nàg mới biết nên đối phó thế nào.

- Bọn họ trở về nhưng không thể diện kiến người bởi vì quay về chỉ có đầu của bọn họ. Tất cả mười hai Nguyệt ám được cử đi sáng nay đều cùng lúc được kẻ nào đó đem bọn họ đặt trước cửa Nguyệt các.

Giọng nói vẫn vẫn run một cách dữ dội hoảng sợ cho đến giờ vẫn đeo theo hần không thôi, khi nhìn thấy đầu của thuộc hạ từng cái từng cái được cắt một cách gọn gàng. Kẻ ra tay kia hẳn phải là một đại cao thủ đừng nói đám thuộc hạ ngay cả một sát thủ lừng danh và hiểm độc như hần cũng cảm thấy sợ.

Hoàng Hậu cũng tái nhợt sắc mặt khi nghe hần nói thế nhưng bà cố trấn tĩnh lại tinh thần. Đâu phải bà không biết sự hung ác của các ám vệ dùng mọi thủ đoạn chỉ với một mục đích là hoàn thành nhiệm vụ. Dù đã chuẩn bị trước tâm lý sẽ đối mặt với những hung hiểm khi thực sự đầu cùng bọn họ thế nhưng sao bà vẫn cảm thấy có chút run sợ trước khả năng của bọn họ.

- Là bọn họ sao? Nguyệt hít một hơi thật sâu giọng nói có chút run sợ

- Là bọn họ....Bà từng nghe nói qua khả năng của những ám vệ, nhưng chưa một lần được chứng thực qua. Năm xưa khi bà hãm hại Viễn Vương cũng đâu có thấy bọn họ có động thái gì đặc biệt. Bà còn tưởng rằng lời đồn về bọn họ chỉ là phóng đại dọa người. Hoàng Hậu bỗng rùng mình khi nghĩ đến thái độ cứng rắn cùng câu nói của Tử Khương ngày hôm đó “Bà có từng nghĩ vì sao bà có thể dễ dàng như thế hạ độc mẫu thân ta, dễ dàng như thế thay mẫu thân ta ngồi trên ngai vị kia...Nếu không phải mẫu thân ta bỏ qua cho bà, bà nghĩ bà ngồi đó được bao lâu?”

Trước vẻ mặt tái nhợt của Hoàng Hậu kẻ quỳ phía dưới kia run lên cầm cập bởi phải bất cứ kẻ nào đi thì hôm sau đầu của bọn họ cũng quay trở về. Nguyệt nhìn thái độ của kẻ kia lại nhớ đến ánh mắt giết người mà Tử Khương nhìn nàng mà cảm thấy hoảng sợ. Chưa bao giờ nàng nghĩ năng lực của hần cường đại đến thế.

- Tập hợp cấm vệ quân. Ta muốn bọn họ thắt chặt vòng vây trong ngoài Nguyệt các trong Thừa Càng cung này dù là con ruồi cũng không thể lọt vào được. Hoàng Hậu hần giọng

- Cấm vệ quân toàn bộ lệnh bài điều động của mười hai cánh quân ở mười hai Nguyệt các toàn bộ đều bị mất do có kẻ đột nhập. kẻ kia ru dữ dội hơn bản báo cùng bà...

- Lũ vô dụng...không biết là các người là những kẻ vô năng hay là ta giáo huấn không nghiêm mà có thể tạo ra toàn những kẻ không ra gì thế kia? Thát Đạng giận tái mặt trừng to mắt lời nói như rít gào qua từng kẽ răng đang nghiến chặt.

- Ha...ha....thuộc hạ vô năng chỉ có thể trách chủ nhân vô đức...ha..ha...ta xem thấy nơi này của các người đừng nói là sai bọn họ ra ngoài hành sự, ngay cả tự mình trông nhà còn khó hướng hồ làm việc khác...ha...ha..

Người đến là một nữ nhân hết sức kiều mị. Nếu nói Tử Kỳ có sắc đẹp trong sáng ngây thơ, Vinh phi có sắc đẹp rực rỡ kiều sa đến lóa mắt Thì nữ nhân vừa xuất hiện kia mang vẻ kiều mị,vẻ đẹp đó khiến kẻ khác bị mê mẩn chìm đắm. Cho dù cùng là nữ nhân thế nhưng cả Tử Kỳ và Thát Đạng cũng không thể dời tầm mắt mình khỏi người trong sắc đẹp đó.

Akiaki: đồ các nàng ai xuất hiện?...he...he...

18. Chương 18: Nguyệt(4)

Nhìn Nữ nhân kiều mị đến gần cả người, phải một lúc thật lâu sau Nguyệt mới ý thức được, nơi này là Âm Nguyệt các cho dù bọn thuộc hạ thuộc hạ thực sự vô năng cũng không thể giống nàng ta lui tới không động tĩnh như tới nơi không người. Ý thức được sự nguy hiểm Nguyệt lùi về phía sau nhìn nàng ta đầy cảnh giác.

- Người là ai? Giọng nói không chút thân thiện mà có phòng bị khiến cho Hoàng hậu ở một bên cũng choàng tỉnh theo nàng, như cũng nhận ra khác thường như Nguyệt nhận thấy bà đảo mắt nhìn quanh muốn gọi bọn thuộc hạ đến.

- Bọn họ giờ hẳn là sẽ không thể tự cử động được cho đến khi ta rời đi. Uyển Uyển ở một bên thấy thái độ của cả hai nàng lười biếng lên tiếng phá vỡ hi vọng của bọn họ
- Là Băng Hương? Nguyệt ngay sau đó tìm được đáp án
- Ồ kiến thức không tệ...Nữ nhân kia khéo miệng khê nhếch híp mắt nhìn Nguyệt.
- Người là người của Ngũ độc giáo? Tiền ta đã giao đủ,là do giáo chủ các người cho người đem trả lại. Sao? Giờ nàng ta lại đổi ý muốn lấy tiền sao? Nguyệt híp mắt nhìn nữ nhân kia nói ra nghi hoặc trong lòng, nàng đã cảm thấy có chút lạ khi người của Ngũ độc giáo đem trả lại toàn bộ tiền nàng nhờ họ hành sự , không phải bọn họ chê tiền ít muốn đòi thêm đó chứ?
- Ha...ha...bồn giáo chủ khi nào thì trở thành kẻ ham tiền như thế chứ? Nói cho người biết ta nếu như thật ham tiền chỉ cần dọn trống vài quốc khố là có thể nắm trên núi vàng núi bạc mà nghênh ngang. Uyển Uyển lại một lần nữa lười biếng liếc Nguyệt cười khinh bỉ.
- Vậy hôm nay người tới đây? Ánh mắt Nguyệt trở nên căng thẳng, nàng ta trả lại tiền có nghĩa nàng ta không nhận việc ám sát Vĩnh phi mà trước đó đã nhận nữa thế nhưng lý do là vì sao lại chuyển mục tiêu sang nàng?
- Vĩnh phi kia trả người bao nhiêu ta sẽ trả gấp đôi chỉ cần người giết ả...Lời chưa nói hết thì nhận một cái tát tai đau điếng người khiến khuôn mặt trở nên sưng húp thế nhưng đối thủ xuống tay lúc nào nàng không thể nhìn rõ.
- Thấy Nguyệt bị ăn 1 cái tát nảy lửa Thát Đương ở một bên nuốt nước miếng toát hết mồ hôi lạnh. Bản tính kiêu ngạo kia của bà cũng phải thu toàn bộ về, bởi bà biết nơi này không còn có kẻ có thể giỏi hơn nàng ta.
- Ta trên đời này ghét nhất bị lừa, người nói Vĩnh phi kia là hồ ly tinh tranh phu quân với người thế nhưng theo ta tra thì hình như không phải. Khiến bồn cung chủ hạ độc thủ với lắm người đã là đại kỵ còn khiến ta giết một nữ nhân đang hoài thai thì quả thật không thể dung thứ được.... tội của người dùng mạng đền ta con chê ít ấy chứ... ..
- Người là nói...nàng ta...nàng ta..không thể nào...không thể nào...Nguyệt ôm đầu thét lớn...nàng những mong tất cả những gì Vĩnh phi kia nói cùng nàng chẳng qua chỉ là kế khích tướng nếu như nàng không chiếm được trái tim Tử Khương thì hẳn nàng ta cũng không thể...
- Vì cái gì...vì cái gì...vì cái gì chàng không thể yêu thương ta nhưng lại đặt tình cảm lên nàng ta...
- Đồ ngốc à...trái tim của hần cũng đã có lúc thuộc về con thế nhưng sau cái lần con muốn lấy mạng hần tình cảm với con cũng thay đổi. Hoàng hậu ở một bên lên tiếng, bà dù sao cũng là người từng trải có thể nhìn ra tình cảm của bọn trẻ dù chúng có che giấu tốt đến đâu. Chẳng qua bà chỉ cố chấp muốn nhìn thấy tức giận trên khuôn mặt hần nhưng xem ra nay sự việc đã đi quá xa rồi, còn tổn hại cả ngoại tôn của nàng...
- Đứa trẻ và Vĩnh Phi thế nào rồi...Hoàng hậu quay sang hỏi Uyển Uyển
- Sao? Bà hiếu kỳ à? Nếu ta nói nàng ta đã chết thì thế nào? Còn nếu còn sống thì sẽ thế nào?
- Nói, nàng hiện tại đang ở đâu? Tử Cương siết chặt bàn tay đang giữ chặt cổ Lâm Uyển Uyển. Nàng ta thậm chí không hoảng sợ mà còn nở nụ cười câu hồn đoạt phách cùng hần.
- Ồ ra người chính là lý do để tẩu tẩu người dùng tiền mua mạng thê nhi sao?quả nhiên là họa thủy...
- Nói, nàng hiện giờ ở đâu? Giọng nói hần nồng đượm tức giận chưa bao giờ hần bộc phát tức giận của mình đến thế chỉ nghĩ nàng có thể đã không còn trên thế gian này nữa cũng khiến hần muốn nhấn chìm hết thấy mọi thứ trong giận dữ.
- Ồ...xin lỗi...Ngũ độc giáo ta không thích bị uy hiếp cho lắm...người là đang hỏi thi hài thê nhi của mình à? Người đã mất tích trên 1 tháng rồi thì cũng có thể trở thành thi hài rồi lắm chứ? Vì sao không đi tìm nàng sớm hơn, nếu làm thế người có khi sẽ cứu được nàng. Nói rồi nàng nhẹ nhàng trượt khỏi tay hần thế nhưng có một kẻ khác còn nhanh hơn nàng bắt lấy eo nàng kéo nhẹ về phía hần.

- Yêu nữ, nàng chẳng phải cũng đang mang thai sao, nữ nhân có thai mà nàng cũng giết có phải quá độc ác rồi không? Kể đến giống một thư sinh có khuôn mặt trắng bệnh như kẻ bệnh nặng tùy thời có thể rời đi bất cứ lúc nào hẳn hung hăng trừng mắt vừa đến đã quát ầm lên với Mỹ nhân yêu mị kia.

- Phải..ta độc ác thế đó...đâu phải chàng mới biết ta ngày hôm qua. Ta có gì mà không dám làm đừng nói là phụ nữ có thai ngay cả trẻ con ta cũng xuống tay được. Nàng tròn to mắt tức giận nhìn hấn trên môi là một nụ cười tự giễu...Nàng có lựa chọn hay sao làm sát thủ vốn tàn nhẫn thế đó.

Thái độ đau long kia rất nhanh lại thay bằng gương mặt sắc lạnh nguy hiểm vốn có, nàng liếc nhìn Nguyệt một cái khẽ nhếch môi

- Tất cả những kẻ đắc tội với ta thì chết chính là thống khoái hơn cả sống ấy chứ nhất là Tử Kỳ tiểu thư đây...ha..ha... sau tiếng cười khiến kẻ khác rợn người của Uyển Uyển Nguyệt bỗng phun ra một búng máu đen rồi lặn ra đất đau đớn....Hoài Thương cũng chẳng biết đến từ lúc nào nhào sang đỡ lấy nàng.

- Người yên tâm, người chưa chết ngay đâu, phải đau đớn bảy ngày bảy đêm rồi mới chầu ông bà ...ha...ha...

- Nàng lại tiếp tục hạ độc người ta? Đoạn Vô Tình giận đến mức khuôn mặt trắng bệch của hấn cũng hồng nhuận lên.

-Ồ...chàng có cần kinh ngạc thế không giáo chủ ngũ độc giáo không dùng độc thì dùng gì để giết người...Uyển Uyển làm như không có việc gì lớn nhìn hấn mỉm cười.

- Giải độc cho nàng ta....Hấn rút lên giận dữ, vì sao nàng có thể không xem trọng mạng sống người ta như vậy...

- Ta không thích...nàng hướng hấn đồng dạng tả lời...vì cái gì nàng phải nghe lời hấn...

- Yêu nữ...sao nàng có thể độc ác đến thế...chỉ hử chút là giết người...Vô Tình quát lên giận dữ hấn thật không muốn thê tử mình như thế.

- Chàng cứ một câu yêu nữ hai câu yêu nữ, ta có làm việc tốt nào chàng cũng xem thành việc xấu sao không nói là vì chàng có sẵn thành kiến với ta đi...nếu việc ta đeo bám chàng khiến chàng khó chịu như thế thì cứ nói ra đâu cần viện cớ...Uyển Uyển tức giận vừa gào lên vừa rơi lệ nàng nhìn hấn nhiều rồi, cùng lắm nàng từ bỏ là được chứ gì, từ bỏ việc bám theo bắt hấn cưới nàng làm thê tử.

- Ta viện cớ sao? Ta nói đều là thật, ta không thích thê tử mình là kẻ độc ác không xem trọng mạng người. Vô Tình hơi lúng túng khi thấy nàng rơi lệ thế nên hấn cũng bắt đầu hạ giọng muốn giải thích....

- Thê tử độc ác..ha...ha... Đoạn Vô Tình chàng nghe cho rõ đây ta từ nay cùng chàng không còn liên quan nữa, việc chạy theo ép chàng trở thành phu quân của ta ta từ bỏ, hoàn toàn từ bỏ...ha...ha... Lệ nàng rơi càng nhiều hơn xoay mình biếm骂.

- Nàng đứng lại đó cho ta nói rõ ràng xem nào...ý nàng là gì hả yêu nữ kia...Vô tình vừa hết lớn giận dữ vừa đuổi theo nàng. Bọn họ đến và đi tuy thật ồn ào nhưng lại không một ai cản được bởi dường như mọi người nơi đây đều bị ảnh hưởng của Băng Hương thế nên mọi hoạt động của họ chậm hơn hai kẻ kia rất nhiều.

Đến tận lúc này Hoàng hậu mới bình tĩnh lấp bắp vì sự xuất hiện của Tử Khương và Hoài Thương cùng những âm vệ theo phía sau họ

- Làm thế nào...làm thế nào....Thế nhưng Tử Khương chẳng thèm để ý đến bà mà phân phó cho Vệ bên cạnh điều tra về Ngũ độc giáo. Nguyệt đang đau đớn bò lê trên đất thấy hấn chẳng thèm để ý đến ai khác ngoài việc sinh tử của thê tử hấn khiến tâm nàng vỡ vụn, nàng cười thật to

- Chàng sẽ mãi mãi không thể tìm được nàng ta đâu ha..ha...Ngũ độc giáo một khi đã nhận giết ai chưa bao giờ thất thủ...thì ra bọn họ trả lại tiền là vì muốn mạng của ta...ha...ha...Tử Khương chàng không yêu ta thì cũng đừng mơ tưởng người phụ nữ chàng yêu có thể bình an nữa..ha..ha...cười lớn với khuôn mặt vằn vẹo đến dọa người nàng nói xong cũng tự cắn đứt lưỡi kết thúc đau đớn của bản thân.

akiaki: ha..ha..thật ra trong tay ta lúc này chỉ có 1 chương này thế nhưng nó khá dài..h..ha...nhưng ta hứa sẽ post ngay khi viết xong chương 19 xem như là tặng thêm cho các nàng đã đoán đúng và nhanh như thế...tặng luôn ấy nàng cái văn án truyện mới ta sẽ viết sắp tới..vì nói tung hết hàng trong tay mà..ha...ha..

19. Chương 19: Kết Thúc

Vệ nhìn chủ nhân tự hành hạ bản thân trong men say mà đau lòng. Bọn họ đã đánh vào tất cả những phân đà lớn nhỏ của Ngũ độc giáo có thể nói đã muốn lật tung giáo chúng của bọn họ lên mà vẫn không thể tìm ra Vinh phi. Mọi người đều cho rằng phu nhân đã không còn thể nhưng chủ nhân vẫn luôn một mực cố chấp với hi vọng rằng một ngày chưa tìm được thi hài của nàng thì hẳn là nàng chưa chết.

Vệ có thể hiểu được lòng của Tử Khương vì hẳn cũng thế, cũng từng cố chấp canh giữ bên cạnh Viễn vương mười mấy năm nay mãi hi vọng nàng sẽ tỉnh dậy thể nhưng đã hơn mười năm nàng vẫn nằm đó. Nàng thực sự giữ lời hứa, nàng không chết thể nhưng chỉ ngủ một giấc ngủ dài, dài đến mức hi vọng nàng tỉnh dậy có vẻ quá sức xa vời.

Tử Khương nhìn từng bình từng bình rượu bị hẳn uống cạn thể nhưng sao hẳn vẫn còn rất tỉnh táo, khi xưa hẳn luôn rất thích thú với khả năng ngàn chén không say của bản thân. Bởi chỉ có hẳn chuốt say kẻ khác chứ không kẻ nào có thể dùng rượu đối phó cùng hẳn được. Thế nhưng giờ hẳn lại thống hận cái khả năng ấy nếu hẳn say hẳn liệu có thể mơ thấy nàng hay không. Nếu hẳn say hẳn có thể có thể trốn tránh sự thật rằng những ngày nàng không ở bên hẳn hẳn mọi việc sao quá đổi khó khăn đến hít thở thôi cũng khó.

- Vương gia, có một người tự xưng là phu quân của giáo chủ ngũ độc giáo cầu kiến ngài.

- Cho hẳn vào. Tử Khương thân toàn mùi rượu vừa nói vừa rót thêm một chén nữa nâng lên môi cạn sạch.

Vô Tình bước vào mùi rượu nồng nặc xông lên mũi khiến hẳn phải nhăn mặt. Tử Khương ngược mắt nhìn kẻ mới đến, hẳn nhận ra kẻ kia chính là gã thư sinh lần trước hẳn đã gặp tại Âm Nguyệt các lần trước. Chỉ có điều kẻ kia không còn cái vẻ xanh xao ốm yếu của người bệnh lâu ngày mà thay bằng vẻ mặt hồng nhuận và có khí sắc hơn trước rất nhiều.

- Người đến là muốn báo cho bản vương biết về tin tức của vương phi ta sao? Từ ngày hẳn ban bố cáo thị trả ngàn vạn vàng ròng cho kẻ nào có bất kỳ tin tức gì của nàng thì hình như tin tức đến với hẳn cũng nhiều hơn thể nhưng đều là tin tức không đúng.

- Ta đến hỏi ngài việc Uyển Uyển mất tích là do ngài cho người ám sát nàng ấy có phải không?

- Là thuộc hạ của ta ra tay nhưng không phải theo lệnh của ta. Tử Khương trả lời rất bình tĩnh, hẳn cũng không thể ngờ hoàng huynh mượn hẳn ám Sát là đi giết Lâm Uyển Uyên kia. Khi biết ra thu lệnh về thì đã quá trễ, cả kẻ được phái đi cùng mục tiêu biến mất không rõ tung tích.

Trước câu trả lời của Tử Khương Vô Tình như ngã ngồi xuống chiếc ghế phía sau. Trước lúc đến đây xác nhận sự việc hẳn chỉ mong tất cả chỉ là một trò đùa của nàng mà không phải sự thật. Nhìn tình trạng của kẻ kia Vệ chợt thấy thương cho hẳn, thì ra cũng là một kẻ đến khi mất mới cảm thấy đó là thứ quý giá với bản thân biết bao.

- Ngài đã chắc là tìm hết tất cả Thổ Quốc của mình hay chưa? Vì hẳn có từng nghe Uyển Uyển nhắc đến một vùng đất thánh tuyệt đẹp mà nàng muốn suốt đời sống tại đó, có vẻ như nó nằm tại Thổ Quốc này.

- Bản Vương đã cho dò xét từng tác đất tại Thổ Quốc này, cả nơi không có người sinh sống cũng tra xét rất kỹ không hề bỏ qua nơi nào.

Tử Khương mang dáng vẻ chắc chắn nói với Vô Tình. Hẳn không chỉ dò xét trong nước mà còn tra cả những nước xung quanh thể nhưng việc dò xét nước láng giềng quả thật không mấy dễ dàng. Hai con người mỗi người mang một tâm tư thể nhưng có cùng một nỗi đau, đó chính là để vụt mất thể nhi mình.

Ba tháng sau...

Một nữ nhân xinh đẹp kiều mị ngồi trước giường một nữ nhân khác có vẻ đẹp kiều sa diễm lệ. Nàng ngắm kẻ đang nằm trên giường kia chợt thở dài một hơi, đã bao lâu rồi nhỉ? Thế nhưng sao muội vẫn cứ ngủ mãi như thể Uyển Uyển thăm than nàng nhủ chặt đôi mày rồi đưa tay nhéo vào chiếc má phấn hồng của nàng ta thật mạnh khiến Mộng Nhật hét lớn...

- Tỷ Tỷ, sao lần nào tỷ cũng nhéo muội đau như thế chứ...Nàng một bộ dạng đáng thương nhăn nhó rời giường một cách khó nhọc với chiếc bụng to vượt mặt.

- Nhìn xem mặt trời lên cao thế rồi mà muội còn ngủ, ta cũng tìm đủ thức ăn về rồi, muội vào bếp bảo Tiểu Sát chế củi nhóm bếp đi ta đi phơi nắng nghe nói phơi nắng tốt cho thai phụ....Uyển Uyển lườm Mộng Nhật một cái rồi bỏ chiếc giỏ tre xuống.

- Hôm nay mình ăn món canh củ cải nhé...Mộng Nhật mỉm cười ngọt ngào nhìn Uyển Uyển, nàng thật sự chẳng biết làm món gì ngoài món canh củ cải cả. Uyển uyển nghe thế thì trợn to mắt, ba tháng nay ngày nào mà không ăn món đó, nếu nàng và tiểu sát mà biết nấu ăn thì đâu có để nàng ta xuống bếp.

- Muội vẫn không định trở về Thọ Vinh Vương phủ sao? Uyển Uyển hỏi với vẻ quan tâm...

- Muội không muốn về đó, chàng tìm muội có khi cũng chỉ vì áy náy và trách nhiệm thôi...Nàng không cần, không cần sự quan tâm chỉ xuất phát từ trách nhiệm cùng ghĩa vụ kia của chàng...

- Ngốc à...muội không về đối mặt hán mà hỏi cho rõ ràng thì sao biết được tình cảm hán dành uội là gì?

- Nếu chàng yêu muội sẽ phái tiểu sát đến giết tỷ sao? Rõ ràng giết tỷ là trả thù cho Tử Kỳ, nếu chàng không còn tình cảm cùng nàng ta chàng sẽ tìm tỷ trả thù sao?

- Ta tra rõ rồi kẻ phái Tiểu sát đi giết ta là Hoài Thương không liên quan đến Vinh Vương. Khi nghe những lời này của Uyển Uyển thân hình Mộng Nhật có chút lay động.

- Muội sợ...tỷ tỷ à muội sợ...sợ bị tổn thương sợ đối mặt với sự thật. Từ khi bị tổn thương cho đến giờ muội vẫn luôn sợ hãi. Mộng Nhật nhào vào lòng Uyển uyển khóc lớn nàng thực sự sợ lắm sợ vô cùng chẳng biết có phải vì mang thai khiến nàng nhạy cảm hơn hay không nhưng nàng cảm thấy bản thân sao ngày càng yếu đuối.

- Sợ gì chứ, nghe này, muội nghe tỷ đi tìm hán một lần thử xem, cùng lắm không được thì trở về đây với tỷ đến khi đó cùng tỷ uống cỏ vong quên sạch mọi việc. Sau đó vui vẻ sống một cuộc sống không còn những kẻ khiến cho chúng ta phải phiền muộn phải khổ vì nhớ thương nữa...Uyển Uyển nhìn vào hồ trong đầm trầm giọng nói.

- Tỷ Khuyên muội nhưng việc Tỷ cùng tỷ phu...

- Hai việc không giống nhau...Nếu Vô Tình nhà ta đối xử với ta tốt bằng một nửa Vinh vương đối với muội thì dù chàng bên ta chỉ vì trách nhiệm ta cũng muốn mãi mãi ở bên cạnh chàng. Uyển Uyển mỉm cười nụ cười thê lương khiến cho người khác nhìn nàng lúc này cũng muốn rơi lệ thay nàng.

- Nhưng..nhưng ra khỏi chỗ này bằng cách nào...còn có Tinh...

- Tên hung thần kia của muội ngày nào thấy ta cũng mắng phải thả hán và muội rời khỏi đây ta nghĩ ta sẽ nhớ tiếng chửi rửa gáo thét của hán..ha..ha...Ta sẽ phái người dẫn muội và hán ra cốc, tiểu Sát muội cứ hỏi xem nàng có muốn theo muội trở về hay không. Ta thấy nàng ấy không phải thật sự mất trí nhớ như nàng ấy nói thế nhưng, chỉ cần nàng ấy muốn sống một cuộc sống khác trước kia ta cũng muốn có người ở lại đây cùng ta bầu bạn.

Sau khi ra khỏi cốc Uyển uyển đưa cho Mộng Nhật một tấm da nhỏ vẽ đường quay trở lại cốc để phòng khi nàng muốn quay trở lại cốc sống cùng Uyển Uyển

- Nếu phu quân bắt nạt cứ chạy đến đây sống cùng tỷ, nhà tranh của Tỷ luôn mở cửa chào đón muội. Uyển Uyển thâm tình nhìn Mộng Nhật

- Gì chứ cái nhà đó vốn đâu có cửa tỷ muốn đóng cửa cũng đâu có đóng được...Mộng Nhật mỉm cười nhìn Uyển tỷ của nàng. Ngày đó nếu Tỷ ấy không tình cờ đi ngang qua có khi nàng và nhi tử đã mất mạng rồi ấy chứ.

- Nơi này ta ko cần làm cửa bởi lẽ chẳng ai có thể tìm ra,đến Vinh Vương nhà muội lật tung Thổ Quốc cùng mạo hiểm dò la từ các nước khác cũng không thể tìm ra chỗ này Muội nghĩ xem làm cửa mà làm gì kia chứ...Uyển Uyển mỉm cười ngọt ngào.

Quả thật đúng như Uyển uyển nói nơi này thật ra chính là ngã ba giao nhau của ba nước Thổ Phiên, Triệu Quốc và Sim quốc nói là thuộc cả ba quốc gia thế nhưng lại chẳng thuộc địa phận của nước nào lại ở địa thế tam lộ đoạt mệnh nên không có kẻ dám bước vào vì quanh đây đều giăng đầy khi độc, khắp nơi là xà độc

còn có ưu lan Tử một loại cỏ chỉ cần đạp phải liền trúng độc mà chết không kịp hành động gì. Nếu không có bản chỉ đường thực sự không ai có thể vào được cốc mà toàn mạng.

Bước ra khỏi cốc nàng bắt gặp ngay hình dáng khiến nàng ngày đêm mong nhớ. Thấy hấn sắc mặt tiêu tụy hốc hác khiến trái tim nàng cảm thấy đau. Chẳng phải nàng luôn quyết tâm sẽ ở bên cạnh hấn, sẽ khiến hấn dù không yêu cũng vẫn phải mãi quyến luyến nàng đó sao? Cái dừng khí kia của nàng như biến đi đâu mất, càng yêu hấn nhiều bao nhiêu thì dừng khí ấy càng ngày càng nhỏ bé đi bấy nhiêu, nhỏ dần đến khi nàng quên mất luôn mình từng có nó.

- Chàng...Lời nói của nàng bị chặn ngay lại vì nụ hôn tham lam của hấn, vòng tay hấn ôm chặt lấy nàng cứ như sợ nàng sẽ một lần nữa tan biến mất trước mắt hấn.

- Chàng...làm thiệp ngộp thở..nàng cứ người đưa cái bụng đã vượt qua khỏi mặt mình nhắc hấn nàng còn có hài tử không thể quá mức lôn xộn. Thế nhưng hấn chẳng chịu buông tay chỉ chuyển đổi tư thế từ ôm ngang từ phía trước chuyển thành phía sau.

- Đừng bao giờ rời khỏi ta nữa cầu xin nàng...Hấn thì thào vào tai nàng những điều hấn muốn nói cùng nàng hàng trăm hàng ngàn lần. Một Vương tử cao cao tại thượng chưa một lần cúi đầu cầu khẩn ai kể cả phụ vương hấn nay lại cầu xin nàng đừng rời khỏi hấn.

Nàng nấc lên nghẹn ngào:

- Là vì trách nhiệm cùng thiệp mới muốn ở cạnh thiệp sao?

- Không phải...hấn lắc đầu liên tục tỏ ra bối rối sợ nàng sẽ không tin lời mình

- Là vì có lợi mới muốn bên cạnh thiệp sao?

- Lúc đầu là thế nhưng sau đó thì không phải nữa...hấn lại gấp gáp như người ngồi trên lửa muốn ai đó dạy hấn cách thuyết phục người khác...

- Là vì bang giao hai nước mới muốn thiệp trở thành vương phi của chàng chăng?

- Không phải.....ta chưa từng quan tâm cái bang giao kia....ta...

- Chàng yêu thiệp sao?

- Ta...không...hả?...à...“Ta yêu nàng” Hấn cẩn thận trợn mắt nhìn thẳng vào mắt nàng nói ra từng chữ một cách rõ ràng rành mạch...Cái này là Vệ dạy hấn, hấn cũng không biết có là đúng hay không nữa...

Mộng Nhật nhìn vẻ bối rối của phu quân khiến nàng phì cười...nàng chưa bao giờ thấy chàng biểu hiện một lúc nhiều nét mặt đến thế. Có lẽ Uyển tỷ đã đúng rồi chàng đã thực sự yêu nàng chỉ là nàng không có dũng khí nhìn nhận mà thôi. Mộng Nhật nắm lấy tay Tử Khương nàng khẽ thủ thỉ:

- Trở về thôi, thiệp đói rồi...

Năm năm sau...

Tại một trước cửa một căn phòng trọ tại biên cương siêm quốc mộng Nhật Thở phào nhẹ nhõm khi thấy thê phu thê muội muội nàng đã tháo gỡ hiểu lầm. Nàng nghe tin Mộng Nguyệt mất tích cũng rất lo lắng chạy đến xem thế nào. Khi quay ra thì thấy tên phu quân ôn thần nhà nàng đang một bộ dạng hì hì đứng đó từ khi nào

- Tên chết tiệt nhà chàng cút về cho ta...nàng tức giận lên tiếng nàng nhất định sẽ không tha thứ...sao hấn dám ôm nữ nhân khác kia chứ...hừ hừ cơn giận này nàng nhất định không để hấn dỗ ngọt...

- Ôh Vương phi của ta ở đây làm sao ta về được đây ? Hấn hì hì lấy lòng thê tử. Thấy nàng bỏ chạy thế kia hấn liền biết nàng hiểu lầm rồi...

- Nhật nhi, theo ta về thôi, muội muội nhà nàng có phu quân nàng ấy lo rồi...chúng ta cùng trở về...

- Ta không định theo chàng trở về. Ta nghe nói sư phụ Trầm Thiên có một loại dược là Cỏ Vong Ưu nên đến xin một ít. Nàng không thèm nhìn hấn tức giận nói. Vẻ mặt tươi cười kia vừa nghe nàng nhắc đến Cỏ

Vong Ưu thì sa sầm sắc mặt. Cơn tức giận khiến khuôn mặt tuần mi kia trở nên thực đáng sợ. Hấn rít qua từng kẽ răng

- Muôn quên ta...Kiếp sau cũng đừng nghĩ tới. Hấn lắc mình chỉ một chút đã ở ngay trước mặt nàng rồi nhanh chóng tóm được nàng đem nàng trở về. Có phải hấn đã quá chiều nàng rồi hay không chỉ mới dừng chuyện một chút đã có ý định rời xa hấn rồi... Thế nhưng đối mặt với thê tử trong lòng hấn vẫn là thúc thủ chịu thua.

- Người nàng thấy sáng nay là mẫu thân ta...Hấn thì thâm vào tai nàng khiến khuôn mặt đang đỏ lên vì giận dữ nay lại chuyển sang hồng nhuận nhưng lần này lại vì xấu hổ. Thì ra sau mười sáu năm hôn mê mẫu thân hấn cũng đã tỉnh lại nàng chợt cảm thấy mừng thay cho Vệ thúc thúc...

- Tướng công à...chàng không có cần phải ôm ta thế này đến khi về để Vĩnh Vương phủ hay không? Nàng cảm thấy buồn cười...

- Là trừng phạt nàng vì tội không rõ đầu rõ đuôi đã tự ý bỏ nhà đi... Nàng tốt nhất là không nên có ý kiến nếu không thì ta không phải chỉ có ôm không tiện nghi cho nàng thế đâu...Hấn nheo mắt nguy hiểm nhếch mép cười gian trá...Mộng Nhật rùng mình...nàng có phải giả nhằm người rồi không ...phu quân nàng không phải chỉ là kẻ xảo trá còn là kẻ vô cùng vô cùng xấu xa...a...a...

Akiaki: an lương nhận hàng nhé...ha..ha....không rõ là nàng có hài lòng không thế nhưng 2 chương cuối này là ta viết cấp tốc để cộng chung giải thưởng cho cả hai nàng : an lương và laydy đã đoán đúng câu đố của ta.....a..a...

****Vuốt mồ hôi**** #hoa hết cả mắt#...lần sau nhất định không chơi đại trò đồ thế này nữa, các nàng toàn nghe giải thưởng rồi mới đoán trúng không à...****lau mồ hôi****

*****Hoàn*****

20. Chương 20: Ngoại Truyện: Gia Đình Nhỏ Của Tinh

Tinh là kẻ đứng đầu trong các ám tinh. Trong các ám vệ thì kẻ đứng đầu mỗi ám các sẽ được ban tên của ám các đó mà cò tên. Tinh là kẻ suất sắc nhất trong các ám tinh thế nên hấn được Vệ chọn đứng đầu trong Tinh các phục vụ chủ nhân.

Tinh là kẻ nổi tiếng hiểu rõ lòng người,thường thì hấn hay biểu hiện ra bên ngoài chính là vẻ trầm tính ít nói, là người giỏi quan sát sắc diện cùng đoán ý người khác.Thế nhưng con người hấn phải dùng bốn chữ “có nhiều khuôn mặt” hay nói đúng hơn là nhiều tính cách thế nên hấn có thể tiếp xúc cùng qua lại với trăm ngàn loại người mà chưa từng làm mất lòng một ai. Hấn sùng bái nhất vương gia nhà mình dù hấn biết ngài không giỏi biểu lộ cảm xúc như hấn nhưng hấn vẫn không khắc chế được ngưỡng mộ chủ nhân.

Khi hấn cùng chủ nhân đến Tướng phủ của Triệu quốc bàn việc đổi vương phi của bọn họ về, tình cờ chủ nhân bị một nha hoàn nơi đó chọc cho tức giận. Giận dữ này nuốt không trôi, ngài phân phó hấn cưới nàng ta. Dĩ nhiên lúc đó hấn cũng nhận lời vì tức giận nhưng giờ nghĩ lại hấn có vẻ đi quá xa rồi. Nhìn Tiểu thê tử ngồi ngay ngắn dưới hỉ phục kia hấn có chút hối hận. Không phải hấn chưa từng mơ ước có một mái nhà cho riêng mình thế nhưng trở thành ám vệ thì mọi suy nghĩ hành động ngay cả tình cảm cũng phải theo ý của chủ nhân. Hấn biết Vương gia nhà hấn không ép buộc tình cảm thuộc hạ mình, thế nhưng hấn cũng không thể đã hứa với vương gia mà không giữ lời đành cưới nàng ta.

- Nàng...hấn khó khăn lên tiếng lần đầu tiên trong đời Tinh biết thế nào gọi là không biết phải cư xử thế nào.

Tân nương trên hỷ giường vươn vai một cái ngáp dài rồi tự mình vén khăn hỷ, nàng chớp đôi mắt linh động nhìn hấn...

- Ô chúng ta đi ngủ được chưa...ta mệt quá...Nàng vịn mình vài cái mệt mỏi lên tiếng hỏi. Khóe môi hấn giật giật mấy cái mỉm cười gật đầu rồi thổi tắt nến. Đêm đó hấn và nàng chỉ ngủ nhưng hấn biết nàng cũng như hấn đều trần trọc thức đến gần sáng mới chớp mắt được một lúc.

Hắn là một kẻ luyện võ nên dù mắt ngủ cũng vẫn rất đúng giờ rời giường, hắn biết mình dậy rất sớm thế nhưng chỗ nằm bên cạnh hắn đã trống từ lâu. Tỉnh giấc mình, nàng đã bỏ đi rồi sao? Thế nhưng muốn đi sao lại đợi bái thiên địa cùng hắn xong rồi mới rời đi, không lẽ là vì muốn mượn hắn diễn trò, giống hôm đó cũng vì thế mà trêu vào lòng tự tôn của vương gia. Đang nghĩ miên mang hắn thấy nàng bước vào, nàng đem nước ấm cùng khăn cho hắn rửa mặt.

Tiểu đào cảm thấy phu quân nhà nàng rất đáng yêu, bộ dáng lóng ngóng khó xử của hắn thật không giống kẻ trầm tĩnh ngày thường mà hắn hay thể hiện ra. Sáng nay cũng thế khi nàng hầu hạ hắn rửa mặt chải đầu cùng thay y phục hắn cũng lúng túng không thôi. Nàng đã quen làm một nha hoàn nên việc này với nàng không lạ, thế nhưng nhìn thái độ lúng túng ngượng ngùng của phu quân khiến nàng cảm thấy rất thú vị. Thấy hắn ngượng ngùng nàng bỗng nhiên muốn trêu đùa hắn một chút thế nên khi giúp hắn mặc áo nàng cố ý sờ qua lồng ngực kia của hắn(akiaki: tỷ này đúng là ghê thật ăn đậu hũ của Tinh ca kia...Tiểu đào: phu quân nhà ta có gì mà không được)

Thân hình Tinh cứng đờ vì hành động lớn mật kia của nàng, hắn siết chặt nắm tay lại đưa tay kéo nàng về phía mình phủ môi lên môi nàng. Hắn thoáng nhìn thấy tia sững sờ trong mắt nàng rồi thân hình trong lòng khẽ run hắn vừa lòng buông nàng ra khẽ nhếch môi cười. Thì ra tiểu thê tử của hắn cũng rất thú vị, nàng chỉ tỏ ra háo sắc nhưng thật sự cũng chỉ là tiểu cô nương đáng yêu.

Thấy hắn cười nàng tức giận giậm chân quát lớn:

- Có gan chàng quay lại đầu xem ai hơn ai...Nàng cả giận nói mà không kịp suy nghĩ đến khi nghĩ ra chỉ muốn nuốt luôn lưỡi của mình

- Ha..ha...là nàng nói đó nhé...Tinh đang bước đi lập tức quay ngay trở lại ôm lấy nàng đóng sầm cửa lại...thế là hắn và nàng thực sự trở thành phu thê

Cuộc sống của bọn họ diễn ra khá kỳ lạ, luôn có những tranh chấp nhỏ nhặt nói chung hắn luôn luôn chống đối với nàng. Hắn thường xuyên chọc nàng tức giận Tiểu Đào nghĩ có phải hắn vốn bất mãn với hôn nhân của bọn họ?

Nàng chẳng qua chỉ muốn có một mái ấm nhỏ nên đã từng nghĩ lấy ai cũng không quan trọng nhưng hình như không phải vậy nàng vẫn rất dễ tâm. Nàng tức giận khi thấy hắn được quá nhiều cô nương khác ngưỡng mộ. Giờ thì nàng hiểu rồi, vì sao chủ nhân nhà nàng thường giận dữ khi cô gia được nhiều nữ nhân ngưỡng mộ. Thế nhưng nàng nhận thấy phu quân nhà nàng luôn ôn hòa, dịu dàng với tất cả bọn họ. cơn giận dữ càng tăng lên ngút trời thế là nàng luôn trừng phạt hắn bằng cách lấy cho bằng sạch hầu bao của hắn. Nàng phải để hắn không thể tỏ ra phong độ trước mặt nữ nhân khác, nếu không thể quản trái tim hắn nàng thay hắn quản tiền vậy.

Thế nhưng nàng càng tức giận hắn càng vui vẻ khiến Tiểu Đào trở nên phát điên lên được. Đạo này Tiểu Đào thân với một tỷ tỷ mà Hành mang về nàng ấy gọi là Tiểu thúy. Nàng có thể nhận ra tình cảm mà Tiểu Thúy dành cho Hành, Hành đối với nàng ta cũng vô cùng tốt. Tiểu Thúy cũng rất đáng yêu nên nàng nhanh chóng cùng nàng ta trở thành tỷ muội tốt.

- Tỷ có hỏi được gì từ chỗ Hành ca không? Nàng một mực hưng phấn hỏi.

- Ủ Tỷ nghe nói trước kia Tinh ca từng thích một cô nương trong các ám vệ hành ca gọi nàng là Tiểu Sát. Tiểu Thúy nói trong tức giận, nàng giận vì dường như Hành ca đối với nàng ấy hình như cũng rất thân thiện.

- Vậy sao? Tiểu Đào lảo đảo vịn vào chiếc bàn cố đứng cho vững.

- Ta dự định sẽ trở về Triệu Quốc. Tiểu Thúy lại nói tiếp... lệ nàng lặng lẽ rơi...Hành ca cho đến giờ cũng chưa từng giữ nàng lại, có lẽ đã đến lúc nàng nên đi rồi. Tiểu đào hít sâu một hơi rồi nàng đưa ra một quyết định đau lòng.

- Ta đi với tỷ, chúng ta cùng trở về Triệu Quốc đi thôi, chủ nhân tỷ gả cho tướng quân nhà ta trở về đó ta sẽ nhờ tướng quân tìm cho tỷ một mảnh tương sợ gì không có phu quân lại được ở gần chủ nhân của tỷ...

Nàng bước đến ôm chặt lấy Xảo Nhi lệ cũng rơi đầy mặt, nàng biết những lời này chẳng qua là chọc tức kẻ đang nghe bọn họ nói chuyện ngoài kia. Vì nàng biết Tiểu Thúy không giống nàng không phải thực sự

không được yêu mà là kẻ kia chưa có động thái giữ nàng ta lại mà thôi. Nhưng nói như vậy không có nghĩa là ý định muốn rời đi của nàng là giả dối. Nàng thực sự sẽ rời khỏi đây, rời khỏi hắn trở lại với cuộc sống trước kia của nàng.

Tinh hiện nay như ngồi trên đồng lửa khi nghe hành nói thê tử của hắn muốn cùng tiểu tình nhân của hắn ta bỏ về Triệu Quốc. Nhìn thái độ đùng đùng nổi giận của Hành khi nhắc đến việc đó hắn biết rằng nàng thực sự thực sự muốn đi, muốn rời bỏ hắn.

Hắn sợ dĩ luôn chọc tức nàng là bởi vì hắn tức giận với cái ý nghĩ ai là phu quân của nàng cũng không quan trọng. khi thấy nàng tức giận hắn cảm thấy vừa lòng bởi hắn biết nàng giận tức là nàng có tình cảm cùng hắn. Thế nên hắn càng vui vẻ hơn khi nàng tỏ ra ghen tỵ với các nữ nhân ngưỡng mộ hắn. Hắn đâu có biết rằng thê tử hắn vì những hành động đó lại có cái ý nghĩ kỳ lạ là hắn không yêu nàng.

Hắn chỉ muốn nhanh chóng làm cho xong nhiệm vụ rồi trở về trời tiểu thê tử đang muốn bỏ trốn kia lại cột chặt bên hắn để nàng không thể đi đâu được nữa. Thế nhưng nhìn những kẻ trước mắt kia khiến hắn bực mình, xem ra hắn không thể nhanh chóng trở về khi phiền phức kéo đến.

Tinh bực tức nhìn Nữ giáo chủ ma giáo kia, nàng ta nhốt hắn lại vì sợ hắn sẽ báo tin với các ám vệ khác. (Akiaki: đoạn này là lúc Tinh và Vĩnh phi bị người Ngũ độc giáo bắt...ta lược sơ vì lười các tình yêu thông cảm he...he...he...) Dù nàng từng cứu hắn và Phu nhân thế nhưng lại không thả hắn ra nên hắn cũng không thể biết ơn nàng ta. Việc thê tử mình có khi sẽ bỏ đi mất hầu như luôn chiếm mất toàn bộ tâm trí hắn khiến hắn là kẻ luôn trầm ổn nhưng cứ thấy giáo chủ kia liền lớn tiếng mắng không ngừng.

Tiểu Đào định ra đi thế nhưng nghe tin phu quân mất tích khiến tim nàng như thắt lại. Chỉ nghĩ đến có thể nàng sẽ mãi không bao giờ gặp lại hắn nữa khiến Trái tim nàng đau đớn không thôi. Đã bốn thang rồi kể từ khi hắn mất tích. Ngày hôm đó khi nàng định lặng lẽ bỏ đi thì Hành xuất hiện và nói với nàng vài điều khiến nàng nuôi hi vọng

- Cô nương có từng nghĩ sở dĩ huynh ấy đối xử với nàng khác những người khác là bởi nàng đặc biệt đối với hắn chưa? Ta thấy khi ta nói với hắn cô nương muốn đi khỏi nơi này kẻ luôn trầm ổn như hắn lại nóng nảy và lộ ra sơ hở mà trước nay chưa từng có.

Hành vốn chẳng muốn quan tâm đến phu thê nhà này thế nhưng nàng ta không những muốn đi còn muốn rủ cả Thúy nhi của hắn cùng đi thì quả thật hắn không thể bằng quang được nữa. Chỉ cần nàng ta không còn có ý muốn rời đi thì hắn một mình Thúy nhi sẽ không thể rời khỏi nơi này nữa.

Rồi khi tin tức hắn biến mất truyền về Tiểu Đào mới biết chỉ cần hắn bình an trở về thì dù hắn có thực sự không yêu nàng nàng cũng muốn mãi mãi ở bên hắn như trước giờ...Chỉ cần hắn không chủ động rời bỏ nàng...

Rồi khi nghe nói có tin tức của Vĩnh phi nàng lão đảo lo sợ theo vương gia đến đón vương phi chỉ sợ phu quân nàng sẽ không ở đó. Nhìn hắn bình an Tiểu đào nhào vào lòng hắn gào khóc thế nhưng hắn cúi mình thì thầm điều gì đó vào tai nàng khiến khuôn mặt nàng hoàn toàn chuyển sang màu đỏ lị

- Ta yêu nàng...nàng đừng hòng bỏ chạy khỏi vi phu...chúng ta về nhà thôi ta nhớ nàng đến phát điên lên rồi...Trở về cùng phu quân Tiểu Đào bịt chặt miệng để không cười lớn tiếng khi thấy Tiểu Hành khuôn mặt biến sắc trước mệnh lệnh từ Vĩnh Vương

- Người hộ tống Tiểu Thúy về tướng quân phủ để nàng ta đoàn viên cùng chủ tử nàng....Tử Khương ban ra một mệnh lệnh cùng Hành rồi quay người định rời đi. Thế nhưng điều khiến mọi người không thể ngờ đến Hành kẻ luôn tuân thủ mệnh lệnh một cách tuyệt đối nay lại quỳ mọp xuống kháng lại lệnh chủ nhân ban ra.

- Vương gia...thuộc hạ muốn xin ngài và vương phi tác hợp để thần cưới Tiểu Thúy làm thê tử.

Tử Khương khéo môi khê nhếch, hắn không hề tức giận vì thuộc hạ kháng mệnh bởi hắn là cố ý ép tên kia đưa tay ra nắm giữ lấy hạnh phúc của bản thân. Ngày Vĩnh phi trở về cũng chính là ngày tam hỷ lâm môn...ngày mà cả ba mái ấm nhỏ kia một lần nữa thấp lên hạnh phúc ấm áp mà ngọt ngào.

Kết thúc ngoại truyện

Akiaki: ta lười viết về hành ca ca nên ta kết tại đây thôi...he..he...các tình yêu tự mình tưởng tượng thêm về họ vậy nhé...Bởi ta không có dự định dùng một câu chuyện riêng cho bọn họ nhưng có lẽ nhắc đến đành phải viết thêm cái ngoại truyện này...trước giờ truyện nhà ta chẳng bao giờ có ngoại truyện cả nên không rõ ngoại truyện này mọi người có hài lòng hay không...he...he...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trao-doi-vuong-phi>